

προλεταριακή σημαιο

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 5 Ιούλη 2025 ■ χρόνος 44ος φ. 988 ■ 1.50€

Με σκάνδαλα και αρπαχτές αναπαράγουν το σύστημά τους

Η μόνη ανάσα του λαού και της νεολαίας είναι οι αγώνες τους!

Ο πόλεμος των 12 ημερών» από ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν
Σημαντικό «επεισόδιο» στη «μεγάλη πορεία» προς ένα γενικευμένο μακελειό
Μόνη ελπίδα το μέτωπο των λαών ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό

σελ. 16, 17

Διαδήλωση ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, Αθήνα, 24/6

26ο CAMPING

Αγωνιστικών
Κινήσεων

Μαθητικής
Αντίστασης

25/7 - 3/8

camping Κόστος
assini beach 8,5€ / Μέρο
Πλάκα Δραπετσώ 5€ Οικ. Ενίσχυση
Ναυπλίου (εφόσον)

εκδηλώσεις | εκδρομές | τουρνουά | πάρτυ

ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ

Επικοινωνία
@agonistikes_kiniseis, @mathitiki_antistasi
Αγωνιστικές Κινήσεις - Μαθητική Αντίσταση

Πανελλήνιες 2025 και ΕΒΕ
Λαιμητόμος για χιλιάδες υποψήφιους
Μετά τη φετινή σφαγή των Πανελλαδικών και τους χιλιάδες αποκλεισμούς της ΕΒΕ, θέλουν να βαθύνουν περαιτέρω την επίθεση, ετοιμάζοντας νέα μέτρα όπως αυτό του Εθνικού Απολυτηρίου, νέους κόφτες που θα αποκλείσουν μαζικά μαθητές από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, αλλά και από το απολυτήριο Λυκείου!

(σελ. 8)

Ετήσια Σύνοδος Κορυφής του ΝΑΤΟ
Στον ρυθμό του Τραμπ
Ήταν η «Σύνοδος κορυφής Τραμπ». Έτσι αποκάλεσε ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Ρούμπιο, τη φετινή σύνοδο των 32 μελών του ΝΑΤΟ, που έγινε στη Χάγη. Και δεν έκανε λάθος. Η Σύνοδος είχε τα χαρακτηριστικά μιας βιαστικής διεκπεραίωσης (μέσα σε δύο ώρες) των «θέλω» των ΗΠΑ.

(σελ. 19)

Ο νέος αντεργατικός νόμος
να βρει απέναντί του
τους εργαζόμενους
Μετά τη «μάχη των μαχών»
της ΑΔΕΔΥ στο ΣΤΕ, τι;
Ναυτεργάτες
10 ημέρες που τάραξαν τα
λιμνάζοντα νερά
(σελ. 12, 13)

Με σκάνδαλα και αρπαχτές αναπαράγουν το σύστημά τους Η μόνη ανάσα του λαού και της νεολαίας είναι οι αγώνες τους!

Σοβαρούς τριγμούς και πολιτική κρίση με απρόβλεπτες συνέπειες αντιμετωπίζει η κυβέρνηση της ΝΔ, εν μέσω καταιγισμού αποκαλύψεων για το λεγόμενο σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ. Και όλα δείχνουν ότι η υπόθεση δεν τελειώνει με τις παραιτήσεις του υπουργού Βορίδη και των λοιπών μελών της κυβέρνησης που πυροδότησε η διαβίβαση της δικογραφίας στο κοινοβούλιο από την ευρωπαϊκή εισαγγελία. Οι διάλογοι της σαπίλας που έρχονται στο φως της δημοσιότητας, εξάλλου, πέρα από τη δυσωδία που αναδίδουν, αναδεικνύουν μόνο ένα μικρό μέρος από το εύρος της εμπλοκής κυβερνητικών και κρατικών στελεχών, καθώς και μεγαλοπαραγόντων του αγροτοδιατροφικού τομέα, στο πλιάτσικο που είχε στηθεί.

Σε μια απέλπιδα προσπάθεια να ξεπλυσθούν από τις ευθύνες τους, ο Μητσοτάκης και οι παρατρεχάμενοί του επικαλούνται τις «χρόνιες παθολογίες», την «κακοδιαχείριση» και τα δήθεν μεμονωμένα φαινόμενα «διαφθοράς» ορισμένων. Στην ίδια γραμμή πλεύσης κινείται επί της ουσίας και η αστική αντιπολίτευση, που έσπευσε να αρπαχτεί από το «σκάνδαλο» μπας και καταφέρει να δραπετεύσει από τα πολιτικά της αδιέξοδα, δείχνοντας, όμως, την κυβέρνηση Μητσοτάκη ως αποκλειστικά υπεύθυνη για το πρόβλημα και απαιτώντας τη σύ-

σταση προανακριτικής επιτροπής και τη διενέργεια εκλογών.

Όλοι τους πασχίζουν να βγάλουν λάδι το σύστημα του κέρδους και της εκμετάλλευσης, που έχει εγγεγραμμένο στον γενετικό του κώδικα τα κάθε λογής σκάνδαλα, τις απάτες και τη ρεμούλα. Ακόμα περισσότερο, επιχειρείται επιμελώς να συγκαλυφθεί το πραγματικό ζήτημα, που για άλλη μια φορά έρχεται στην επιφάνεια με αφορμή τον ΟΠΕΚΕΠΕ: το σάπιο και παρασιτικό «παραγωγικό» μοντέλο που έχει οικοδομήσει η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη εδώ και δεκαετίες, με τις πλάτες των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της στην Ε.Ε. Η τελευταία, μάλιστα, παρουσιάζεται από τα κυρίαρχα ΜΜΕ περίπου ως ο «αδιάφθορος σωτήρας», που έρχεται να βάλει μια τάξη και να συνετίσει τα «ατίθασα» παιδιά.

Στην πραγματικότητα, η ΚΑΠ και η αντιαγροτική πολιτική της Ε.Ε. είναι που έστρωσαν το έδαφος για το πλιάτσικο που συντελέστηκε. Οι κατευθύνσεις των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, που οδηγούν στο ξεκλήρισμα της φτωχομε-
σαιάς αγροτιάς, στη συρρί-

κνωση του πρωτογενούς τομέα και μεγάλωνουν διαρκώς τη διατροφική εξάρτηση της χώρας, έχουν και σαν αναπόσπαστο τμήμα τους το σύστημα επιδοτήσεων, που δεν είναι παρά ένα εργαλείο που ευνοεί το προχώρημα της συγκεντρώσης και συγκεντροποίησης της αγροτικής παραγωγής στα χέρια όλο και λιγότερων, μεγαλοαγροτών-κεφαλαιού-

χων, αγροτοδιατροφικών επιχειρηματικών ομίλων και επενδυτικών funds. Είναι, επομένως, πρόκληση για τους βιοπαλαιστές αγρότες και τον λαό να παρουσιάζονται οι θύτες ως εκείνοι που δήθεν φέρνουν τις λύσεις στα προβλήματα!

Το βέβαιο είναι πως οι αποκαλύψεις ήδη λειτουργούν ως μοχλός πίεσης για τη λήψη ακόμα πιο σκληρών μέτρων σε βά-

ΠΑΣΟΚ

Τα κοράκια αγωνιούν να έρθουν ξανά στην κυβέρνηση για να συνεχίσουν το ισοπέδωμα της εργατικής τάξης

Πολύ χαρούμενο ήταν το κλίμα του ΠΑΣΟΚ (αποτελούμενο από τον Ανδρουλάκη, την Αποστολάκη και τον Νικητιάδη) που ως εκπρόσωποι της... αξιωματικής «αντιπολίτευσης» προσκλήθηκαν στην ετήσια συνέλευση του ΣΕΒ (Συνδέσμου Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών). Μπορεί από ρεύμα στο λαό το «κίνημα» να μη διαθέτει, αλλά, επιτέλους, οι εκπρόσωποί του βρέθηκαν σε ένα φιλόξενο για αυτούς περιβάλλον, όπου μπόρεσαν να ξεδιπλώσουν χωρίς αναστολές τον άθλιο αντιλαϊκό τους ρόλο.

Αφού, λοιπόν, ο Ανδρουλάκης περιέγραψε με τις γνωστές κενολογίες για «τις συνθήκες αβεβαιότητας και τεκτονικών αλλαγών που επικρατούν στη διεθνή σκηνή και την παγκόσμια οικονομία, οι οποίες ενισχύονται από την πολεμική σύρραξη στη Μέση Ανατολή» προχώρησε στην «καταγραφή των προκλήσεων» και στις προτάσεις του ΠΑΣΟΚ. Θα περιοριστούμε σε μερι-

κές για να γίνει κατανοητό το πλαίσιο: «Ανεπαρκής στήριξη της βιομηχανίας, αδύναμοι θεσμοί, απουσία ισχυρών κινήτρων για επενδύσεις και τεχνολογία. Αυτές ακριβώς τις προκλήσεις καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε σήμερα [...]»

Για εμάς, η παραγωγική ανασυγκρότηση αποτελεί εθνικό στόχο. Και αυτό τον στόχο θέλουμε να υλοποιήσουμε με το δικό μας κυβερνητικό σχέδιο:

Με τη σύσταση μόνιμου υπουργείου *Made in Greece*, το οποίο θα συγκεντρώνει τις διάσπαρτες διοικητικές δομές για την παραγωγή, τις επενδύσεις και την ανάπτυξη. Ένα υπουργείο-πρότυπο που θα λειτουργεί ως *one stop shop*.

Με διαφάνεια, με απλές και γρήγορες διαδικασίες...

[...]

Αυτό που χρειαζόμαστε σήμερα είναι ένα Νέο Σχέδιο ανταγωνιστικής και δίκαιης ανάπτυξης, που θα κινητοποιή-

ήσει όλες τις υγιείς παραγωγικές δυνάμεις και θα προσφέρει:

- Στο κράτος, την ευθύνη να διαμορφώσει ένα αναπτυξιακό περιβάλλον διαφανές, σταθερό και δίκαιο, με κανόνες ισότιμου ανταγωνισμού.

- Στους εργοδότες, το κίνητρο να επενδύουν στην τεχνολογία για προ-ϊόντα προστιθέμενης αξίας αυξάνοντας και την παραγωγικότητα και την ανθεκτικότητα.

- Στους εργαζόμενους, τη σιγουριά ότι οι κόποι τους θα ανταμείβονται, το κόστος ζωής θα είναι λογικό, η ζωή τους θα έχει προοπτική...

[...]

Με το μοντέλο αυτό (σημ: του ΠΑΣΟΚ), οι βιομηχανίες εξασφαλίζουν σταθερή και χαμηλή τιμή ρεύματος για το 25% της κατανάλωσής τους για τρία χρόνια και, ως αντάλλαγμα, δεσμεύονται να κατασκευάσουν νέα έργα ΑΠΕ και να προσφέρουν αυτήν την ενέργεια στην αγορά...

Δεύτερη προϋπόθεση είναι η φορολογία και οι αποσβέσεις με γενναίες μεταρρυθμίσεις στα κίνητρα και στο φορολογικό σύστημα και στόχο ένα φορολογικό σύστημα σταθερό, δίκαιο και αναπτυξιακό.

Το μη Μισθολογικό Κόστος πρέπει να μειωθεί σταδιακά στα επίπεδα του ευρωπαϊκού μέσου όρου...

[...]

Υπάρχει ανάγκη διασύνδεσης Εκπαίδευσης και Βιομηχανίας

[...]

Θα παραμείνουμε καταναλωτές αμυντικού εξοπλισμού ή θα μετατραπούμε και σε παραγωγούς ή συμπαραγωγούς; Είναι ώρα να αλλάξουμε πορεία. Να ενισχύσουμε τον κλάδο ώστε να:

- Στηρίξει την εθνική μας άμυνα.
- Να παράξει προστιθέμενη αξία στην οικονομία.
- Να διεκδικήσει συμπαραγωγές εξοπλιστικών συστημάτων, όπου αυτό είναι εφικτό.

**ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ρους του αγροτόκοσμου, που ήδη στενάζει και αδυνατεί να κρατηθεί στη γη του. Έτσι και αλλιώς, οι ευρωπαϊοι ιμπεριαλιστές ήταν έτοιμοι από καιρό, μιας και οι αλλαγές στην ΚΑΠ που έχουν δρομολογηθεί δεν είναι καθόλου άσχετες από την πολεμική ρότα των εξελίξεων και τη στροφή των κονδυλίων στη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και τους εξοπλισμούς. Ακόμα περισσότερο, εξίσου βέβαιο είναι πως η φτωχομεσαία αγροτιά και τα λαϊκά στρώματα θα κληθούν για άλλη μια φορά να «ματώσουν» και να πληρώσουν τα πρόστιμα των εκατοντάδων εκατομμυρίων, ακόμα και αν δεν άγγιξαν ούτε σεντ από το πάρτι της ρεμούλας που έστησε το ντόπιο κηφηνариό.

Φυσικά, η χρονική στιγμή της ανάδειξης του λεγόμενου σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ δεν είναι καθόλου τυχαία. Κάθε άλλο παρά κόπτονται, άλλωστε, τα στελέχη και οι εισαγγελείς της -βουτηγμένης μέχρι τον λαιμό στα λόμπι και τη διαφθορά- Ε.Ε. για τη «διαφάνεια» και τη «χρηστή διοίκηση». Η αποκάλυψη δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια σοβαρή απόπειρα παρέμβασης των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στο εγχώριο αστικό πολιτικό σκηνικό, σε μια συγκυρία που η κυβέρνηση της ΝΔ έχει ξεκάθαρα επιλέξει να επενδύει όλο και περισσότερο στη σχέση με τα υπερατλαντικά αφεντικά της άρχουσας τάξης και σε όλα τα επίπεδα. Διαμέσου της παρέμβασης αυ-

τής, λοιπόν, οι ευρωπαίοι «προστάτες» στέλνουν προς όλους τους αποδέκτες το μήνυμα ότι δεν είναι διατεθειμένοι ούτε στο ελάχιστο να παραιτηθούν από τα συμφέροντά τους στη χώρα.

Το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα, επομένως, εξακολουθεί να περιδινίζεται στα αδιέξοδά του, που παράγονται σε μεγάλο βαθμό από τις αναταράξεις του «συμβολαίου» του 1974 για το μοίρασμα της εξάρτησης της ντόπιας άρχουσας τάξης ανάμεσα σε ευρωπαίους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Σε μια φάση κλιμάκωσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων εντός της Δύσης, η ένταση της πολιτικής αστάθειας φαίνεται να μετατρέπεται σε βασική «σταθερά» για μια άρχουσα τάξη που μπορεί να αναπαραχθεί μόνο πατώντας σε ξένες πλάτες.

Τίποτα δεν έχει να περιμένει ο λαός από αυτές τις εξελίξεις, παρά μόνο νέα βάρη που έρχονται για να φορτωθούν στις πλάτες του! Οι εκλογικές αυταπάτες που καλλιεργούνται για άλλη μια φορά, οι φωνές για «κάθαυση», που έρχονται να διαδεχτούν αυτές περί «δικαιοσύνης» στο έγκλημα των Τεμπών, φέρνουν μόνο τον βαθύτερο εγκλωβισμό του στο πλαίσιο που επιδιώκουν οι κυρίαρχοι. Η οργάνωση και η πάλη της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας είναι η μόνη διέξοδος για να μην πληρώσουν για άλλη μια φορά τα σπασμένα!

• *Να σχεδιάσει και υλοποιήσει επενδυτικά προγράμματα, αξιοποιώντας τα εργαλεία της Λευκής Βίβλου και το SAFE [...] θα είναι παράλογο και επικίνδυνο να αξιοποιήσουν τα χρήματα του προγράμματος SAFE τουρκικές ιδιωτικές εταιρείες. Και θεωρούμε αποτυχία της κυβέρνησης που δεν κατάφερε να το αποτρέψει.*

Για την επίτευξη αυτού του οράματος θα προχωρήσουμε στην ίδρυση Γενικής Γραμματείας για την Άμυνα, με ενιαία πολιτική ευθύνη για τις αμυντικές επενδύσεις και την αμυντική βιομηχανία...

[...]

Πιστεύω βαθιά και αγωνίζομαι ώστε όλοι μαζί, κράτος, εργοδότες και εργαζόμενοι, να κάνουμε την υπέρβαση. Για μια βιώσιμη και ανθεκτική ανάπτυξη, για την ενίσχυση της εθνικής μας ισχύος, για την εμπέδωση κοινωνικής δικαιοσύνης. Για να πάει μπροστά η Ελλάδα και η νέα γενιά, με αποφασιστικότητα και αυτοπεποίθηση».

Ένα κάρο αόριστες κενολογίες, για να κρυφτούν ανάμεσά τους οι γνωστές αντιλαϊκές, αντιδραστικές πολιτικές του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού. Το... επιτελικό κράτος θα γίνει... one stop shop και η απουσία μιας απλής αναφοράς στη φτώχεια του λαού (έστω για τα μάτια του κόσμου) μπαλώνεται με τα γνωστά κλαψουρίσματα για «φορολογικές αδικίες», για «ανάγκη δίκαιης διανομής» και «λογικού κόστους ζωής»!

Κατά τα άλλα, η γνωστή

εξοργιστική στενοχώρια για «έλλειψη κινήτρων» στο κεφάλαιο (αλήθεια, τι άλλο θέλει το κεφάλαιο;), οι γνωστές επικλήσεις για την ταξική υποταγή της εργατικής τάξης και των εργαζομένων μέσω του υποτιθέμενου «όλοι μαζί για την υπέρβαση» και το πονηρό κλείσιμο ματιού συνολικά στις μερίδες της άρχουσας τάξης για τα απανωτά στραπάτσα που τρώει από την ανταγωνίστρια Τουρκία.

Από όλα αυτά τα βαρετά του ΠΑΣΟΚ, ένα πράγμα έχει πολιτική σημασία. Ότι αυτή η τοποθέτηση, που θα μπορούσε να είναι το πιο εύκολο αποτέλεσμα μιας ερώτησης στην ΑΙ, φανερώνει την πλήρη απουσία επιλογών για την άρχουσα τάξη και εξηγεί απολύτως την αδυναμία της (παρά το μεγάλο άγχος που τη διακατέχει) να στήσει δεύτερο πυλώνα που θα απορροφά τη λαϊκή οργή. Από τους άριστους και το επιτελικό κράτος του Μητσοτάκη μέχρι την υπέρβαση του Ανδρουλάκη και τον δημοκρατικό καπιταλισμό του Τσίπρα, οι διαφορές είναι πολύ λίγο παραπάνω από φραστικές.

Αν αυτή η πολιτική γραμμή δεν δημιουργούσε δυστυχία στο λαό και την εργατική τάξη, θα λέγαμε ότι τη χαρακτηρίζει η απόλυτη ανία, σαπίλα και παρακμή.

Όλοι τους δείχνουν στο λαό που υποφέρει ότι δεν του δίνουν καμία προοπτική. Και, άθελά τους, του αποκαλύπτουν ότι μόνη προοπτική είναι ο αγώνας του... Που θα κάνει την υπέρβαση...

Αποψη

Η στρογγυλή επέτειος από το δημοψήφισμα του ΣΥΡΙΖΑ ξαναζωντάνεψε την πολιτική αντιπαράθεση της περιόδου εκείνης, αν και με τον ένα της πρωταγωνιστή διαλυμένο πια.

Η πρωτοβουλία για την αναθέρμανση ανήκει στη ΝΔ, η οποία, μέσα από δηλώσεις του Μαρινάκη και αφιερώματα του φιλοκυβερνητικού τύπου, υπενθυμίζει πως όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έσπρωχνε τη χώρα στα βράχια, ήταν εκείνη που υπερασπίστηκε την ευρωπαϊκή πορεία της και τη σωτήρια παραμονή στο ευρώ.

Μετά από 6 χρόνια βαθιά αντιλαϊκής διακυβέρνησης, η ΝΔ αντιμετωπίζει προβλήματα τα οποία, ως επί το πλείστον, προέρχονται από τις γενικότερες αντιθέσεις στο εσωτερικό του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και ιδιαίτερα ανάμεσα στους δυο πυλώνες της εξάρτησης της χώρας και της αστικής τάξης, τους Αμερικάνους και τους Ευρωπαίους. Ο ρόλος και η θέση της Ελλάδας μέσα σε ένα παγκόσμιο σκηνικό προετοιμασίας ενός παγκόσμιου μακελειού είναι που κύρια καθορίζουν τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις και θέτουν τα προβλήματα τα στην κυβέρνηση.

Δέκα χρόνια μετά το δημοψήφισμα του ΣΥΡΙΖΑ

Η αναμέτρηση με το σύστημα ακόμα πιο αναγκαία!

Έτσι, παρότι εξακολουθεί να μην έχει αντίπαλο ικανό να την απειλήσει και να διεκδικήσει την εξουσία, η ΝΔ έχει ανάγκη από αφηγήματα, όχι μόνο για να αποπροσανατολίσει τον λαό, αλλά και για να πείσει τα πραγματικά κέντρα εξουσίας, μέσα και -κυρίως- έξω από τη χώρα, ότι αξίζει την εμπιστοσύνη τους.

Η συνέχιση και ένταση της επίθεσης με αποφασιστικότητα είναι, φυσικά, ένας εξαιρετικός λόγος για να την αξίζει, όμως χρειάζεται να υπενθυμίζει και τη συνέπειά της στη στρατηγική κατεύθυνση της αστικής τάξης, δηλαδή την εξάρτηση. Η ΝΔ μπορεί να έφαγε ευρωπαϊκά κονδύλια μέσω των επιδοτήσεων του ΟΠΕΚΕΠΕ, όμως όταν ο ΣΥΡΙΖΑ κόντεψε να πετάξει τη χώρα έξω από το ευρώ ήταν εκείνη που την κράτησε στον ... σκληρό πυρήνα της Ευρώπης.

Στον λαό η ΝΔ έχει να πει κι άλλα: Πρώτον, ότι οι όποιες θυσίες αυτός έκανε τα προηγούμενα χρόνια οφείλονται κατά βάση στην καταστροφική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, λες κι εκείνη δεν ψήφισε μνημόνιο. Και δεύτερον, ότι οι θυσίες αυτές δεν είναι τίποτα μπροστά στις συνέπειες του Grexit, στο οποίο οδηγούσε το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.

Σύμφωνα με την Μέρκελ, που μίλησε την Τετάρτη στην παρουσίαση του βιβλίου της στην Αθήνα, ο μόνος που ήθελε το Grexit ήταν ο Σόιμπλε, και όχι η ίδια και η Κομισιόν, αλλά ούτε και ο Ομπάμα, ο οποίος πίεζε για να αναλάβει το κόστος της «διάσωσης» η ΕΚΤ.

Ο λαός, πάντως, δέκα χρόνια μετά, βρίσκεται σε ακόμα πιο δεινή θέση από τότε κι ως μην κινδυνεύει η θέση της χώρας στην Ευρώπη κι ως μην υπάρχει πια ισχυρός ΣΥΡΙΖΑ για να την αμφοισθητήσει, που ούτε και τότε την αμφοισθητούσε βέβαια... Γιατί αποδείχτηκε από την πρώτη στιγμή, από εκείνες τις περίφημες 17 ώρες διαπραγματεύσεως του Τσίπρα, ότι το αν θα υπογραφόταν νέο μνημόνιο ή όχι, αν θα έμενε η Ελλάδα στο ευρώ ή όχι θα ήταν απόφαση πρώτα και κύρια

των ιμπεριαλιστών και όχι της κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ. Η οποία, όπως αποδείχτηκε, έμαθε καλά το μάθημά της και επανήλθε στον ...ίσιο δρόμο της εξάρτησης για να τον υπηρετήσει με συνέπεια για άλλα 4 χρόνια. Τόση συνέπεια που και ο Τραμπ έγινε τότε «διαβολικά καλός»!

Κι έτσι τη «διάσωση» την πλήρωσε ακριβά ο ελληνικός λαός και ακόμα την πληρώνει. Μετά το δημοψήφισμα και το 61,3% του ΟΧΙ, τα Capital Controls και τις ουρές στα ΑΤΜ, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ έγινε η πρώτη που εκλέχτηκε με το μνημόνιο στο πρόγραμμά της. Αλλά και μετά τη λήξη των μνημονίων, με τη ΝΔ πια στην κυβέρνηση, τα μέτρα της αντιλαϊκής επίθεσης διαδέχονται το ένα το άλλο με ταχύτητα και με αναντίστοιχες αντιστάσεις από την πλευρά του λαού.

Με το δημοψήφισμα ο ΣΥΡΙΖΑ έδινε στον εαυτό του δυνατότητες που δεν είχε και στον λαό μια τεράστια αυταπάτη. Σήμερα κι αυτός επιχειρεί να εκμεταλλευτεί την επέτειο, μέσω της διπλής παρέμβασης Τσίπρα, που ζήτησε από τον Τασούλα να δημοσιοποιήσει τα πρακτικά του Συμβουλίου των Πολιτικών Αρχηγών. Το αν αυτή η παρέμβα-

ση σημαίνει επιστροφή ή πρωτοβουλίες του Τσίπρα στον λεγόμενο χώρο της κεντροαριστεράς, στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης ενός δεύτερου πυλώνα της αστικής εξουσίας στη χώρα μένει να αποδειχθεί. Πάντως, με την αναφορά του στις παθογένειες που οδήγησαν τη χώρα στη χρεοκοπία, δηλαδή το πελατειακό κράτος, επιχειρεί κι εκείνος να συνδέσει το σήμερα με το τότε και να κινδυνολογεί απέναντι στον λαό, θέτοντας εκβιασμούς, που έχει πια πολύ μικρότερη δυνατότητα να θέσει.

Δεν ήταν λιγότερες, ωστόσο, οι αυταπάτες που έσπειρε η Αριστερά «μας» με τη στάση της. Πρώτα το ΚΚΕ, που ψήφισε άκυρο, καλώντας τους οπαδούς του να ρίξουν στην κάλπη το δικό του ψηφοδέλτιο με το δεύτερο ερώτημα για την παραμονή στην ΕΕ ή όχι. Και μετά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, που είδαν στο ΟΧΙ τη δυνατότητα ανοίγματος ενός δρόμου μαζικής πάλης. Όσο κι αν ακόμα υπερασπίζονται την τότε επιλογή τους, η πραγματικότητα παραμένει ότι με τη στάση τους όχι μόνο δεν άνοιξαν κανέναν τέτοιο δρόμο για τις μάζες, αλλά αντίθετα τον συσκοτίσαν.

Η θέση της αποχής από το δημοψήφισμα, που ακολούθησε το ΚΚΕ(μ-λ) μέσα από τις γραμμές της ΛΑ-ΑΑΣ, αποδείχτηκε η μόνη που όχι μόνο είχε επαφή με όσα πραγματικά συνέβαιναν την περίοδο εκείνη, αλλά και έδινε έμπρακτα καθαρές απαντήσεις για τον ρόλο των ιμπεριαλιστών-δανειστών και της ντόπιας αστικής τάξης και για τους στόχους του κινήματος. Στη σημερινή φάση της όξυνσης των αντιθέσεων, αυτός ο πολιτικός προσανατολισμός είναι ο μόνος που όχι μόνο μπορεί να προστατέψει τον λαό από αυταπάτες και κακοτοπιές, που μπορεί να αποβούν καταστροφικές, αλλά μπορεί και να χαράξει τον δρόμο για την αναμέτρησή του με τις δυνάμεις του συστήματος.

Μια αναμέτρηση που σήμερα, δέκα χρόνια μετά, είναι ακόμα ζητούμενη και αναγκαία, πολύ περισσότερο από τότε.

Φυλακές Σχεδόν 100 νέοι κρατούμενοι κάθε μήνα!

Το παραπάνω προκύπτει από δημοσιεύματα με βάση τα επίσημα στοιχεία της Γ.Γ. Αντεγκληματικής Πολιτικής του υπουργείου «Προστασίας» του Πολίτη για το πρώτο 4μηνο του 2025. Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, ο αριθμός των κρατουμένων στη χώρα «έσπασε» το ρεκόρ δεκαπενταετίας, που είχε το 2013, φτάνοντας τους 12.000. Τα νούμερα αποτυπώνουν μια πραγματικότητα που τη γεννά και την τροφοδοτεί, συνεχώς, η πολιτική του συστήματος της εκμετάλλευσης. Μια πολιτική που εξαθλιώνει τμήματα του λαού και της νεολαίας, που τους στερεί το μέλλον και την προοπτική - αλλά και την ίδια τη δυνατότητα της καθημερινής επιβίωσης. Μια πολιτική ενός συστήματος που αποτελεί το μέγα έγκλημα - και που «καλύπτει» τα μεγάλα εγκλήματα («νόμιμα» ή παράνομα), το οποίο γεννά τη λεγόμενη «παραβατικότητα». Μια πολιτική που εφαρμόζει τον «βούρδουλα» και την καταστολή είτε απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες, είτε απέναντι σε περιθωριοποιημένα τμήματα, είτε -πολύ περισσότερο- ενάντια σε αγωνιστές και σε αγωνιζόμενα κομμάτια του λαού, των εργαζόμενων, της νεολαίας, που «τολμούν» να αμφισβητούν την πολιτική και τη φύση του. Μια πολιτική που επιβάλλει βαρύτερες ποινές, με ιδιαίτερη προτίμηση στη... νεολαία, η οποία στοχοποιείται ευθέως απ' την κυβέρνηση, και με τις συνεχείς αναφορές του Μητσοτάκη στη λεγόμενη «παραβατικότητα των νέων».

Ο «υπερπληθυσμός» των φυλακών, που δημιουργείται, η «υπερσυσσώρευση» κρατουμένων σε αριθμούς, εκτός των... επίσημων «προδιαγραφών» των φυλακών, εντείνονται, με τη σειρά τους, παραπέρα την εξαθλίωση, την περιθωριοποίηση, τον «ατομισμό» και την «παραβατικότητα» των φυλακισμένων. Το φαινόμενο δεν είναι μόνο «ελλαδικό». Αποτελεί χαρακτηριστικό μιας σειράς δήθεν «δημοκρατιών» -εντός ή εκτός ΕΕ- και το οποίο διαρκώς χειροτερεύει. Ενδεικτικά, και με βάση τα στοιχεία του «Συμβουλίου της Ευρώπης», για το 2022-23, σε μια σειρά χώρες -ιμπεριαλιστικές ή εξαρτημένες- παρατηρείται σοβαρή «υπερσυσσώρευση» των φυλακών (πάνω του 100% της επίσημα αναφερόμενης χωρητικότητάς τους), και άρα και του «αναλογικού» αριθμού των φυλακισμένων. Ανάμεσά τους, εκτός απ' την Ελλάδα, βρίσκονται η Γαλλία, η Αυστρία, η Ουγγαρία, η Κύπρος, η Ρουμανία, η Σουηδία, η Βόρεια Μακεδονία, η Τουρκία και η Κροατία, ενώ «στα όρια» είναι η Βρετανία, η Ιρλανδία, η Δανία, η Φινλανδία, η Πορτογαλία και το Αζερμπαϊτζάν. Αυτή είναι η «δημοκρατία» και ο «σωφρονισμός» στον καπιταλισμό. Πόσο μάλλον όταν η όξυνση της οικονομικής και δομικής του κρίσης, το αγρίεμα της επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους, τη νεολαία και το λαό, τα σχέδια πολέμου και η έξαρση των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών, η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής αποτελούν τα βασικά χαρακτη-

δημοκρατικά δικαιώματα

Δεν έγινε στη... Χιλή του Πινοσέτ, αλλά στην Ελλάδα!

Μέρα μεσημέρι της Τετάρτης 25/6, αστυνομικοί με πολιτικά - ασφαλίτες - σταματούν και συλλαμβάνουν βίαια, σε στάση τρόλεϊ στην Κυψέλη, τη συνδικαλίστρια εκπαιδευτικό και μάνα ενός νεογέννητου, Δήμητρα Τάσσου. Χωρίς να δώσουν καμία «εξήγηση» και «αιτιολόγηση», την οδηγούν σε συμβατικό αυτοκίνητο της αστυνομίας, «χωρίς διακριτικά», τη χτυπούν (έχει μώλωπες στο σώμα της), της φοράνε χειροπέδες και ύστερα από 40 λεπτά όπου περιφέρονταν στην περιοχή, την οδηγούν στο Α.Τ. Κυψέλης, όπου συνέχισαν να την κρατούν. Παρά το ότι τους γνωστοποιήθηκε η ιδιότητά της κι ότι είναι μητέρα βρέφους 7 εβδομάδων, που την είχε ανάγκη.

Η Δήμητρα είναι γραμματέας του Συλλόγου Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης «Αριστοτέλης», στην Αθήνα, και μέλος της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης. Ήταν τόσο «γκανγκστερική» η τρομοκρατική αυτή επιχείρηση, που η ίδια νόμιζε πως την απήγαγαν άγνωστοι. Οι ασφαλίτες τής είχαν πάρει και το κινητό τηλέφωνο, εκτός απ' την ταυτότητα, κι έτσι δεν μπορούσε να ειδοποιήσει ούτε δικηγόρο ούτε καν τον άντρα της, που αργότερα της έφερε το μωρό για να θηλάσει, «υπό αστυνομική επιτήρηση»! Τελικά, επειδή δεν είχαν τίποτε να της προσάψουν, υπέβαλαν μήνυση εναντίον της με την κατηγορία της «απειθείας», επειδή ειδοποίησε δικηγόρο, φίλους και οικείους, κατορθώνοντας να το κάνει, κάποια στιγμή, από παρακείμενο στο Α.Τ. κατάστημα!

Πρόκειται για ένα εξοργιστικό γεγονός ωμής κρατικής, αστυνομικής βίας απέναντι σε μια αγωνίστρια, συνδικαλίστρια, γυναίκα, εργαζόμενη και μάνα. Δεν αποτελεί - σαφώς - μια «εξαίρεση» ή μία... «παρεκτροπή» της αστυνομίας, αλλά συνειδητή έκφραση της συνεχιζόμενης φασιστικοποίησης της πολιτικής του συστήματος, που εκπορεύεται απ' τους επίσημους διαχειριστές του. Εκφράζεται με απαγορεύσεις, με νόμους και διατάγματα ενάντια σε διαδηλώσεις-απεργίες-συγκεντρώσεις, με πολιτικο-συνδικαλιστικές διώξεις, με συχνά - πυκνά «περιστατικά» αστυνομικής βίας και τρομοκρατίας, με την παρουσία και τη «δράση» των ΜΑΤ, των ΔΙΑΣ, των ασφαλιτών και άλλων πραιτοριανών του συστήματος, ενάντια στο λαό και στη νεολαία, είτε σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις είτε στην ίδια την καθημερινότητά τους.

Επιπρόσθετα, εκτός απ' την εντεινόμενη φασιστικοποίηση, ο χώρος της εκπαίδευσης αποτελεί, για το σύστημα και τους διαχειριστές του, «κόκκινο πανί». Λόγω και της ιδιαίτερης σχέσης του με τη νεολαία. Η δίωξη της Χρύσας Χοτζόγλου, η απόφαση να βγει σε δυνητική αργία, για δεύτερη φορά, αλλά και οι διώξεις χιλιάδων άλλων, επώνυμων κι ανώνυμων εκπαιδευτικών, αυτό αποδεικνύει. Πλήθος καταγγελιών και πλατιά δημοσιοποίηση υπήρξαν για την αστυνομική απαγωγή της Δήμητρας Τάσσου. Αυτό που πρέπει να συγκροτηθεί... χθες είναι ένα μαζικό λαϊκό κίνημα αντίστασης απέναντι στην κλιμακούμενη κρατική τρομοκρατία και καταστολή.

ριστικά της φάσης στην οποία έχει μπει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα παγκόσμια.

Συνεχίζει την απεργία πείνας ο τούρκος αγωνιστής δικηγόρος Günay Dağ

Από τις 12 Μάη σε απεργία πείνας, ο Günay Dağ διεκδικεί το δικαίωμά του στο πολιτικό Άσυλο, στη χώρα μας. Ένα δικαίωμα που το είχε κατακτήσει το 2022, δύο χρόνια αφότου ήρθε στη χώρα μας, για να το αναιρέσει το ελληνικό κράτος φέτος τον Απρίλη με το αιτιολογικό ότι αποτελεί «απειλή για την εθνική ασφάλεια». Ο Günay Dağ συμμετέχει ενεργά και φανερά στο κίνημα στη χώρα μας, είναι μέλος του «Διεθνούς Νομικού Γραφείου του Λαού», ενώ στην Τουρκία είχε διωχθεί και δικαστεί για την αντιστασιακή του δράση.

Την Παρασκευή 27/6, η αρμόδια Επιτροπή του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου εξέτασε την προσφυγή του ενάντια στην απόφαση ανάκλησης του Ασύλου του, ενώ στον έξω χώρο πραγματοποιούνταν συγκέντρωση συμπαραστάσης. Δεν κατέληξε όμως σε άμεση απόφαση, παραπέμποντάς την, μετά από ακρόασή του, σε έναν μήνα... Είναι φανερό πως η ελληνική κυβέρνηση κωλυσιεργεί την έκδοση απόφασης για έναν αγωνιστή, που επιμένει να συνεχίζει την απεργία πείνας, ενώ δεδομένη πρέπει να θεωρείται η συνεργασία της με το - κατά τ' άλλα - ανταγωνιστικό τουρκικό κράτος. Με συνεργασία ενάντια στους λαούς, στους αγωνιστές και στους επαναστάτες. Το αποδεικνύει η ίδια η περίπτωση του Günay Dağ, με την ανάκληση του Ασύλου του.

Αλλά και η αντιμετώπιση που είχαν, για χρόνια, οι τούρκοι και κούρδοι αγωνιστές πολιτικοί πρόσφυγες στη χώρα μας, που έφτανε μέχρι τις απαγωγές και τις απελάσεις. Το κίνημα αλληλεγγύης και συμπαραστάσης πρέπει να επιμένει και να δυναμώσει, απαιτώντας την άμεση χορήγηση Πολιτικού Ασύλου στον αγωνιστή αυτόν και όλα όσα αυτό συνεπάγεται.

Δεν περιμέναμε και κάτι άλλο...

... με την ανάληψη του υπουργείου Μετανάστευσης από τον Θάνο Πλεύρη στη θέση του Βορίδη. Κι όχι μόνο επειδή είναι και οι δύο, ακροδεξιός «κοπής», αλλά γιατί αυτή είναι η πολιτική που επιτάσσει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του: «Αυτά που έθεσε ως βάση ο Μάκης Βορίδης δεν πρόκειται να αλλάξουν. Θα συνεχίσουμε τις εντολές που έχουμε λάβει από τον πρωθυπουργό και την πολιτική που η χώρα ήθελε να ακολουθήσει από το 2019, όταν η Ευρώπη δεν ήταν ακόμη έτοιμη. Πιστεύουμε σε μια αυστηρή, σκληρή αλλά δίκαιη (sic) μεταναστευτική πολιτική»... «Είχα την τύχη να παρακολουθήσω στη Βουλή την παρουσίαση των βασικών αρχών του νομοσχεδίου, στην ενημέρωση που έκανε ο Μάκης Βορίδης. Πράγματι, το πλαίσιο συνοψίζεται στο εξής: όποιος έρχεται στη χώρα και δεν είναι δικαίος ασύλου έχει δύο επιλογές: ή επιστροφή ή φυλακή».

Αστεγοί και τοξικοεξαρτημένοι

Δεν χωρούν πουθενά

Η κυβέρνηση προχωράει στον «σχεδιασμό» της «εξαφάνισης» των αστέγων και τοξικοεξαρτημένων από το κέντρο της Αθήνας για χάρη της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού. Σε συνέντευξη Τύπου που έδωσαν επικεφαλής και στελέχη του κυβερνητικού συρφετού, προσπάθησαν να παρουσιάσουν το απεχθές τους σχέδιο σαν βήμα προόδου και πολιτισμού. Στο στόχαστρο μπαίνουν τα άτομα που είναι εξαρτημένα από ουσίες, οι ψυχικά ασθενείς και φυσικά οι μετανάστες που ζουν χωρίς στέγη και προσπαθούν να επιβιώσουν στους δρόμους της πόλης. Θέλουν να εξαλείψουν «την υγειονομική βόμβα», όπως τους αποκάλεσαν, γιατί η παρουσία τους ενοχλεί τους τουρίστες και εμποδίζει την παραπέρα τουριστική ανάπτυξη.

Το σχέδιο περιλαμβάνει την προώθηση φτηνών προγραμμάτων υποκατάστασης, διανομή καθαρών συριγγών στους χρήστες, δημιουργία Χώρων Εποπτευόμενης Χρήσης (ΧΕΧ) αφήνοντας στην άκρη κάθε προσπάθεια απεξάρτησης και δεύτερης ευκαιρίας. Θέλουν να διασφαλίσουν ότι η χρήση ουσιών θα συνεχίσει να γίνεται μακριά από τα πολιτισμένα βλέμματα των τουριστών. Κανένα πρόβλημα δεν έχουν με τη ραγδαία αύξηση της χρήσης φτηνών ναρκωτικών, που οδηγούν στον θάνατο χιλιάδες ανθρώπους. Η έγνοιά τους είναι να μην μας βρωμίζουν τα πεζοδρόμια και μπλοκάρουν τις εισόδους των Airbnb και των ξενοδοχείων που ξεφυτρώνουν στις μέχρι πρόσφατα «υποβαθμισμένες» περιοχές του κέντρου.

Με το νομοσχέδιο «Ολοκλήρωση της Ψυχιατρικής Μεταρρύθμισης» που προηγήθηκε, πέρυσι το καλοκαίρι, κατήργησαν ΟΚΑΝΑ, ΚΕΘΕΑ, 18 ΑΝΩ, τα Ψυχιατρικά Νοσοκομεία Αττικής και Θεσσαλονίκης και τα αντίστοιχα τμήματα σε νοσοκομεία Ιωαννίνων και Κέρκυρας. Ο νεοσύστατος οργανισμός ΕΟΠΑΕ, που τα αντικατέστησε, εγκαινιάζει τη δράση του βάζοντας ταφόπλακα στο δικαίωμα για περίθαλψη και απεξάρτηση.

Προγράμματα που προσπαθούσαν να βοηθήσουν τους χρήστες να επανενταχθούν στην κοινωνία και να διεκδικήσουν μια ζωή με δικαιώματα, έκλεισαν με την εφαρμογή του αντιδραστικού νόμου. Τώρα οι πλούσιοι και όσοι αντέχουν οικονομικά πρέπει να απευθύνονται σε πανάκριβες δομές και πολυτελή κέντρα απεξάρτησης, χωρίς να σημαίνει ότι θα τα καταφέρουν, καθώς παραμένουν αποκομμένοι από την πραγματική ζωή. Για τους φτωχούς, που ζουν στο περιθώριο, δεν υπάρχει καμία έγνοια για την απεξάρτησή τους. Βολεύει το σύστημα να παραμένουν εξαρτημένοι, σκιάς του εαυτού τους, που δεν διεκδικούν και δεν πιέζουν για πραγματικές λύσεις. Αρκεί να μην τους βλέπουμε, να μη μας ενοχλούν. Οι ΧΕΧ θα μας απαλλάξουν και από αυτό. Η χρήση θα γίνει σε ελεγχόμενους χώρους. Δεν είναι πρόβλημα το ανατριχιαστικό νούμερο του ενός εκατομμυρίου συριγγών που μοιράστηκαν την προηγούμενη χρονιά από το work street. Δεν μεταφράζονται σε πολλά εκατομμύρια δόσεις θανάτου, για την κυβέρνηση μεταφράζονται σε ένα εκατομμύριο λιγότερα παρείσακτα περιστατικά.

Αντίστοιχα και οι ψυχικά ασθενείς πετάχτηκαν στον δρόμο, στο όνομα

«σύγχρονων» μεθόδων θεραπείας. Χωρίς ουσιαστική και μόνιμη ιατρική παρακολούθηση και νοσηλεία όπου απαιτείται, χωρίς οικονομική και κοινωνική στήριξη, χορηγείται φαρμακευτική αγωγή και οι ασθενείς αφήνονται στην (κακή) τύχη τους. Στην καλύτερη περίπτωση φορτώνεται το πρόβλημα στις πλάτες των οικογενειών τους, που διαλύονται οικονομικά και ψυχολογικά στην προσπάθειά τους να στηρίξουν τους ασθενείς. Είναι πολλές, όμως, οι περιπτώσεις που ο ασθενείς καταλήγει να ζει στον δρόμο είτε γιατί δεν υπάρχουν συγγενείς είτε γιατί δεν αντέχουν την πίεση.

Οι «σύγχρονες» μέθοδοι απεξάρτησης και ψυχιατρικής υγείας αποδέχονται την αύξηση των ασθενών λόγω των απάνθρωπων συνθηκών ζωής, της κατάργησης των κοινωνικών δικαιωμάτων, της διευρυμένης και εντεινόμενης φτώχειας. Και τι προτείνεται ως απάντηση στο πρόβλημα; Φτηνά προγράμματα διαχείρισης της εξαθλίωσης, τεράστια κέρδη για το κεφάλαιο, φαρμακευτικές εταιρείες και δομές απεξάρτη-

σης και φυσικά πολλή καταστολή και τρομοκρατία για τους φτωχούς ασθενείς και χρήστες που οδηγούνται στο περιθώριο.

Όλα τα παραπάνω όχι απλώς θεωρούνται δεδομένα για το σύστημα και την κυβέρνηση, αλλά η τελευταία εντίνει την επίθεσή της με δυο βασικά στόχους. Ο πρώτος είναι να διατηρήσει στο περιθώριο και χωρίς καμία ελπίδα απεξάρτησης και θεραπείας τους χιλιάδες ανθρώπους που υποφέρουν. Και ο δεύτερος να διαφυλάξει τα κέρδη του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου που δραστηριοποιούνται στον τομέα του τουρισμού.

Η Αθήνα και ολόκληρη η χώρα έχει παραδοθεί στα αδηφάγα σχέδιά τους. Οι πόλεις, τα νησιά και οι παραλίες αλλάζουν μορφή και χαρακτήρα, για να χωράνε περισσότερους τουρίστες, εξασφαλίζοντας ότι τα τεράστια κέρδη θα καταλήγουν στο μεγάλο κεφάλαιο και τους ξένους επενδυτές. Οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία και τα εστιατόρια ξεζουμίζονται κάθε σεζόν, με τους νόμους που ψηφίζονται να επιβάλλουν δουλειά χωρίς δικαιώματα, περισσότερες ώρες

για λιγότερη αμοιβή, με αποτέλεσμα τη αύξηση της φτώχειας και των εργατικών δολοφονιών εξαιτίας των άθλιων συνθηκών εργασίας και εκμετάλλευσης. Οι κάτοικοι των μεγάλων πόλεων και ιδιαίτερα της Αθήνας διώχνονται από τα σπίτια τους, αδυνατώντας να αντέξουν τα τεράστια ενοίκια που διαμορφώνονται από την εξάπλωση των Airbnb και της εστίασης, που καταπίνει τις γειτονιές του κέντρου.

Πώς θα μπορούσαν, λοιπόν, να χωρέσουν στους δρόμους και τις πλατείες οι «παρείσακτοι», οι «περιθωριακοί», άστεγοι και τοξικοεξαρτώμενοι; Πρέπει να εξαφανιστούν. Δεν χωράνε. Όπως δεν χωρούν οι μαθητές στα σχολεία, οι φοιτητές στα πανεπιστήμια, οι διαδηλωτές και οι απεργοί στους δρόμους της πόλης. Η καταστολή κοστίζει λιγότερο από την πρόληψη και τη θεραπεία, εξασφαλίζει την κυριαρχία του κεφαλαίου και φιμώνει φωνές αντίστασης και διεκδίκησης. Λιγότερο από δέκα εκατομμύρια είναι ο προϋπολογισμός του σχεδίου «εξαφάνισης» των αστέγων. Πόσα θα είναι τα κέρδη;

Βάση Σούδας

Ορμητήριο θανάτου, σύμβολο της εξάρτησης

Η Βάση της Σούδας επιβεβαίωσε το φονικό ρόλο της ως κρίσιμο ορμητήριο πολέμου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για να τρομοκρατεί και να μακελεύει τους λαούς. Τα αεροσκάφη B2 που βομβάρδισαν τις ιρανικές πυρηνικές εγκαταστάσεις ανεφοδιάστηκαν εντός του ελληνικού εναέριου χώρου με ιπτάμενα τάνκερ που στάθμευαν στο αεροπορικό σκέλος της Σούδας. Όπως αποκαλύφθηκε σε δεύτερο χρόνο, το ορμητήριο των φονιάδων διαδραμάτισε και έναν άλλο ρόλο στον λεγόμενο «πόλεμο των 12 ημερών». Αυτόν της υποστήριξης και του ανεφοδιασμού των αμερικανικών αντιτορπιλικών πολεμικών πλοίων που προστάτευαν το κράτος δολοφόνο, καταρρίπτοντας βαλλιστικούς πυραύλους του Ιράν.

Δεν είναι τυχαίο ότι μετά την εκκείρεια στις 29/6 επισκέφτηκε τη βάση της Σούδας το πιο υψηλόβαθμο γεράκι, ο ίδιος ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού των ΗΠΑ, Ντ.Κέιν, και ανέβηκε στο αντιτορπιλικό USS T. HUDNER, πλοίο που συνέδραμε την ισραηλινή αεράμυνα το τελευταίο διάστημα. Επίσης καθόλου πρωτότυπο που ο έλληνας αρχηγός ΓΕΕΘΑ έσπευσε στη Σούδα να τον προϋπαντήσει...

Οι ΗΠΑ διατηρούν ένα δίκτυο με 800 στρατιωτικές βάσεις απλωμένες σε όλο τον πλανήτη, λίγες είναι όμως αυτές που συνδυάζουν αεροπορική με ναυτική βάση και ακόμα λιγότερες αυτές όπου μπορούν να δέσουν τα φονικά πυρηνοκίνητα αεροπλανοφόρα. Οι εγκαταστάσεις της Σούδας, όντας στο σταυροδρόμι μεταξύ Αφρικής, Ευρώπης και Μέσης Ανατολής εδώ και δεκαετίες, έχουν αξιοποιηθεί

από τους φονιάδες των λαών για δεκάδες επεμβάσεις.

Το γνωρίζουν από πρώτο χέρι οι λαοί της Γιουγκοσλαβίας, του Ιράκ, του Αφγανιστάν, της Συρίας, της Λιβύης, χώρες που βομβάρδισε μέχρι καταστροφής ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, με τη Σούδα να παίζει κομβικό ρόλο. Δύο χρόνια τώρα η βάση του θανάτου υποστηρίζει τον πολεμικό στόλο των ΗΠΑ για να συνεχίζει να επιτηρεί το μαντρόσκυλό του στη γενοκτονία που διαπράττει στην Παλαιστίνη, ενώ από εκεί εξορμούν κατασκοπευτικά για την παροχή πληροφοριών στον Ουκρανικό στρατό.

Για αυτό και οι υποδομές της διαρκώς αναβαθμίζονται. Πέρα από την προβλήτα K-14 που δένουν τα αεροπλανοφόρα, το στρατιωτικό σύμπλεγμα πλέον περιλαμβάνει άλλες 2 προβλήτες για πολεμικά πλοία, την αεροπορική βάση που μπορεί να φιλοξενήσει δεκάδες αεροσκάφη διάφορων τύπων, τουλάχιστον 10 τούνελ με αποθήκες όπλων, κέντρο εκπαίδευσης κομάντο (KENAP) και άλλα. Μετά την πρόσφατη συμφωνία για την επ' αόριστον παραμονή των βάσεων έχουν δρομολογηθεί νέες επεκτάσεις των εγκαταστάσεων με έναν τερματικό σταθμό στο Μουζουρά και αποθήκες επικινδύνων υλικών στο Μαράθι να είναι σε στάδιο κατασκευής.

Οι βάσεις δεν αποτελούν θανάσιμο κίνδυνο μονάχα για τους γειτονικούς λαούς αλλά και για το δικό μας λαό. Η τρομοκρατική επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν και η εμπλοκή της χώρας στο χτύπημα το επανέφερε αυτό σε πρώτο πλάνο. Η εσπευσμένη μεταφορά των Patriot στη Σούδα από την Τα-

νάγρα ήταν ομολογία ότι ο τόπος που ζει η εργατική τάξη και ο λαός είναι στόχος αντιποίνων από τους εχθρούς των ΗΠΑ. Η Ρωσία και το Ιράν έχουν ήδη συμπεριλάβει τη Σούδα ως πιθανό στόχο σε ενδεχόμενη κλιμάκωση.

Η ειρήνη του Τραμπ σημαίνει πόλεμος, και η «προστασία» των Αμερικανών σημαίνει μπλέξιμο στα πολεμικά τους σχέδια. Σε κανένα σημείο ο λαός δεν νιώθει ασφαλής, αφού τα τελευταία χρόνια οι βάσεις έχουν απλωθεί από την Κρήτη ως τον Έβρο. Η αμερικανονατοϊκή μπότα στη χώρα είναι εγγύηση ότι ο κόσμος της δουλειάς θα βρίσκεται σταθερά στη ζώνη του πόλεμου, αναλώσιμος για τις επιδιώξεις των μεγαλύτερων τρομοκρατών. Πέρα από τη σημασία τους ως ορμητήρια οι αμερικάνικες βάσεις έχουν και το ρόλο της εμπέδωσης προς κάθε κατεύθυνση ποιος έχει τον τελευταίο λόγο για το οικόπεδο που λέγεται Ελλάδα. Η Βάση της Σούδας που στήθηκε στα πρώτα χρόνια της αμερικανοκρατίας (1958) είναι ίσως μαζί με την Πρεσβεία στην Αθήνα τα πιο γνωστά σύμβολα της αμερικανικής επικυριαρχίας στη χώρα.

Η πάλι για να φύγουν οι βάσεις από τη Σούδα και από όλη τη χώρα είναι συνυφασμένη ιστορικά με τους πόθους του λαού για ειρήνη, δημοκρατικές ελευθερίες, ανεξαρτησία. Για να μπορεί να κάνει κουμάντο στον τόπο του και στον κόπο του. Στη σημερινή συνθήκη γενικευμένης πολεμικής προετοιμασίας το σύνθημα «έξω οι βάσεις του θανάτου» είναι ανάγκη να ξαναμπεί στην προμετωπίδα της αντιπολεμικής, αντιιμπεριαλιστικής πάλης.

Ο ΚΥΡ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΣΤΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΟΥ ΝΑΤΟ

Η υποτέλεια, η προθυμία, ο τυχοδιωκτισμός της αστικής τάξης θυσιάζουν τον λαό στα ιμπεριαλιστικά σφαγεία

Χωρίς πολιτικές εκπλήξεις ολοκληρώθηκε η παρουσία και η παρέμβαση του Κ. Μητσοτάκη στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στη Χάγη. Ακολουθώντας την πεπατημένη, ως πολιτικός εκπρόσωπος της ντόπιας εξαρτημένης, παρασιτικής, αστικής τάξης, εμφανίστηκε μπροστά στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του, υποτελής και πρόθυμος. Αλλά παρουσιάστηκε και ως υπέρμαχος του βασικού διακυβεύματος της Συνόδου, δηλαδή του υπερδιπλασιασμού των στρατιωτικών δαπανών και των εξοπλιστικών προγραμμάτων, ώστε μέχρι το 2035 να φτάσουν για κάθε χώρα της «συμμαχίας» το 5% του ΑΕΠ.

Αν και ο Γ.Γ. του ΝΑΤΟ, Μ. Ρούτε, έκλεψε την παράσταση της δουλοπρέπειας, χαρακτηρίζοντας τον πρόεδρο των ΗΠΑ «μπαμπάκα» (για τις εξελίξεις στη Μ. Ανατολή και τον βομβαρδισμό του Ιράν), ο Κ. Μητσοτάκης φρόντισε να την εκφράσει με τρόπο που αρμόζει σε έναν «αρχηγό» εξαρτημένου κράτους. Έτσι, κατά τη διάρκεια της συνέντευξής του, μετά το τέλος των διεργασιών, τόνισε ότι «ο Πρόεδρος Trump έχει κάθε λόγο να είναι ικανοποιημένος. Είχε δίκιο όταν πίεζε τις ευρωπαϊκές χώρες -η Ελλάδα ήδη, όπως σας είχα πει, είχε αναλάβει τις υποχρεώσεις της-, άλλες ευρωπαϊκές χώρες να επενδύσουν περισσότερο στην άμυνα, οπότε νομίζω έχει κάθε λόγο να είναι ικανοποιημένος από τα αποτελέσματα αυτής της Συνόδου».

Φρόντισε μάλιστα να τοποθετηθεί και στη διαφωνία που εξέφρασαν Ισπανία-Σλοβακία σχετικά με το ύψος των στρατιωτικών δαπανών, ζητώντας την εξαίρεσή τους, υπογραμμίζοντας ότι «μου φαίνεται και λίγο παράξενο να υπάρχουν καθορισμένες εξαιρέσεις. Εγώ δεν είδα κάποια εξαίρεση στο κοινό ανακοινωθέν και νομίζω ότι σε μια συμμαχία πρέπει όλοι να συμμετέχουν στο μερίδιο που τους αναλογεί».

Το «πρωτοπαλίκαρα» του ΝΑΤΟ, που ήδη δαπανάει (κατά προσέγγιση το 3,2% του ΑΕΠ) στα εξοπλιστικά προγράμματα τοποθετώντας τη χώρα μας στην πέμπτη θέση των χωρών με το μεγαλύτερο ποσοστό στρατιωτικών δαπανών στη «συμμαχία», θέλοντας να δώσει έμ-

φαση στη συνέπεια με την οποία έχει ενταχθεί στο αμερικανοΝΑΤΟϊκό άρμα, θύμισε στην ομήγυρη ότι «υπήρχαν πολλές χώρες οι οποίες κουνούσαν το δάχτυλο στην Ελλάδα στη διάρκεια της δημοσιονομικής κρίσης, όταν η Ελλάδα με τις δυσκολίες της ξόδευε πάντα άνω του 2%, όταν οι ίδιες αυτές χώρες ξόδευαν 1% του δικού τους ΑΕΠ για αμυντικές δαπάνες».

Υπερθεματίζοντας μάλιστα, διαβεβαίωσε τα αφεντικά του για το ζεστό χρήμα που πρόκειται να μεταφερθεί από την κλοπή του εργατικού-λαϊκού μόχθου και την ισοπέδωση των κοινωνικών δικαιωμάτων, στα ταμεία των ιμπεριαλιστικών πολεμικών βιομηχανιών, βάζοντας στο τραπέζι τα 28 δισ. ευρώ για την επόμενη 12ετία.

Εδώ βέβαια ξεκινάει τα προβλήματα για την εξαρτημένη (από ΗΠΑ-ΕΕ) αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό. Αυτοί μπορεί να διαβεβαιώνουν ότι είναι διατεθειμένοι να στραγγίσουν τον λαό, το ζήτημα όμως για τους ιμπεριαλιστές είναι σε ποια ταμεία θα καταλήξουν τα 28 δισ., δηλαδή στην αμερικανική ή στην ευρωπαϊκή πολεμική βιομηχανία. Προφανώς, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν είναι διατεθειμένοι να «ακουμπήσουν» το ReArm Europe/readiness 2030 στην πολεμική βιομηχανία των ΗΠΑ και οι ΗΠΑ δεν είναι διατεθειμένες να αποδεχτούν ότι δεν θα που-

λάνε όπλα στην Ευρώπη. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι η χώρα και ο λαός θα βρεθούν στη μέγγενη αυτού του ανταγωνισμού, που προφανώς εδράζεται στη γεωπολιτική αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών, προμηνύοντας από τη μια ένταση της πολιτικής αστάθειας στο αστικό σκηνικό και από την άλλη κλιμάκωση της αντιλαϊκής επίθεσης, για να καλυφθούν οι τρέχουσες, αλλά και οι μέλλουσες απαιτήσεις του ΝΑΤΟ και ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης. Πρόκειται για απαιτήσεις με αποκλίνοντες στόχους, όσο και αν συναντιούνται στο κοινό ανακοινωθέν προσδιορίζοντας τη Ρωσία ως «μακροπρόθεσμη απειλή» για το ΝΑΤΟ, επαναλαμβάνοντας την «κυρίαρχη και μακροπρόθεσμη δέσμευση για την υποστήριξη της Ουκρανίας».

Όσο και αν ο Κ. Μητσοτάκης επιχειρήσει στη συνέντευξή του να μας πείσει ότι «η Ελλάδα έχει ένα πολύ διακριτό γεωπολιτικό αποτύπωμα ως μία χώρα παράγοντας σταθερότητας στη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ», δεν μπόρεσε να κρύψει την αμνηστία του, όταν κλήθηκε να απαντήσει για την συνάντηση Τραμπ-Ερντογάν. Το πρόβλημα με τις εξαρτημένες αστικές τάξεις είναι ακριβώς ότι «ετεροπροσδιορίζονται». Πρώτα και κύρια από τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών πατρώνων, που είναι υποχρεωμένες να προωθήσουν στην περιοχή, αλλά

και από την εύνοια ή τον ρόλο που μπορεί να αναθέτουν οι ιμπεριαλιστές, έστω και προσωρινού χαρακτήρα, σε ανταγωνιστικές αστικές τάξεις.

Ο Κ. Μητσοτάκης βρέθηκε στη Σύνοδο κουβαλώντας τα αδιέξοδα και τα ζόρια της ντόπιας αστικής τάξης, έτσι όπως τα διαμόρφωσε ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός στην ευρύτερη περιοχή. Ιδιαίτερα, όμως, οι τελευταίες εξελίξεις στη Μ. Ανατολή και πιο συγκεκριμένα η πτώση του καθεστώτος στη Συρία και ο βομβαρδισμός του Ιράν («να σιγουρευτούμε ότι το Ιράν δεν πρόκειται να αποκτήσει πυρηνικά όπλα») διαμορφώνουν ένα νέο πλαίσιο εξελίξεων, που επιδρά άμεσα στη νοτιοανατολική πτέρυγα των ΝΑΤΟ και ιδιαίτερα στον ανταγωνισμό των δυο αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Είναι φανερό ότι η ντόπια αστική τάξη μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό των εξελίξεων είναι παραζαλισμένη, δίχως προσανατολισμό. Αυτό, βέβαια, είναι μια φυσιολογική διαδικασία με βάση τα χαρακτηριστικά της, ωστόσο είναι και ο παράγοντας που την σπρώχνει στα βάθη της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, αλλά και σε κινήσεις τυχοδιωκτισμού που συνεχώς κλιμακώνουν τους κινδύνους για τον λαό.

Στην κινούμενη άμμο των γεωπολιτικών εξελίξεων και με τον ΟΠΕΚΕΠΕ στην πλάτη, ο Κ. Μητσοτάκης ανακοίνωσε από τη Σύνοδο την αποστολή τριών πλοίων του Πολεμικού Ναυτικού κοντά στα θαλάσσια σύνορα με τη Λιβύη για μεταναστευτικούς λόγους, αλλά μετά την καταγγελία από Τρίπολη και Βεγγάζη ότι η Ελλάδα καταπατάει τα κυριαρχικά δικαιώματα της Λιβύης με βάση το παράνομο τουρκολιβυκό μνημόνιο.

Η παρέμβαση του πρωθυπουργού στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ ήταν άλλη μια κυνική ομολογία υποταγής στα συμφέροντα του αμερικανο-ΝΑΤΟϊκού ιμπεριαλισμού, μια δήλωση προθύμου να κάνει τη βρόμικη δουλειά τους στην περιοχή, μια ξεκάθαρη εξαγγελία προς τον λαό να θυσιάσει δικαιώματα και ζωή για τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου.

Βαθαίνει η κόντρα της άρχουσας τάξης με

Οι θαλάσσιες ζώνες δικαιοδοσίας και οι μεταναστευτικές ροές αποτελούν τα θέματα που ήδη προκαλούν σημαντικές τριβές ανάμεσα στην άρχουσα τάξη της χώρας μας και τα δύο αστικά κέντρα εξουσίας στη Λιβύη. Αυτά φέρονται εσχάτως να έχουν ομονοήσει στην πλήρη εφαρμογή του τουρκολιβυκού συμφώνου, προς μεγάλη ευχαρίστηση της Άγκυρας. Μάλιστα, μέσα στον Ιούνιο, υπογράφηκε μνημόνιο συνεργασίας ανάμεσα στην τουρκική και τη λιβυκή εταιρία πετρελαίου, που προβλέπει άμεση έναρξη σεισμικών ερευνών σε τέσσερα θαλάσσια οικόπεδα νοτιοδυτικά της Κρήτης, εντός λιβυκής δικαιοδοσίας.

Η οριοθέτησή τους, σύμφωνα και με την ελληνική πλευρά, δεν ξεπερνά την κοινή αποδεκτή μέση γραμμή. Υπενθυμίζεται ότι σε ανάλογη ενέργεια δημοπράτησης θαλάσσιων οικοπέδων για έρευνες έχει προχωρήσει και η χώρα μας στις γνωστές Exxon και Chevron, τηρώντας, επίσης, τη μέση γραμμή. Ωστόσο, η θέση σε εφαρμογή από τα μέρη τού (παράνομου κατά την Αθήνα) τουρκολιβυκού μνημονίου έχει προκαλέσει μεγάλη ένταση.

Η ελληνική κυβέρνηση διαμνύνει σε όλους τους τόνους ότι το εν λόγω μνημόνιο είναι «ανυπόστατο» και «δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα έναντι τρίτων», ενώ ικανοποιείται από τη συμπεριλήψη της θέσης αυτής για δεύτερη φορά στα συμφέροντα της πρόσφατης συνόδου κορυφής της ΕΕ. Ωστόσο, έχει ήδη παρατάξει «στο πεδίο» τρία πολεμικά πλοία, με αρχικό πρόσχημα τον έλεγχο των αυξημένων εδώ και μήνες μεταναστευτικών ροών. Μόνο που αυτή είναι «δουλειά» του λιμενικού και της Frontex και όχι του πολεμικού ναυτικού...

Σε σχετικές αιτιάσεις της αντιπολίτευσης, ο Μητσοτάκης δηλώνει ότι «προασπίζει τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας επί του πεδίου». Είναι φανερό ότι ένα ενδεχόμενο εμπλοκής δεν μπορεί να αποκλειστεί. Παράλληλα, ο Γεραπετρίτης ενημερώνει ότι άμεσα πραγματοποιεί επίσκεψη τόσο στην Τρίπολη όσο και στη Βεγγάζη με αφορμή το θέμα που έχει προκύψει.

Εξυπακούεται ότι η σημερινή ένταση μεταξύ Ελλάδας και Λιβύης - και πίσω από αυτήν η μόνιμη με την Τουρκία - θα ανέβει κλίμακες επικινδυνότητας για τους γείτονες λαούς, στο βαθμό που κάποια από τις δύο πλευρές ή και οι δύο βρουν κοιτάσματα εκμεταλλεύσιμου πετρελαίου ή φυσικού αερίου. Η μέση γραμμή είναι πιθανό να μην αποσοβήσει τα χειρότερα. Έως τότε, όλοι λαμβάνουν θέση. Η Τουρκία «εξελίσσει» τη συμμαχία της με τη Λιβύη και η Ελλάδα ζητά τη «στήριξη» από ΗΠΑ και ΕΕ. Η προϊστορία, όμως, δείχνει ότι οι ιμπεριαλιστές ενδιαφέρονται για τα δικά τους αποκλειστικά συμφέροντα, ανεξάρτητα αν συμπίπτουν ή αποκλίνουν από αυτά εξαρτημένων άρχουσών τάξεων. Η «διασφάλιση» που επιζητείται είναι κενή περιεχομένου και μόνο ανεργμάτιστοι μπορούν να προσβλήσουν σε αυτήν.

Δεν είναι καθόλου τυχαίος ο ενδοαστικός καβγάς που έχει ξεσπάσει για τα λεγόμενα εθνικά θέματα και την εξέλιξή τους, στον οποίο πρόθυμα συμμετέχει και το ρεφορμιστικό ΚΚΕ. Οι Σαμαράς και Καραμανλής αμφισβητούν ανοιχτά τους χειρισμούς Μητσοτάκη, ενώ πρόσφατη είναι η «μηνιχτή» Δένδια στην κριτική Γεωργιάδη για το τουρκολιβυκό μνημόνιο που «δεν αποτράπηκε επί υπουργίας του στο ΥΠΕΞ». Οι τοποθετήσεις σύσσωμων των κοινοβουλευτικών κομμάτων

συναγωνίζονται σε σοβινισμό και εθνικισμό τις πιο ακραίες φασιστικές φωνές. Όλα αυτά μαρτυρούν μεγάλη τρικυμία συνολικά στην άρχουσα τάξη για το πώς εξελίσσονται τα πράγματα και τη θέση της στην περιοχή. Χρειάζεται πάντα να έχουμε υπόψη ότι οι τυχοδιωκτισμοί δεν είναι κάτι άγνωστο γι' αυτήν. Ιδιαίτερα αν θεωρήσει, σωστά ή λάθος είναι άλλη η κουβέντα, ότι την «παίρνει» να «σπρώξει» ανάστημα».

Στο λογαριασμό πρέπει να μπει και η εμφανής αμνηστία και νευρικότητα αναφορικά με τις κινήσεις αστικών τάξεων χωρών που η ελληνική πλευρά θαρούσε «φίλα διακείμενες» προς αυτήν, ενώ, έτσι όπως τα 'κανε με το Παλαιστινιακό και την πλήρη συστράτευση με το Ισραήλ κατ' επιταγή των Αμερικάνων, έχει δημιουργήσει περισσότερες έχθρες παρά «φιλίες». Με εξαίρεση το σιωνιστικό κράτος, φαίνεται ότι μια πολιτική του τύπου «ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου» δεν αποδίδει. Πιο πρόσφατες είναι οι τριβές με την Αίγυπτο με

Με τις σημαίες του αγώνα των λαών (και όχι των καταπιεστών τους)

Με αφορμή τους βομβαρδισμούς του Ισραήλ και των ΗΠΑ εναντίον του Ιράν και την απάντησή του επίσης με βομβαρδισμούς εναντίον του Ισραήλ, εμφανίστηκε ξανά στα πλαίσια του κινήματος η άποψη που θέλει το λαϊκό και εργατικό κίνημα ουρά αντιδραστικών καθεστώτων. Μια άποψη που σπέρνει τη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό. Μια άποψη που μπερδεύει την αντίσταση των λαών και την πάλη τους για ανεξαρτησία, με τις αντιπαραθέσεις μεταξύ ιμπεριαλιστών ή μεταξύ αστικών τάξεων.

Συμπύκνωση αυτής της άποψης και απόδειξη της σύγχυσης που χαρακτηρίζει όσους το φωνάζουν είναι το σύνθημα «Παλαιστίνη-Ιράν-Ρωσία-Υεμένη, την αυτοκρατορία το τέλος περιμένει». Πρόκειται για ένα σύνθημα που τσουβαλιάζει την ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση και τον αγώνα της για λεύτερη και ανεξάρτητη πατρίδα, με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό (που –για όσους ξεχνούν– έχει εισβάλει στην Ουκρανία) και το αντιδραστικό καθεστώς του Ιράν. Πρόκειται για ένα σύνθημα που θεωρεί ότι οι λαοί και οι ιμπεριαλιστές μπορούν να έχουν κοινό συμφέρον (στην προκειμένη περίπτωση την ήττα των ΗΠΑ, του Ισραήλ και του ΝΑΤΟ) και να συμπαραταχτούν με βάση αυτό. Πρόκειται για μια δεξιά αντίληψη, που όχι μόνο δεν ευνοεί την ανάπτυξη του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, αλλά δείχνει βαθιά ανεμπιστοσύνη στις λαϊκές μάζες και την εργατική τάξη, υποτιμά την αναγκαιότητα αλλά και τη δυνατότητά τους να χαράξουν τον δικό τους δρόμο ενάντια στην καταστροφική πορεία που χαράζει γι' αυτές το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Ας ξεκαθαρίσουμε, λοιπόν, κάποια πράγματα. Όταν η μαρξιστική-λενινιστική θεωρία αναδεικνύει ως κύρια την αντίθεση «ιμπεριαλισμός-λαοί» δεν αφήνει κανένα περιθώριο διάκρισης ανάμεσα σε «καλό» και «κακό» ιμπεριαλισμό. Στις μέρες μας, που οι ανταγωνισμοί ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές έχουν φτάσει σε τέτοιο σημείο όξυνσης που οδηγούν σε μία γενικευμένη πολεμική αναμέτρηση, δεν υπάρχει χώρος για αυταπάτες. Αυτοί που υποστηρίζουν και κάνουν σύνθημα την ήττα των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ από τη Ρωσία, έχουν άραγε αναρωτηθεί μέσα από ποια διαδικασία μπορεί να γίνει σήμερα

αυτό; Έχουν, άραγε, αντιληφθεί ότι αυτό που συντελείται σήμερα είναι η προετοιμασία των όρων προς ένα γενικευμένο μακελειό, έναν παγκόσμιο πόλεμο; Μάλλον όχι, λέμε εμείς. Διότι εάν το είχαν αντιληφθεί, δεν θα πρόκριναν την υποστήριξη του ενός από τα δύο ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα που διαμορφώνονται. Εάν το είχαν αντιληφθεί, θα αξιολογούσαν –για παράδειγμα– διαφορετικά την εικοσαετή συμφωνία που υπέγραψαν η ιμπεριαλιστική Ρωσία και το Ιράν, αλλά και μια σειρά κινήσεις και συμφωνίες που γίνονται στα πλαίσια αυτών των ανταγωνισμών. (Η μήπως αυτά είναι ψιλά γράμματα;)

Κανένας από τους ιμπεριαλιστές δεν κόπτεται για την ειρήνη. Ακριβώς γιατί είναι ιμπεριαλιστές. Εάν σήμερα η Ρωσία και η Κίνα εμφανίζονται ως πιο «μετριοπαθείς», μιλώντας για «αλληλοσεβασμό» και «ισοτιμία», το κάνουν γιατί δεν είναι ακόμη σε θέση να διεκδικήσουν τον ρόλο που θέλουν ως ιμπεριαλιστές. Το κάνουν προσπαθώντας να κερδίσουν χρόνο, να δημιουργήσουν καλύτερους όρους και παράλληλα προσεγγίζοντας μια σειρά περιφερειακές δυνάμεις. Η συγκρότηση των BRICS προς αυτήν την κατεύθυνση κινείται.

Όλες αυτές οι κινήσεις των ιμπεριαλιστών, όλη αυτή η διαδικασία, γίνονται σε βάρος των λαών και ερήμην τους. Γίνονται αξιοποιώντας το τεράστιο κενό που αφήνει η ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, εκείνης δηλαδή της δύναμης που θα μπορούσε να εξοπλίσει τους λαούς και την εργατική τάξη, ώστε να βάλουν φραγμό σε αυτήν την καταστροφική εξέλιξη. Όσοι αγνοούν αυτό το κενό ή προσπαθούν να το υποκαταστήσουν με «τους εχθρούς του εχθρού μου» κάνουν τραγικό λάθος. Αναθέτουν τον ρόλο των λαών και της εργατικής τάξης στους ταξικούς τους εχθρούς. Καλούν τους λαούς να συρθούν πίσω από ξένες σημαίες.

Και μιας και μιλάμε για σημαίες, ας κάνουμε –για άλλη μια φορά– κάποιες διευκρινίσεις. Η σημαία της Παλαιστίνης είναι η σημαία της πάλης ενός λαού και όχι η σημαία ενός συγκροτημένου κράτους. Η σημαία της Παλαιστίνης –που δίκαια ανεμίζει στα χέρια διαδηλωτών σε όλον τον κόσμο– συμβολίζει τον αγώνα ενός λαού για ανεξαρτησία. Συμβολίζει την πάλη του ενάντια στην ισραηλινή κατοχή και τον σιωνιστικό φασισμό. Συμβολίζει την πάλη του ενάντια στον εκτοπισμό και τη γενοκτονία που υφίσταται, με τη στήριξη-ανοχή-συνενοχή των ιμπεριαλιστών.

Αντίθετα, η σημαία του Ιράν (την οποία σπκκούν οι παραπάνω απόψεις) είναι η σημαία ενός κράτους, ενός αντιδραστικού κράτους, με θεοκρατικό καθεστώς, το οποίο καταπιέζει τον

λαό του, το οποίο διώκει κάθε προοδευτική άποψη και το οποίο έχει εξορίσει, φυλακίσει και δολοφονήσει χιλιάδες κομμουνιστές. Αυτό το καθεστώς (το οποίο υποτίθεται ότι κάνει αντιιμπεριαλιστικό αγώνα) δεν έχει κανένα πρόβλημα να συμπράττει με ιμπεριαλιστικά κράτη όπως η Ρωσία και η Κίνα, ενώ ενδεικτική είναι και η τοποθέτηση του προέδρου του, Πεζεσκιάν, μετά τον τερματισμό των βομβαρδισμών, ο οποίος δήλωσε ότι η Τεχεράνη είναι έτοιμη να επιλύσει τα θέματα με τις Ηνωμένες Πολιτείες, βάσει του διεθνούς δικαίου. Το να υψώνει, λοιπόν, κανείς τη σημαία του Ιράν δεν υπηρετεί τα συμφέροντα και την προοπτική του ιρανικού λαού, ΔΕΝ υπηρετεί την υπόθεση της αντιιμπεριαλιστικής πάλης.

• Η ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και η υποχώρηση των λαϊκών κινημάτων έχουν οδηγήσει σε μια σειρά συγχύσεις και στρεβλώσεις. Οι όποιοι παραλληλισμοί με την Ιστορία –και ιδιαίτερα με αυτήν του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου– δεν πρέπει να ξεχνούν ότι τότε υπήρχε η ΕΣΣΔ και συγκροτημένο επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα σε όλο τον κόσμο που διαμόρφωνε έναν συγκεκριμένο συσχετισμό. Οι όποιες κινήσεις και συμμαχίες έγιναν, είχαν τακτικό χαρακτήρα και έγιναν μόνο στη βάση εκείνου του συσχετισμού. Σήμερα ένας τέτοιος συσχετισμός είναι το ζητούμενο, και χωρίς αυτόν κάθε «τακτική» καταλήγει σε σύρσιμο πίσω από τα συμφέροντα του αντιπάλου.

Στόχος των κομμουνιστών είναι να συμβάλλουν πολιτικά και ιδεολογικά στο ξεδιάλυμα των ζητημάτων, και με έναν και κυρίαρχο στόχο: την ολόπλευρη ταξική, ιδεολογική και πολιτική, συγκρότηση των μαζών ενάντια στις δυνάμεις του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού. Συγκρότηση που δεν μπορεί παρά να είναι ανεξάρτητη, αυτόνομη και σε αντιπαράθεση με τα κηρύγματα του ιμπεριαλισμού και των υποτακτικών του. Χωρίς την κατεύθυνση μιας τέτοιας συγκρότησης, οι δυνάμεις που παρεμβαίνουν στο κίνημα όχι μόνο δεν υπηρετούν την υπόθεση των λαών και της εργατικής τάξης, αλλά την υπονομεύουν, ρίχνουν νερό στον μύλο των αντιδραστικών εξελίξεων που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί.

Όπως καταλήγει και σχετική ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ):

«Είμαστε, λοιπόν, με τους λαούς! Με τον λαό του Ιράν και τους λαούς της Μέσης Ανατολής! Με τους λαούς των Βαλκανίων που μετατρέπονται σε σκληρό πεδίο της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης. Με τους λαούς της Ουκρανίας και της Ρωσίας που σφαγιάζονται άδικα σε έναν πόλεμο έξω από τα δικά τους συμφέροντα. Εκεί στηρίζουμε τις ελπίδες και την πάλη μας. Στη δική τους συγκρότηση, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο».

Τουρκία και Λιβύη

αφορμή το καθεστώς της μονής Σινά, τη στιγμή που γίνονται όσα γίνονται με τη Λιβύη, ενώ υπάρχουν ανοικτά ζητήματα με Αλβανία και Βόρεια Μακεδονία. Αν ληφθεί υπόψη και η ολοφάνερη προσπάθεια κυρίως από πλευράς ΗΠΑ αποκαθάρσεως του φιλορώσικου καθεστώτος Βούτιτς στη Σερβία και πιθανές απαιτήσεις από την ντόπια άρχουσα τάξη, έχουμε ανάγκη την αστάθεια και αβεβαιότητα που επικρατεί στα ντόπια επιτελεία.

Για να επιστρέψουμε στα εν γένει ελληνoturκικά, μέσα και το οπωσδήποτε πιο πρόσφατο «Λιβυκό», έγινε γνωστό ότι τουρκικά πολεμικά πλοία «παρακολουθούν εκ του σύνεγγυς» την εφαρμογή του τουρκολιβυκού συμφώνου. Να θυμίσουμε, επίσης, το «ναυάγιο» του EastMed με ένα non-paper του αμερικανικού ΥΠΕΞ, καθώς και την «αναβολή» πόντισης του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ιταλίας-Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, μετά τις «παρενοχλήσεις» από πλευράς Τουρκίας. Ακόμη, το casus belli, τα μειονοτικά, τις γκρίζες ζώνες, τον εξοπλισμό των νησιών του ανατολικού Αιγαίου αλλά και τη μετατροπή της Αγ. Σοφίας σε τζαμί που επανέφερε στη συζήτηση η ελληνική πλευρά.

Μαθηματισμοί και αποκλεισμοί κι από τις δύο πλευρές, που δείχνουν ότι τα θερινά «ήρεμα νερά» δεν θέλουν και πολύ να μετατραπούν σε «φουρτουνιασμένα». Πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου ότι το στοιχείο της «συνεργασίας» ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις είναι παροδικό και του ανταγωνισμού-αντιπαράθεσης μόνιμο. Τα τεκταινόμενα με τη Λιβύη έχουν όλες τις προϋποθέσεις να «θερμάνουν» περισσότερο το ήδη θερμό κλίμα!

Πανελλήνιες 2025 και ΕΒΕ

Λαιμητόμος για χιλιάδες υποψήφιους

Ενώ οι μαθητές που έδωσαν φέτος Πανελλήνιες είναι εν αναμονή των βάσεων, τα αποτελέσματα των βαθμών που έχουν ανακοινωθεί ήδη ξεδιπλώνουν το σφαγείο των φετινών Πανελλαδικών εξετάσεων. Η δυσκολία των θεμάτων, η υπέρογκη ύλη και η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια, έχουν μετατρέψει την επιτυχία στις Πανελλήνιες σε άπιαστο όνειρο.

Με βάση τα δεδομένα του Υπουργείου, οι υποψήφιοι των Πανελλαδικών εξετάσεων ήταν 88.637 και διαγωνίστηκαν για τις 68.788 θέσεις εισακτέων στα Πανεπιστήμια, που έχει ανακοινώσει φέτος το Υπουργείο. Κάθε χρόνο ο αριθμός των εισακτέων πετσοκόβεται όλο και περισσότερο. Από αυτούς, δεκάδες χιλιάδες θα περάσουν και από την κρησάρα της ΕΒΕ και θα βρεθούν εκτός σχολών. Χιλιάδες υποψήφιοι κάθε χρόνο μπαίνουν να κάνουν το μηχανογραφικό τους και βλέπουν ότι παρά τα μόριά τους, το σύστημα λόγω της ΕΒΕ τους αποκλείει από μια σειρά από σχολές ή και συνολικά από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Τα Πανεπιστήμια μαζί με το Υπουργείο διαμορφώνουν κάθε χρόνο τα ποσοστά της ΕΒΕ, δηλαδή τον πιο αιχμηρό κόφτη για την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο. Αυξάνονται, επίσης, οι περιπτώσεις υποψηφίων από φτωχά λαϊκά στρώματα που αποκλείονται λόγω της ΕΒΕ από Πανεπιστήμια της περιοχής όπου διαμένουν, αλλά δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να σπουδάσουν σε

Πανεπιστήμιο άλλης πόλης πέρα από τον τόπο διαμονής τους. Ως αποτέλεσμα, αποκλείονται συνολικά από τις σπουδές.

Όσοι πέρασαν από τις συμπληγάδες της δαιδαλώδους και καοτικής εξεταστέας ύλης, είχαν να αντιμετωπίσουν την κάθε χρόνο αυξανόμενη δυσκολία των θεμάτων. Και φέτος σε πολλά εξεταζόμενα μαθήματα έπεσαν θέματα υπερπαραγωγές, θέματα τρομοκρατίας απέναντι στους υποψήφιους ώστε να τα παρατήσουν. Ακόμα και τα επίσημα στατιστικά του Υπουργείου για τις Πανελλήνιες αποκαλύπτουν το εύρος της σφαγής, όπου σε πολλά μαθήματα έχουν γράψει κάτω από τη βάση τουλάχιστον το 50% των υποψηφίων! Συγκεκριμένα, το 59,12% των υποψηφίων έγραψαν κάτω από τη βάση στα Μαθηματικά, με το 34,52% να συγκεντρώνεται στις βαθμολογίες 0 έως 5! Όμοια και στα μαθήματα της Ιστορίας, Φυσικής, Αρχαίων Ελληνικών, οι μαθητές που έγραψαν κάτω από τη βάση αγγίζουν το 50%!

Σημαντική καταγράφεται και φέτος η αποχή από τις Πανελλήνιες. Στα ΓΕΛ σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία καταγράφεται 7,5% αποχή από τις Πανελλαδικές, ενώ στα ΕΠΑΛ η αποχή φτάνει το 40%! Εξάλλου, στους μαθητές των ΕΠΑΛ ο δρόμος για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση έχει κοπεί, αφού από τον συνολικό αριθμό των εισακτέων μόνο ένα ποσοστό 5-10% προορίζεται για μαθητές των ΕΠΑΛ. Τα ποσοστά αποχής από τις Πανελλαδικές σίγουρα διαφοροποιούνται από περιοχή σε περιοχή, όπου σε εργα-

τολαϊκές και φτωχές περιοχές το φαινόμενο αποχής από τις Πανελλαδικές εξετάσεις αυξάνεται. Η αποχή από τις Πανελλήνιες κάθε χρόνο γιγαντώνεται, καθώς με την εφαρμογή των πιο βάρβαρων ταξικών φραγμών σε όλο το Λύκειο ολοένα και περισσότεροι μαθητές εξωθούνται στην απογοήτευση, στην παραίτηση και στον αποκλεισμό.

Οι ταξικοί φραγμοί της Τράπεζας Θεμάτων και της ΕΒΕ, που έχουν επιβληθεί τα τελευταία χρόνια, αποκλείουν πολ- λούς μαθητές σε κάθε στάδιο της εκπαίδευσης. Άμεσα θύματα των αποκλεισμών είναι τα παιδιά που βλέπουν τις οικογένειές τους να φτωχοποιούνται και

με δυσκολία να τα βγάλουν πέρα, που οι γονείς τους δεν αντέχουν να δίνουν υπέρογκα ποσά σε φροντιστήρια, μπας και βγουν αλώβητοι από τη σφαγή των Πανελλαδικών. Τις περισσότερες φορές αυτά τα παιδιά οδηγούνται στην παιδική εργασία, στην απλήρωτη μαθητεία ή τις πρακτικές, εξωθούνται στη μεταλκειακή σούπα «κατάρτισης» των ΙΕΚ και των ΣΑΕΚ, στη δια βίου περιπλάνηση. Θέλουν να διαμορφώσουν μια γενιά που θα χωνέψει από νωρίς τον αποκλεισμό, το περιθώριο, τη θέση της στην εργασιακή εκμετάλλευση για την οποία την προορίζουν. Για να περάσουν τα σχέδιά τους, θέλουν αυτή τη γενιά υποταγμένη και τσακισμένη, να αποδεχτεί ως κανονικότητα το μέλλον της εκμετάλλευσης και των ιμπεριαλιστικών πολέμων, της δουλειάς χωρίς δικαιώματα.

Και φέτος τα ΜΜΕ έσπευσαν να πλέξουν εγκώμια για αυτούς που άριστευσαν στις Πανελλήνιες και να παρουσιάσουν ως «άχρηστους» αυτούς που δεν κατάφεραν να περάσουν. Σκοπίμως αποκρύπτουν πως όταν αποκλείεται ένας μαθητής, αυτό είναι συνάρτηση του πλαισίου της κοινωνικής πραγματικότητας που μεγαλώνει, της κατάστασης που βιώνει σπίτι του με τα ζόρια της επιβίωσης και της φτώχειας. Οι απόψεις περί «αριστείας» και ότι «εν τέλει δεν αξίζουν όλοι να περάσουν παρά μόνο λίγοι και εκλεκτοί» είναι το ιδεολογικό περιτύλιγμα όλων των ταξικών φραγμών που έχουν εφαρμοστεί τα τελευταία χρόνια στην εκπαίδευση (ΕΒΕ, τράπεζα θεμάτων), αλλά και αυτών που ετοιμάζουν (Εθνικό Απολυτήριο κλπ). Είναι οι απόψεις που αναπαράγουν τις άνισες ευκαιρίες και τις ταξικές ανισότητες στην πρόσβαση στην εκπαίδευση.

Μετά τη φετινή σφαγή των Πανελλαδικών και τους χιλιάδες αποκλεισμούς της ΕΒΕ, θέλουν να βαθύνουν περαιτέρω την επίθεση, ετοιμάζοντας νέα μέτρα όπως αυτό του Εθνικού Απολυτηρίου, νέους κόφτες που θα αποκλείσουν μαζί με μαθητές από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, αλλά και από το απολυτήριο Λυκείου! Αυτή την περίοδο, που το σύστημα ξηλώνει τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, το δικαίωμα στις σπουδές, στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά του λαού χτυπιέται βάνουσα. Με τους αγώνες λαού και νεολαίας θα το υπερασπιστούμε! Ο βάρβαρος ταξικός φραγμός της ΕΒΕ πρέπει να ανατραπεί! Οι αγώνες της νεολαίας μπορούν να νικήσουν και είναι ο μόνος δρόμος να μπει φραγμός στα πιο βάρβαρα σχέδια τους!

Το «Εθνικό Απολυτήριο» θα μετατρέψει το σχολείο σε εξεταστικό κάτεργο

Η κυβέρνηση βιάζεται να φέρει το Εθνικό Απολυτήριο προς ψήφιση τους επόμενους μήνες στη Βουλή και από κοντά και το ΠΑΣΟΚ σιγοντάρει... Επιδίωξη της υπουργού Παιδείας, Σοφίας Ζαχαράκη, είναι η εφαρμογή του Εθνικού Απολυτηρίου να ξεκινήσει από το μεθεπόμενο σχολικό έτος 2026-2027, από τους μαθητές που τότε θα είναι Α' Λυκείου. Η εφαρμογή του θα συνδυαστεί με τις αλλαγές -πάντα προς το χειρότερο- που θέλουν να κάνουν στα σχολικά βιβλία.

Την Τρίτη 8 Ιουλίου θα γίνει ειδική συζήτηση στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής γύρω από το Εθνικό Απολυτήριο, αλλά και τον νέο τρόπο εισαγωγής στα Πανεπιστήμια. Στη συζήτηση θα συμμετέχουν η υπουργός Παιδείας Σοφία Ζαχαράκη και οι εκπρόσωποι όλων των κομμάτων. Οπότε τις επόμενες μέρες περιμένουμε παραπάνω πληροφορίες και το πότε πάει προς ψήφιση.

Από τα όσα διαβάζουμε μέχρι στιγμής, μαθαίνουμε ότι η επιτυχής ολοκλήρωση του Λυκείου θα σημαίνει την απόκτηση Εθνικού Απολυτηρίου. Για τον προσδιορισμό του βαθμού του Εθνικού Απολυτηρίου θα συνυπολογίζονται οι βαθμοί των τριών τάξεων του Λυκείου με ειδικό συντελεστή ανά τάξη, με τον μεγαλύτερο συντελεστή

να τον έχει η Γ' Λυκείου και τον μικρότερο η Α' Λυκείου. Τα θέματα των ενδοσχολικών εξετάσεων συζητιέται να μπαίνουν μέχρι και 100% από την Τράπεζα Θεμάτων, με τη διόρθωση των γραπτών να γίνεται από καθηγητές άλλων σχολείων. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος θα έχει λόγο πάνω στην ευκολία και τη δυσκολία των θεμάτων, ακόμη και στις οδηγίες διόρθωσης των γραπτών, ώστε να ελέγχεται το πόσοι θα αποφοιτούν από το Λύκειο! Επίσης, δεν θα χορηγείται Εθνικό Απολυτήριο χωρίς να έχει ο μαθητής Πιστοποιητικό Γλωσσμάθειας για μια από τις ξένες γλώσσες, οι οποίες θα καθοριστούν με υπουργική απόφαση. Και εδώ κάπου αναρωτιόμαστε, τι άλλο θα χρειαστεί να υποστεί ένας μαθητής για ένα απολυτήριο Λυκείου;

Υπό εξέταση λένε ότι είναι η κατάργηση της ΕΒΕ, αλλά μετά το 2027, όταν εφαρμοστεί πλήρως το Εθνικό Απολυτήριο στις τρεις τάξεις του Λυκείου. Η ενδεχόμενη κατάργηση του συστήματος της ΕΒΕ, όμως, δεν σημαίνει και κατάργηση γενικά των Πανελλαδικών Εξετάσεων, που θα παραμείνουν ως προϋπόθεση για την εισαγωγή στα ΑΕΙ. Αν ισχύσουν αυτά που λέει η Ζαχαράκη, ο μαθητής που θέλει να περάσει στο Πανεπιστήμιο θα δίνει τέσσερις φορές Πανελλαδικές εξετάσεις!

Στο σχολείο που διαμορφώνεται πρώτα με την Τράπεζα Θεμάτων και την ΕΒΕ και τώρα με το «Εθνικό Απολυτήριο», δεν αμφισβητείται μόνο το δικαίωμα των μαθητών να μπου στο Πανεπιστήμιο, αλλά ακόμη και η δυνατότητα να τελειώνουν το Λύκειο! Όσοι μαθητές δεν έχουν να πληρώσουν φροντιστήρια -ήδη από το γυμνάσιο- και δεν μπορούν να αντέξουν την πίεση και το άγχος από το τόσο εντατικό πρόγραμμα και τη φορτωμένη ύλη, θα πετιούνται εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας και θα στέλνονται μια ώρα αρχύτερα στην αγορά εργασίας.

Οι μαθητές, σε Γυμνάσια και Λύκεια, χρειάζεται να δώσουν τη δική τους απάντηση στο υπουργείο Παιδείας και στην κυβέρνηση. Το δικαίωμα όλων των μαθητών σε δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση δεν θα το υπερασπιστεί καμία κυβέρνηση όπως έχει φανεί όλα αυτά τα χρόνια, παρά μόνο οι ίδιοι οι μαθητές, με συμμάχους τους στον αγώνα τους καθηγητές τους, τους γονείς και τους φοιτητές. Με το άνοιγμα των σχολείων χρειάζεται να γίνουν συνελεύσεις, να οργανωθούν αποχές, καταλήψεις και διαδηλώσεις, ώστε το Εθνικό Απολυτήριο να μην περάσει και να ανατραπούν η Τράπεζα Θεμάτων και η ΕΒΕ!

Εκ νέου σε αργία η εκπαιδευτικός Χρύσα Χοτζόγλου, μετά από έντονες κυβερνητικές πιέσεις

Συνεχίζουμε στον δρόμο του αγώνα

Με μια απόφαση που δημοσιεύτηκε λίγες μέρες πριν κλείσουν τα σχολεία έγινε γνωστό ότι το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά αποφάσισε να θέσει ξανά σε δυνητική αργία την αγωνίστρια εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου. Αποφάσισε, δηλαδή, να ανατρέψει ό,τι είχε αποφασίσει -το ίδιο δικαστικό σώμα- μια βδομάδα πριν (!) την εκδίκαση της Αίτησης Αναστολής με την προσωρινή διαταγή της επιστροφής της Χρύσας στο σχολείο. Και εδώ υπάρχουν 2 ερωτήματα:

Μα πώς έγινε αυτό; «Πολύ απλά», υπήρξε η συντεταγμένη και δημόσια εκφρασμένη κυβερνητική δυσάρεσκεια για την εξέλιξη της επιστροφής της Χρύσας. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα «εξοργίστηκε το Μαξίμου», που δεν παραστάθηκε δικηγόρος, το ΥΠΑΙΘ έβγαλε επίσημη ανακοίνωση ότι «η τελική απόφαση θα παρθεί στην εκδίκαση της αίτησης αναστολής» και άλλα τέτοια. Όλα αυτά, μαζί με το γενικότερο κλίμα ολομέτωπης επίθεσης για την επιβολή της αξιολόγησης, τη συζήτηση για την άρση της μονιμότητας, το νέο νομοσχέδιο για τα πειθαρχικά στο δημόσιο, ήταν «αρκετά» ώστε να ασκηθούν οι κατάλληλες πιέσεις.

Και έτσι, όταν το Διοικητικό Εφετείο αναγκάστηκε να γράψει αιτιολογία για την απόφαση, δεν μπορούσε να πάει κόντρα στην κυβερνητική γραμμή, οπότε ανακάλυψε (χωρίς φυσικά να αιτιολογήσει) «λόγους δημοσίου συμφέροντος» για το καθεστώς της αργίας. Έδωσε, βέβαια, το 75% του μισθού αντί του 50% σε μια προσπάθεια «να χρυσώσει το χάπι». Πολύ αποκαλυπτικό για τον λαό και τους εκπαιδευτικούς για τον θεσμό και τον χαρακτήρα της δικαιοσύνης.

Μα τόσο μεγάλη κυβερνητική εμμονή για να τιμω-

ρηθεί η Χρύσα; Εδώ η απάντηση έχει δύο σκέλη: το ένα αφορά τις κεντρικές επιλογές του συστήματος και της κυβέρνησης στην εκπαίδευση, την αξιολόγηση και τις διώξεις. Είναι φανερό (κάθε μέρα ακούμε και για καινούργια περιστατικά διώξεων σε εκπαιδευτικούς) ότι πρόκειται και τα δύο για κομβικά στοιχεία της επίθεσης που ξεδιπλώνει. Και σε αυτό το κομμάτι η υπόθεση αυτή, της Χρύσας και του Δημήτρη, έχει πάρει χαρακτήρα παραδειγματισμού προς όλους τους εκπαιδευτικούς. Το άλλο έχει να κάνει με το γενικότερο μήνυμα που θέλει να περάσει: ότι δεν θα επιτρέψει στον λαό να συνειδητοποιήσει ότι με την κίνησή του, με την πάλη και τον αγώνα του, έχει τη δυνατότητα να στραπατσάρει κεντρικές επιλογές του συστήματος. Γιατί αυτό έγινε με την επιστροφή της Χρύσας στο σχολείο και ο κόσμος μια χαρά το κατάλαβε. Για αυτό χάρηκε, ενθουσιάστηκε, πανηγύρισε και διέδωσε το μήνυμα παντού. Γιατί μέσα από τη δική του κίνηση το κατόρθωσε. Και αυτό το πράγμα το σύστημα θέλησε να το κόψει.

Άρα όλα είναι μάταια; Στη δικαιοσύνη δεν μπορούμε να στηριχθούμε, ακόμα και όταν παραβιάζονται οι δικοί τους νόμοι και αρχές (βλ απόφαση ΣτΕ ότι είναι συνταγματικός ο νόμος για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια). Η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη και συγκροτημένη στο τι θέλει για να προ-

χωρήσει η επίθεση. Μήπως η γραμμή του αγώνα, της αντίστασης, ο δρόμος, δεν μπορούν να περπατήσουν;

Το ακριβώς αντίθετο αποδείχθηκε όλο αυτό το διάστημα. Ότι ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες, σε αυτούς τους συσχετισμούς, ο δρόμος αυτός όχι μόνο μπορεί να υπάρξει, αλλά να καταφέρει και επιτυχίες. Να δώσει ελπίδα και αισιοδοξία στον κόσμο, ότι με τις δυνάμεις του μπορεί να τα καταφέρει. Φυσικά έχουμε ακόμα δρόμο μπροστά μας. Ούτε αυτό που έγινε φάνηκε ότι ήταν αρκετό για να ανατρέψει τους σχεδιασμούς του συστήματος. Αλλά δεν θα πιαστούμε από αυτό που έχουμε ήδη κατορθώσει. Θα συνεχίζουμε να βαδίζουμε στον δρόμο που ανοίχτηκε. Επόμενος σταθμός για την Αττική, Τρίτη 8/7 στις 19:00 στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, στη συγκέντρωση που καλείται από σωματεία και συλλογικότητες σαν μια πρώτη απάντηση στην εξέλιξη αυτή!

Εκλογές Διοικητικών Υπαλλήλων του ΕΚΠΑ

για το Συνέδριο της Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Ο.Δ.Π.Τ.Ε.)

Πραγματοποιήθηκαν την Τρίτη 1/7 οι αρχαιρεσίες των Διοικητικών Υπαλλήλων του ΕΚΠΑ για το συνέδριο της Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Οι εκλογές έγιναν σε μια περίοδο ολομέτωπης επίθεσης της κυβέρνησης στα δικαιώματα λαού, εργαζομένων και νεολαίας στην εκπαίδευση, αλλά και γενικότερα. Στο Πανεπιστήμιο, με την αναγγελία των διαγραφών, αλλά και με το νομοσχέδιο για τα νέα μέτρα ασφάλειας. Σε όλο το Δημόσιο, με το νέο Πειθαρχικό απολύσεων και με το άνοιγμα της κουβέντας για την άρση της μονιμότητας των Δημοσίων Υπαλλήλων.

Αλλά και φυσικά με τη μάχη που δίνεται εδώ και 1,5 χρόνο ενάντια στην εκδικητική απόλυση από το ΕΚΠΑ του -επί 19 χρόνια- συμβασιούχου Δ. Αντωνίου.

Σε ένα πολύ δύσκολο και απαιτητικό κλίμα έδωσε τη μάχη η Πρωτοβουλία Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών. Με τις δυνάμεις του κυρίαρχου συνδικαλισμού να θέλουν στην πράξη να απαλλαχθούν από τον αγώνα για την επαναπρόσληψη του Δ. Αντωνίου, η Πρωτοβουλία επιδίωξε όλο αυτό το διάστημα να σηκώσει το ζήτημα ψηλά. Κατόρθωσε να εκλέξει 3 συνέδρους στην Ομοσπονδία και να πάρει ένα καλό αποτέλεσμα. Φυσικά, τα πιο δύσκολα είναι μπροστά: να κατορθωθεί να ενεργοποιηθεί περισσότερος κόσμος στις συλ-

λογικές διαδικασίες του σωματείου, στην κατεύθυνση του αγώνα, ως μόνος δρόμος για να απαντηθεί η επίθεση που δέχεται ο κλάδος και όλοι μας.

ΥΓ: Στο επόμενο φύλλο της ΠΣ θα φιλοξενήσουμε αναλυτική εκτίμηση της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών για τα εκλογικά αποτελέσματα.

26/7

CAMPING

Αγωνιστικών Κινήσεων

25/7

Αφιξη Στήσιμο

Εναρκτήρια Συνέλευση

26/7

Μαθητικής Αντίστασης

26/7

Εκδήλωση

της Ταξικής Πορείας

"Μισθός, συμβάσεις, δικαιώματα στο στόχαστρο. Οι εργατικές διεκδικήσεις θέλουν μαζικούς συλλογικούς αγώνες"

27/7

Πρόγραμμα

27/7

Μαθητικό Εργαστήριο

Προβολή

48 Αντίσταση στο Πνευματικό Επικοινωνία

28/7

Εκδήλωση

"330.000 διαγραφές προ των πυλών το φοιτητικό κίνημα να γίνει εμπόδιο στο σχέδιό τους"

29/7

Εργαστήριο

"Μια συζήτηση για το Χίπ Χοπ"

Cocktail Bar & DJ Set

30/7

Εκδήλωση

"Μας στοχεύουν τα κανόνια των πολεμικών τους. Οι αγώνες μας μπορούν να τους σταματήσουν"

31/7

Εργαστήριο

"Ενάντια στις διώξεις όλοι μια γραμμή"

Συζήτηση με δικηγόρους εκπαιδευτικούς

1/8

Εργαστήριο

"Η ανάληψη των κοινωνικών με βάση τον διαλεκτικό υλισμό"

Stand up comedy*

Γλέντι**

2/8

Συνέλευση Απολογισμού

Party

*Με τον VN Organ & τον Struggle ATH

**Με τους Σταυράκη Αθανάσιη, Ορέστη Θεοφανούδη, Κωνσταντή Μπίτη και Γιώργο Χριστοφίδη

***Με τους Farra Trio

Για περισσότερες πληροφορίες

	2025	2022
ΨΗΦΙΣΑΝ	235	336
ΛΕΥΚΑ/ΑΚΥΡΑ	8	14
Ενωτική Αριστερή Παρέμβαση (ΣΥΡΙΖΑ)*	-	151 - 46,89% - 8 σύνεδροι
Ανεξάρτητη Πανεπιστημιακή Έκφραση (ΑΠΕ)*	-	69 - 21,43% - 3 σύνεδροι**
ΑΕΠΠΑ (ΣΥΡΙΖΑ)	95 - 41,85% - 5 σύνεδροι	-
ΔΑΣ (ΠΑΜΕ)	67 - 29,51% - 4 σύνεδροι	52 - 16,15% - 3 σύνεδροι
Πρωτοβουλία Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών	65 - 28,63% - 3 σύνεδροι	50 - 15,2% - 3 σύνεδροι**

* Η ΑΕΠΠΑ προέκυψε από τη... «σιωπηρή» ένωση της Ενωτικής Αριστερής Παρέμβασης και της Ανεξάρτητης Πανεπιστημιακής Έκφρασης

** Η ΑΠΕ το 2022 είχε εκλέξει 4 συνέδρους, αλλά λόγω έλλειψης στο ψηφοδέλτιο η Πρωτοβουλία εξέλεξε τρίτο σύνεδρο

Στον «υγειονομικό χάρτη» του συστήματος δεν χωράνε τα δικαιώματα λαού και εργαζομένων

Σε μια περίοδο που το πολιτικό σύστημα του κεφαλαίου παραδέρνει στα αδιέξοδα, τις αντιφάσεις και τις εσωτερικές του αντιθέσεις, η επίθεση ενάντια στον λαό ολοένα και επεκτείνεται. Γενικότερα, απέναντι στους εργαζόμενους ανοίγει ένα καινούριο μέτωπο, στην κατεύθυνση μιας προηγούμενης σειράς νόμων. Οι αλλαγές στο εργασιακό τοπίο που επέρχονται δεν μπορούν ν' αφήσουν στο απυρόβλητο τις συνθήκες εργασίας των δημοσίων υπαλλήλων αν λάβουμε υπ' όψη τις διαστάσεις που έχει πάρει η διάδοση των ελαστικών μορφών εργασίας, ειδικά στα νοσοκομεία.

Το δεύτερο μέτωπο που έχει ανοίξει η πολιτική της κυβέρνησης και αφορά ειδικά τον δημοσιοϋπαλληλικό κόσμο είναι αυτό της ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ και η θρασυτατη ομολογία του πρωθυπουργού ότι κεντρικός και κύριος στόχος δεν είναι άλλος απ' την ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΙΜΟΤΗΤΑΣ. Τα φληναφήματα για «αξιοκρατία», «εξυπηρέτηση του πολίτη», «αποτελεσματικότητα του δημοσίου» κλπ. δεν μπορούν να πείσουν ούτε τους πιο αφελείς. Αυτό που επιδιώκουν είναι η εμπέδωση απ' τους εργαζόμενους -δημόσιου και ιδιωτικού τομέα- της συνείδησης ότι δεν μπορούν να έχουν ΜΟΝΙΜΗ και ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ με ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ. Εξάλλου, οι διώξεις που υφίσταται η Χρύσα Χοτζόγλου, τα χιλιάδες πειθαρχικά για τους εκπαιδευτικούς, η πληθώρα των ΕΔΕ και των δικαστικών διώξεων ενάντια σε εργαζόμενους, υγειονομικούς και άλλους, αποκαλύπτουν ποιες είναι οι πραγματικές στοχεύσεις κάθε αξιολόγησης. Η φήμωση των φωνών αντίστασης, η πειθάρχηση των εργαζομένων και η υποταγή τους στην αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος.

Αιχμή του δόρατος της επίθεσης στον τομέα της περίθαλψης αποτελεί το νέο σύστημα κοστολόγησης και αξιολόγησης των νοσηλευτικών μονάδων, τα λεγόμενα DRG (Ομοιογενείς Διαγνωστικές Ομάδες). Είναι το εργαλείο με το οποίο έχει επιβληθεί μια άνευ προηγούμενου εντατικοποίηση στη δουλειά των υγειονομικών καθώς και ένα σοβαρό χτύπημα στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη. Οι εργαζόμενοι έχουν επιφορτιστεί με μια ατέλειωτη γραφειοκρατία, που μάλιστα συνοδεύεται απ' την απειλή ότι, αν δεν διεκπεραιωθεί, το νοσοκομείο δεν θα πληρωθεί απ' τον ΕΟΠΥΥ και (αφήνεται να εννοηθεί) δεν θα πληρωθούν οι εργαζόμενοι. Παράλληλα πιέζονται να συμμετέχουν σε εργασίες, σεμινάρια και δράσεις, σε βάρος του προσωπικού τους χρόνου, μόνο και μόνο για να παρουσιάζει το τμήμα τους ή η κλινική τους επιπλέον «έργο», ώστε οι προϊστάμενοι να πάρουν μπόνους και να εξασφαλιστεί η χρηματοδότηση. Παράγοντες του συστήματος είναι σαφείς στις δηλώσεις τους: ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΜΟΝΟ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΣΗ. Ο συνδυασμός κοστολόγησης, σύνδεσης χρηματοδότησης με την παραγωγικότητα και αξιολόγησης επιδιώκει ν' απαλλάξει την κεντρική διοίκηση και το σύστημα απ' την ευθύνη για τη λειτουργία του συστήματος περίθαλψης, και να την μετακυλήσει στις πλάτες των εργαζομένων. Οι οποίοι κάτω απ' τον εκβιασμό της αξιολόγησης και την απειλή διώξεων και απόλυσης θα σκύβουν το κεφάλι, θα υπομένουν την εντατικοποίηση, τους εξευτελιστικούς μισθούς και την καταπάτηση των δικαιωμάτων τους.

Οι επιπτώσεις ωστόσο των DRG αφο-

ρούν και το δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη. Ήδη η εφαρμογή των νέων μεθόδων αξιολόγησης έχει οδηγήσει στην άνοδο των νοσηλίων, με αποτέλεσμα ασθενείς που για οποιονδήποτε λόγο στερούνται ΑΜΚΑ να αρνούνται, να αποφεύγουν ή και να διακόπτουν τη νοσηλεία τους μπροστά στο τεράστιο κόστος που υποχρεώνονται να πληρώσουν. Σε δεύτερο χρόνο, ωστόσο, οι συνέπειες είναι κατακλυσμιαίες. Η εφαρμογή του συστήματος των DRG στη Γερμανία οδήγησε στο κλείσιμο δημόσιων νοσηλευτικών μονάδων και όχι λίγων. Όπως αναφέρουν και τα φερέφωνα του συστήματος, «Το νέο σύστημα χρηματοδότησης των νοσηλευτικών ιδρυμάτων βασίζεται στη δραστηριότητά τους (activity-based funding), δηλαδή όσο καλύτερα λειτουργεί ένα νοσοκομείο τόσο υψηλότερη θα είναι και η αποζημίωσή του». Με άλλα λόγια, όποιο νοσοκομείο έχει χαμηλούς «δείκτες παραγωγικότητας» (ο καθένας καταλαβαίνει τι μπορεί να σημαίνει αυτό) θα υπολείπεται χρηματοδότησης. Με δεδομένο ότι καλλιεργείται ο ανταγωνισμός μεταξύ νοσοκομείων, ακόμα και τμημάτων του ίδιου νοσοκομείου, για τη χρηματοδότηση, τα DRG οδηγούν στην ασφυξία νοσοκομείων και κλινικών που δεν θα ανταποκρίνονται στα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια της ζούγκλας του ανταγωνισμού.

Εξάλλου οι γενικότερες εξελίξεις και οι πολεμοχαρείς κραυγές του συστήματος για θηριώδεις αυξήσεις των εξοπλισμών και των στρατιωτικών δαπανών δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια παρά μόνο για περικοπές στις λεγόμενες κοινωνικές δαπάνες, με την περίθαλψη να αποτελεί ένα απ' τα πρώτα θύματα.

Η κατάσταση με νοσοκομεία ερημωμένα, χωρίς προσλήψεις, με απηυδισμένο και εξουθενωμένο προσωπικό, που εξαναγκάζεται σε διπλοβάρδιες, που κοστίζουν και σε ζωές ασθενών και εργαζομένων (βλέπε Τζάνειο και Κρατικό Νίκαιας), με μόνη οδό διαφυγής την παραιτήση, είναι άμεσο αποτέλεσμα και επιδίωξη των διαχρονικών πολιτικών

επιλογών του συστήματος και των κυβερνήσεων του.

Είναι αυτή η κατάσταση που επιχειρεί το σύστημα να εκμεταλλευτεί ως εκβιασμό προς τους εργαζόμενους και τον λαό να αποδεχτούν αδιαμαρτύρητα τις αντιλαϊκές επιλογές που προωθεί. Σ' αυτό το τοπίο, οι ανεπίσημες εξαγγελίες του υπουργού για ένταξη των υγειονομικών στα ΒΑΕ δεν είναι παρά μια προσπάθεια να καλλιεργήσει ελπίδες και να αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους. Δεν είναι μακριά η εποχή που, μέσα στη Βουλή επίσημα, υπουργός και πρωθυπουργός απέκλειαν το ενδεχόμενο ένταξης στα ΒΑΕ, γιατί «θα αδειάσουν τα νοσοκομεία».

Οι μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις για τα Τέμπη έφεραν αντιμέτωπη την κυβέρνηση με τη συσσωρευμένη αγανάκτηση του λαού. Αναγκάστηκε έτσι να αναβάλει τον πολυδιαφημισμένο «ΝΕΟ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΧΑΡΤΗ». Γιατί, όπως διαδίδεται, εκτιμήθηκε ότι θα δη-

μιουργήσει αντιδράσεις εξαιτίας της σχεδιαζόμενης συρρίκνωσης, συγχώνευσης και κλεισίματος νοσοκομείων. Το γενικότερο πολιτικό κλίμα επιβάλλει την παραπομπή των όποιων αποφάσεων ίσως ακόμα και σε νέα κυβερνητική θητεία. Η προσπάθεια επιβολής της αξιολόγησης και των DRG ως κανονικότητας στο ΕΣΥ επιδιώκει την κατηγοριοποίηση των νοσοκομείων ως έδαφος για την επιβολή των όποιων επιλογών εκβιαστικά στον λαό και τους εργαζόμενους.

Με συμμάχους την καλοκαιρινή ραστώνη και τη γνωστή αβελητηρία των ξεπουλημένων εργατοπατέρων της ΠΟΕ-ΔΗΝ και της ΑΔΕΔΥ, η κυβέρνηση ευελπιστεί να κερδίσει χρόνο.

Το βάρος πέφτει στις πλάτες των εργαζομένων, να συσπειρωθούν στα πρωτοβάθμια σωματεία τους και να οργανώσουν την αντίσταση για την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων τους και του δικαιώματος του λαού στη δωρεάν, πλήρη περίθαλψη για όλους.

Έχουμε πόλεμο, μην το γελάς μωρό μου

Η ανθρωπότητα έχει μπει με τρόπο ανεπίστρεπτο στην τροχιά ενός νέου γενικευμένου πολέμου. Ο πόλεμος, ως η πιο οξυμένη μορφή κυριαρχίας της αστικής τάξης πάνω στο προλεταριάτο, σημαίνει υποταγή της εργατικής τάξης με κάθε τρόπο και στον απόλυτο βαθμό. Πάνω από όλα, πόλεμος σημαίνει ότι η εργατική τάξη καλείται να δώσει τη ζωή της για το κεφάλαιο, στα πεδία των μαχών. Από εκεί πρέπει να αρχίζει και εκεί πρέπει να τελειώνει η επιχειρηματολογία του εργατικού κινήματος ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Γι' αυτόν τον λόγο, το αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα είναι πρώτα και κύρια υπόθεση της εργατικής τάξης. Γιατί ακόμα και στον στρατό, άλλοι είναι στην πρώτη γραμμή του μετώπου και άλλοι πίσω!

Έχοντας ως κομμουνιστές αυτό το ζήτημα ξεκάθαρο, πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα ζητήματα που ανοίγονται σήμερα σε συνάρτηση με την προοπτική. Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ασχοληθούμε με τις άμεσες συνέπειες των εξοπλιστικών προγραμμάτων, αλ-

λά και με προβολή στον τελικό τους στόχο. Γιατί πολεμική οικονομία και πολεμική προετοιμασία σημαίνει πολύ περισσότερα και ευρύτερα ζητήματα απ' το απλό και άμεσο «δεν θα βρίσκουμε νοσοκόμους και εκπαιδευτικούς, γιατί θα φτιάχνουμε άρματα για τον πόλεμο». Φυσικά, θα πρέπει να καταγγείλουμε και αυτή την πολιτική. Όταν το σύνολο του «δυτικού κόσμου» υπακούει στο μεγάλο αφεντικό των ΗΠΑ και βαράει προσοχή στο 5% των εξοπλιστικών, σημαίνει μια άνευ προηγουμένου οικονομική αιμορραγία για τα εργατικά-λαϊκά στρώματα. Σημαίνει ότι ο εργαζόμενος λαός θα κληθεί να πληρώσει και πάλι το μάρμαρο με νέα μνημόνια. Σημαίνει ότι θα επιταχυνθεί η επίθεση στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, η διάλυση του δωρου, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας. Γιατί η μόνη πραγματική πηγή εισόδων για το αστικό κράτος, θα παραμένει η μεγαλύτερη άντληση υπεραξίας απ' την εργατική τάξη. Το εργατικό κίνημα έχει κάθε λόγο να καταγγείλει αυτή την πολιτική των εξοπλιστικών και να απαιτήσει

πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, πλήρη εργασιακά δικαιώματα. Δεν πρέπει να πειθαρχήσει στον νέο «εθνικό στόχο» και τη νέα άγρια δημοσιονομική προσαρμογή. Για να το κάνει αυτό όμως, θα πρέπει να έχει γραμμή ξεκάθαρη απόρριψης του ίδιου του περιεχομένου του πολέμου που ετοιμάζεται. Θα πρέπει να έχει η εργατική τάξη ξεκάθαρο ποιοι και γιατί (ξένο και ντόπιο κεφάλαιο) της ζητάνε να κάνει θυσίες και να θυσιαστεί η ίδια. Και τέτοια γραμμή οι αστορεφορμιστικές συνδικαλιστικές ηγεσίες ούτε έχουν, ούτε μπορούν να αποκτήσουν. Αυτό είναι υπόθεση της προλεταριακής, κομμουνιστικής πολιτικής γραμμής.

Δεύτερον, και σε συνάρτηση με το παραπάνω ζήτημα, πολεμική προετοιμασία δεν σημαίνει μόνο οικονομικά μέτρα. Δεν σημαίνει απλώς μετακίνηση κονδυλίων απ' το ένα υπουργείο στο άλλο. Σημαίνει πολιτική, ιδεολογική, ψυχολογική προετοιμασία, σημαίνει χρησιμοποίηση του εθνικισμού και του φασισμού, σημαίνει πλύση εγκεφάλου στα εργατικά-λαϊκά στρώματα απ' τις

Νέο αντεργατικό νομοσχέδιο: Ένα ακόμα χτύπημα στην ετήσια άδεια αναψυχής Το δικαίωμα των εργαζομένων στη ξεκούραση δεν είναι πολυτέλεια

Οι εργαζόμενοι υπάρχουν αποκλειστικά για να εξυπηρετούν το κεφάλαιο. Μ' αυτήν την πρόταση θα έπρεπε να προλογήσει η υπ. Εργασίας Κεραμέως το νέο νομοσχέδιο που φέρνει προς ψήφιση η κυβέρνηση το επόμενο διάστημα, αλλά για ευνόητους λόγους αρκέστηκε στα γνωστά προκλητικά ψέματα περί «φιλεργατικής» πολιτικής. Παρ' όλα αυτά, μια ματιά στα πρώτα δημοσιεύματα που αποκαλύπτουν τις βασικές πτυχές του νομοσχεδίου αρκεί για να επιβεβαιώσει την πρώτη πρόταση.

Δίπλα λοιπόν απ' την παραπέρα διάλυση του 5ήμερου - 8ώρου και τη δουλειά μέχρι τελικής πτώσης, έρχεται ένα ακόμα χτύπημα στο καθεστώς των αδειών, δηλαδή στο δικαίωμα των εργαζομένων να μπορούν να ξεκουράζονται. Άλλωστε αυτό που θα πρέπει να εμπεδωθεί στη συνείδησή τους είναι ότι θα πρέπει να ζουν για να δουλεύουν και όχι το αντίστροφο.

Πριν δούμε τι έχει δημοσιοποιηθεί ότι

φέρνει το νέο νομοσχέδιο (καθώς το κείμενό του δεν υπάρχει επίσημα όταν γράφονται αυτές οι γραμμές), έχει μια αξία να δούμε το μέχρι σήμερα καθεστώς, το οποίο ήδη είχε αλλάξει προς το χειρότερο τα τελευταία χρόνια. Έτσι, απ' το αλλεπάλληλο και αδιαίρετο της άδειας, περάσαμε ήδη απ' το 2010 στη δυνατότητα κατάτμησής της, σε δύο περιόδους το έτος, υπό την προϋπόθεση ότι θα πρέπει η άδεια να είναι συνεχόμενη για τουλάχιστον 10 εργάσιμες μέρες επί πενήνήμερης εβδομαδιαίας εργασίας και τουλάχιστον 12 εργάσιμες μέρες επί εξαήμερης εργασίας. Μάλιστα, ο εργοδότης ήταν υποχρεωμένος να χορηγήσει άδεια στους μισούς εργαζόμενους κατά τους καλοκαιρινούς μήνες.

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι το συνεχές της άδειας (παρά το προαναφερόμενο χτύπημα της κατάτμησης) σχετιζόταν με το γεγονός ότι για να ξεκουραστεί κάποιος εργαζόμενος πραγματικά, θα πρέπει να πάρει συνεχή άδεια για ένα ικανό χρονικό διάστημα και όχι

διακεκομμένη, μια μέρα εδώ και μια εκεί. Λαμβανομένων δε το συνθηκών του κλίματος και βάσει των δεδομένων της χώρας, η περίοδος αυτή είναι συνυφασμένη με το καλοκαίρι.

Με το νέο νομοσχέδιο, η άδεια θα μπορεί να κορηνγείται τμηματικά και οποτεδήποτε μέσα στον χρόνο. Φαίνεται δηλαδή ότι σκοπεύουν να καταργήσουν τόσο το ελάχιστο διάστημα συνεχόμενης άδειας που ισχύει ως και σήμερα, όσο και το να λαμβάνεται αυτή κατά τους καλοκαιρινούς μήνες. Τα όσα λέγονται, ότι τα παραπάνω θα ισχύουν μετά από αίτημα του εργαζόμενου, καθόλου δεν μπορούν ν' αλλάξουν τη μαύρη πραγματικότητα που μας ετοιμάζουν. Ποιος αλήθεια θα πιστέψει ότι ο εργαζόμενος έρχεται στη συζήτηση επί ίσοις όροις με τον εργοδότη και άρα μπορεί να έχει και την ελευθερία να επιλέξει;

Κανέναν δεν μπορούν να πείσουν. Η πραγματικότητα της κατεύθυνσης του νομοσχεδίου είναι μία: όλα για το κεφάλαιο. Όπως ο εργαζόμενος πρέπει να εί-

ναι πάντα διαθέσιμος βάζοντας πάνω απ' όλα το κέρδος του κεφαλαίου, έτσι θα πρέπει να πάει περίπατο και το δικαίωμά του στην καλοκαιρινή ξεκούραση. Αυτά είναι μόνο για τους τουρίστες, τους οποίους θα πρέπει να εξυπηρετεί σερβίροντας ακόμα και ξυπόλυτος στην άμμο για να σκηριακτεί η «βαριά βιομηχανία» της χώρας.

Κόντρα στην προσπάθεια του συστήματος να διευκολύνει ακόμα και σ' αυτό το πεδίο την εργοδοσία, οι εργαζόμενοι πρέπει να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους στην άδεια και την ξεκούραση. Η άδεια δεν είναι πολυτέλεια. Οι εργαζόμενοι την έχουν πληρώσει και με το παραπάνω με τον κόπο τους και τον ιδρώτα τους. Να μην επιτρέψουμε να παγιωθεί η λογική που μας θέλει να ζούμε για να δουλεύουμε, χωρίς ελεύθερο χρόνο, χωρίς κανένα ουσιαστικό δικαίωμα. Η άδεια είναι δικαίωμα και ως τέτοια πρέπει να την υπερασπιστούμε μέσα απ' τον αγώνα μας για να μην περάσει το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο.

13 ώρες δουλειά - 11 ώρες ανάπαυση (;) Νομοσχέδιο για την “ενίσχυση” των εργαζομένων

Το αντεργατικό νομοσχέδιο με τίτλο «Απλοποίηση εργατικής νομοθεσίας, ενίσχυση εργαζομένων και υγείας και ασφάλειας στην εργασία» παρουσίασε στο υπουργικό συμβούλιο η υπ. Εργασίας Κεραμέως, υποσχόμενη έναν σωρό διευκολύνσεις στους εργοδότες. Για τους εργαζόμενους, έωλες «διαβεβαιώσεις» ότι «δεν καταργείται το 8ωρο» ή «επιχειρήματα» του στυλ «το 13ωρο ισχύει σε όλες τις χώρες που υπάρχουν υπερωρίες... εφόσον συμφωνεί ο εργαζόμενος». Ο εργαζόμενος βέ-

βαια που είναι εξαρτημένος απ' τον μισθό του, μπορεί να «επιλέξει» (υπό καθεστώς εκβιασμού) το 13ωρο και αυτό είναι που αποτελεί την επιδίωξη ντόπιου και ξένου κεφαλαίου προκειμένου να ενταθεί η εκμετάλλευση. Να μπει οριστικό τέλος στο 8ωρο και τη σταθερή δουλειά, να δοθεί απόλυτη ελευθερία στην εργοδοσία να διευθετεί τον χρόνο εργασίας όπως και για όσο την εξυπηρετεί.

Στο ζήτημα του «εργάσιμου χρόνου», δηλαδή του ωραρίου, το νομοσχέδιο Κεραμέως παραλαμβάνει τη σκυτάλη απ' τους προηγούμενους νόμους. Τη 10ωρη εργασία χωρίς προσαυξήσεις του νόμου Χατζηδάκη και τις προβλέψεις για απασχόληση σε πολλαπλούς εργοδότες μέχρι και 13 ώρες τη μέρα και για δήμερη εργασία του νόμου Γεωργιάδη, με βάση τις ανάγκες που έχουν προκύψει ειδικά στον τουρισμό και κλάδους της βιομηχανίας (κι όχι μόνο), που παρουσίαζαν «έλλειψη» εργατικών χεριών.

Το νέο νομοσχέδιο λοιπόν επεκτείνει το 13ωρο και σε έναν εργοδότη, με υποτιθέμενο όριο τις 48 ώρες τη βδομάδα, που ζήτημα είναι πώς θα εφαρμοστεί - άλλωστε η υπέρβαση του δεν απαγορεύεται, αλλάζει μόνο το ποσοστό προσαύξησης. Εκτός εξίσωσης δεν θα μπορούσαν να μείνουν οι συμβάσεις εκμεταλλεύσεως εργασίας, αφού (μαζί με άλλες μορφές μερικής απασχόλησης) αποτελούν σημαντικό ποσοστό των προσλήψεων και κυρίαρχη μορφή στη γαλέρα του τουρισμού και επισιτισμού, καθώς εξοικονομεί μισθολογικό κόστος για την εργοδοσία. Σε συνδυασμό με τις διατάξεις για γρήγορες προσλήψεις (και απολύσεις) που θα προβλέπει το νομοσχέδιο και την «ευελιξία» στα χτυπήματα της «ψηφιακής κάρτας εργασίας» (βλέπε «ευέλικτη προσέλευση» ως και με 2 ώρες διαφορά απ' το δηλωμένο ωράριο), το καθεστώς που διαμορφώνεται είναι ένας εργαζόμενος σε μόνιμη επιφυλακή και διαθεσιμότητα ανάλογα με τις

ανάγκες τις εργοδοσίας και με παράλληλη ενθάρρυνση όλων των παράτυπων εργασιακών σχέσεων.

Αρκετές απ' τις διατάξεις φαίνονται να απαντούν έντονα στις ανάγκες της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού-επισιτισμού. Παρ' όλα αυτά, το γενικό πλαίσιο που έρχεται να επιβάλει το νομοσχέδιο είναι κομμάτι και συνέχεια της στρατηγικού χαρακτήρα επίθεσης στους εργαζόμενους που εξελίσσεται διεθνώς. Ακουμπάει στις δήθεν φιλολαϊκές οδηγίες της ΕΕ που «κατοχυρώνουν» την 11ωρη ανάπαυση μέσα στο 24ωρο (2003/88) δηλαδή το νόμιμο 13ωρο, ενσωματώνοντας τις Διεθνείς Συμβάσεις της ILO για την «προστασία» απ' την αναγκαστική εργασία. Αποκορύφωμα της επιχείρησης αντιστροφής της πραγματικότητας και παρουσίασης της επίθεσης σαν «προστασία των εργαζομένων» οι προβλέψεις στο νομοσχέδιο περί υγιεινής και ασφάλειας την ίδια ώρα που το υπάρχον καθεστώς (που αποτυπώνεται στο ότι ο μέσος όρος ωρών εργασίας στην Ελλάδα είναι απ' τους μεγαλύτερους στον κόσμο και το οποίο θέλει να βαθύνει το νομοσχέδιο), έχει ήδη οδηγήσει σε ρεκόρ 20ετίας στα εργοδοτικά εγκλήματα, που σχετίζονται άμεσα με τους εξοντωτικούς όρους δουλειάς.

Στόχος του νομοσχεδίου, και μέσα απ' το χτύπημα του 8ώρου, είναι η εδραίωση ενός πλαισίου συνολικής διευκόλυνσης του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου που δραστηριοποιείται στη χώρα. Η εμπέδωση ενός κλίματος όπου «όλα επιτρέπονται» για την εργοδοσία, και τίποτα δεν αναγνωρίζεται για τον εργαζόμενο. Το σύστημα απαιτεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου να είναι διασφαλισμένα, και με τον νόμο αλλά και με την υποτιθέμενη «συναίνεση» των εργαζομένων. Επιδιώκει η συζήτηση να επικεντρώνεται στις «προσαυξήσεις» και να φεύγει απ' το δικαίωμα

των εργαζομένων να ζουν από μία δουλειά, σταθερή, με οκτάωρο, με ανθρώπινους ρυθμούς και αξιοπρεπή μισθό.

Πρέπει άμεσα να ανοίξει η συζήτηση μέσα στα σωματεία και στον λαό, προκειμένου να οργανωθεί η πάλη για την ανατροπή του αντεργατικού νομοσχεδίου Κεραμέως. Να κατακτηθεί πλατιά ότι ούτε λύση είναι ούτε καμιά προοπτική έχει το να δουλεύουμε υπερωρίες για να βγει ο μήνας, αλλά πρέπει να διεκδικήσουμε αυξήσεις στους μισθούς, 5ήμερο, 8ωρο, σταθερή δουλειά. Δεν μας πείθουν οι δήθεν προσαυξήσεις που (δεν) θα δίνονται για τις υπερωρίες απ' τον ήδη κλεμμένο ιδρώτα μας, πόσο μάλλον το ότι μπορεί να υπάρξει ευνοϊκή διευθέτηση του χρόνου εργασίας σε συνεννόηση με τον εργοδότη. Το 13ωρο και η «διευθέτηση του χρόνου εργασίας» δεν σημαίνει μόνο ένταση της εργασίας και χτύπημα στον μισθό, αλλά αφαίρεση της δυνατότητας οργάνωσης της ζωής των εργαζομένων, απ' το ατομικό μέχρι το συλλογικό επίπεδο. Γι' αυτό και πρέπει να παλευτεί, μαζικά και αποφασιστικά, να μην περάσει συνολικά το αντεργατικό νομοσχέδιο.

μικρές ηλικίες. Σημαίνει να πείσουν, ή καλύτερα να πειθαναγκάσουν ειδικά τη νεολαία, ότι το να φοράς το χακί και να πεθαίνεις για λογαριασμό των ισχυρών, θα κάνει και σένα «ισχυρό». Σημαίνει να συνηθίζεις να σκέφτεσαι ότι «εμείς θα πάμε με το Ισραήλ γιατί αυτό μας συμφέρει», ή καλύτερα αυτό θέλει η αστική τάξη να μάθουμε ότι «μας συμφέρει». Σημαίνει, τέλος, να υποταχθεί το εργατικό-λαϊκό κίνημα, η Αριστερά (και ειδικά η ριζοσπαστική), γιατί αυτοί είναι οι μόνοι που μπορούν να δημιουργήσουν πραγματικό πρόβλημα σ' αυτές τις επιδιώξεις.

Η πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης μπροστά σ' αυτό που ετοιμάζουν ξεκινάει από σήμερα, και περνάει σε όλη τη φάση ξεδιπλώματος αυτής της πολιτικής. Και είναι το επίπεδο της πάλης ενάντια σ' αυτήν την πολιτική που θα καθορίσει και το επίπεδο συνείδησης της εργατικής τάξης, όταν τεθούν επί τάπητος τα σοβαρότερα ζητήματα. Από πού να αρχίσουμε λοιπόν; Απ' την αντίσταση στο νέο αντεργατικό τερατούργημα που έρχεται, απ' την άρνηση των εξοπλιστικών, απ' τη διεκδίκηση πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς.

Ο νέος αντεργατικός νόμος να βρει απέναντί του τους εργαζόμενους

Το πράσινο φως πήρε από το υπουργικό συμβούλιο της ΝΔ το νέο αντεργατικό έκτρωμα που κατέθεσε η υπουργός Ν. Κεραμέως. Χωρίς να ξεκαθαρίζεται ακόμα αν θα κατατεθεί μέσα στο καλοκαίρι ή τον Σεπτέμβρη, η κυβέρνηση της ΝΔ δεν σταματάει την αντεργατική λαίλαπα, αλλά προχωράει ακάθεκτη στην προώθηση νόμων που διευκολύνουν ακόμα περισσότερο το κεφάλαιο και εξοντώνουν τους εργαζόμενους. Έτσι λοιπόν, απ' ό,τι φαίνεται από τις πρώτες εξαγγελίες και τα δημοσιεύματα:

- Βασική αιχμή του νέου νομοσχεδίου θα είναι η λεγόμενη «διευθέτηση του χρόνου εργασίας» σε όποιο χρονικό πλαίσιο εξυπηρετεί την εργοδοσία. **Ακόμα και σε εβδομαδιαίο επίπεδο πλέον θα «ρυθμίζεται» ο χρόνος εργασίας.** Θα επιβάλλεται επί της ουσίας το 10ωρο χωρίς πρόσθετη αμοιβή και οι παραπάνω ώρες εργασίας θα «ισοφαρίζονται» με μειωμένες ώρες σε άλλες μέρες ή θα δίνονται σε ρεπό. Σκοπός είναι η εξυπηρέτηση του ντόπιου παρασιτικού κεφαλαίου και η μετατροπή των εργαζομένων σε εργαλεία τα οποία όποτε θέλουν οι εργοδότες θα χρησιμοποιούν και όποτε δεν χρειάζονται θα αφήνουν, με το μικρότερο κόστος πάντα και αγνοώντας το πώς οι εργαζόμενοι θα μπορέσουν να ρυθμίσουν τη ζωή τους.

- Θα δοθούν ιδιαίτερες διευκολύνσεις στα αφεντικά ώστε να δουλεύουν ακόμα πιο ελαστικά και ευέλικτα οι εργαζόμενοι. **Με διευκόλυνση των απολύσεων και των προσλήψεων**, αλλά και με τη θεσμοθέτηση των «**συμβάσεων μηδενικών ωρών**». Με πρόσχημα την ψηφιοποίηση και την καταπολέμηση της γραφειοκρατίας, η κυβέρνηση διευκολύνει το κεφάλαιο στο να καλύπτει τις ανάγκες του σε εργατικό δυναμικό όσο και οπότε θέλει χωρίς κανένα κόστος. Παράλληλα, δεσμεύει την παρουσία για εργασία των εργαζομένων.

- Όσον αφορά τις υπερωρίες και το ωρράριο, σχεδιάζεται η **κατοχύρωση της δυνατότητας των αφεντικών να απαιτούν 13 ώρες δουλειά τη μέρα** από τις 12 που ισχύει ως τώρα. Αυτό θα γίνει με προσθήκη μιας ώρας ακόμα με τη μορφή υπερωρίας και μπορεί να γίνεται σε όλους τους εργαζόμενους, είτε δουλεύουν σε πολλαπλούς εργοδότες ή ακόμα και σε έναν. Ακόμη, το **ζήτημα της απασχόλησης εργαζομένων υπερωριακά θα επεκταθεί και σε εργαζόμενους που δουλεύουν εκ περιτροπής**, κάτι το οποίο δεν συνάβειαν ως τώρα. Η αύξηση του εργάσιμου χρόνου και η υπερκεμτάλλευση της εργατικής τάξης είναι πάγια κατεύθυνση του κεφαλαίου, που προτιμά να ξεθεώνει όσους εργαζόμενους έχει, παρά να προσλαμβάνει και να εκπαιδεύει καινούργιο δυναμικό.

- Στην ίδια κατεύθυνση και το ζήτημα των αδειών. **Δίνουν το δικαίωμα στους εργοδότες να αρνούνται τα αιτήματα άδειας για τουλάχιστον τη μισή από τη δικαιούμενη άδεια** συνεχόμενα και **κατά τους καλοκαιρινούς μήνες.**

- Επιπλέον συζητείται το ενδεχόμενο να είναι **υποχρεωτική η παρουσία μισή ώρα πριν τη δουλειά για τη Βιομηχανία και 10 λεπτά σε άλλους κλάδους** απλήρωτα,

με πρόσχημα τον χρόνο «προετοιμασίας». - Δεν είναι λίγες κι οι υπολοίπες αλλαγές που ετοιμάζονται, όπως να **επιτρέπονται 3 μονά κτυπήματα της κάρτας τον μήνα** (ποια θα είναι η ποινή άραγε), η **κατάρνηση πίνακα ετήσιων αδειών, προσωπικού**, κ.ά. Αλλά και πλευρές που παρουσιάζονται ως «θετικές», σκοπό έχουν πάλι την εξυπηρέτηση της εργοδοσίας. Τέτοιου χαρακτήρα θα είναι οι διατάξεις σε σχέση με την υγιεινή και ασφάλεια, σε μια κατεύθυνση μετατόπισης της -νομικής- ευθύνης για τα εργοδοτικά εγκλήματα προς τα «κάτω» και προς τα «έξω», ώστε σε κάθε περίπτωση η εργοδοσία να είναι καλυμμένη.

Το νέο νομοσχέδιο συνεχίζει την επίθεση από εκεί που την άφησαν οι νόμοι Χατζηδόκη και Γεωργιάδη, αλλά και ο πιο πρόσφατος νόμος για τον κατώτατο μισθό. Με το υπουργείο Εργασίας και τα πληρωμένα δημοσιεύματα στις φιλο-κυ-

βερνητικές εφημερίδες να αναπαράγουν το αφήγημα του «φιλεργατικού νομοσχεδίου» που ετοιμάζεται, σε συνέχεια του νόμου για τον κατώτατο μισθό που «έδωσε αυξήσεις». Τα 50 ευρώ, που επί της ουσίας κατοχύρωσαν τη ζωή στη φτώχεια για τους εργαζόμενους με τον βασικό που θα βλέπουν τα πάντα να αυξάνονται και θα παίρνουν ψίχουλα για αυξήσεις, είναι το αφήγημα της υποτιθέμενης κοινωνικής πολιτικής της κυβέρνησης. Σε αυτό το αφήγημα ήδη βάζουν πλάτη οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ. Έχοντας ουσιαστικά αποδεχτεί όλους τους προηγούμενους αντεργατικούς νόμους, ζητάνε ο καινούργιος νόμος να περάσει από «κοινωνικό διάλογο». Επιπλέον όμως να αποκρύπτουν τη βαθιά ταξική πολιτική της κυβέρνησης και την απάτη των λεγόμενων κοινωνικών διαλόγων που εξυπηρετούν πάντα το κεφάλαιο. Αυτό γιατί ο ρόλος τους ήταν και είναι κατευναστικός για το εργατικό κίνη-

μα, λειτουργούν καταπιέζοντας κάθε αγωνιστική και απεργιακή διάθεση των εργαζομένων και της εργατικής τάξης. Μπροστά σε αυτή τη νέα επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων, είναι αναγκαία η πρωτοβάθμια οργάνωση και δράση. Κόντρα στην ανάθεση και τον καθυσκασμό των εργατοπατέρων, αλλά και τις κινήσεις εκτόνωσης και εντυπωσιασμού των ρεφορμιστών του ΠΑΜΕ. Να γίνουν συνελεύσεις άμεσα και να παρθούν αποφάσεις για κινητοποιήσεις ενάντια στον νέο νόμο που ετοιμάζουν. Οι δυνάμεις που θέλουν να υπηρετήσουν τον κόσμο της δουλειάς να ανοίξουν συζήτηση όπου μπορούν και να πάρουν πρωτοβουλίες ανάδειξης του ζητήματος και να κινητοποιήσουν όσο πιο πλατιά γίνεται τους εργαζόμενους. Το νέο νομοσχέδιο της κυβέρνησης πρέπει να πάρει αγωνιστική απάντηση από τους εργαζόμενους και την εργατική τάξη.

Ναυτεργάτες 10 ημέρες που τάραξαν τα λιμνάζοντα νερά

Στις 16 του Ιούνη ξεκινά η απεργία των ναυτών-λοιστρώμων στα Ε/Γ-Ο/Γ πλοία της Αδριατικής. Η τελευταία ΣΣΕ που υπέγραψε η ΠΝΟ με την εργοδοσία, πίσω απ' τις πλάτες των ναυτεργατών, δεν καλύπτει καμία απ' τις ανάγκες των εργαζομένων στα πλοία και κυρίως αυτών της επιστασίας των ναυτών-λοιστρώμων. Η εξαρχής υπονομευμένη απ' την ηγεσία της ομοσπονδίας 48ωρη απεργία (3-4 Ιούνη) και το θολό της πλαίσιο δεν έδωσε καμία διεκδικητική προοπτική, γι' αυτό και η συζήτηση στους κόλπους των ναυτεργατών φούντωσε, με αποτέλεσμα την κήρυξη νέας απεργίας, αυτήν τη φορά μονάχα απ' το πρωτοβάθμιο σωματείο της ΠΙΕΝΕΝ.

Απ' την πρώτη στιγμή οι εργοδότες (ΣΕΕΝ) έτρεξαν στο πρωτοδικείο Πειραιά, που χωρίς δεύτερη σκέψη έβγαλε στην παρανομία τους απεργούς, ενώ ΠΝΟ και ΓΣΕΕ σφύριζαν αδιάφορα αποφεύγοντας να την καλύψουν. Αν και καθυστερημένα, το ΕΚ Πάτρας τελικά κάλυψε την απεργία την πρώτη μέρα, χωρίς αυτό να σημαίνει πως η εργοδοσία πτοήθηκε, μιας και συνένεισε να βγάξει παράνομες τις επανασταλαμβανόμενες απεργίες των επόμενων ημερών. Απ' την άλλη, η καθολική συμμετοχή στην απεργία, οι καθημερινές μαζικές και σε κλίμα ομοφωνίας συνελεύσεις των εργατών νομιμοποίησαν με τον δικό τους τρόπο τον αγώνα. Οι απεργοί δεν έκαναν βήμα πίσω ακόμα κι όταν το λιμενικό μπουκάρε σε πλοία συλλαμβάνοντας 18 συναδέλφους τους. Τελευταίο χαρτί για τους εφοπλιστές ήταν κι η δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας και «κοινωνικού αυτοματισμού» όταν στοιβαζε εκατοντάδες επιβάτες σε δύο επιβατικά πλοία, κάλεσε ιδιοκτήτες φορτηγών και αυτοκινητι-

στές να έρθουν για επιβίβαση και παράλληλα έβαλε τις διοικήσεις των πλοίων να πιάσουν τους απεργούς να σταματήσουν τον αγώνα τους. Ο αγώνας όμως αυτός ήταν δίκαιος και όσο πίεζαν οι εργοδότες, άλλο τόσο πείσμωναν οι ναυτεργάτες. Η κατάσταση στα πλοία και τα λιμάνια ήταν πάντα δύσκολη, αλλά οι συνθήκες εργασίας χρόνο με τον χρόνο γίνονταν χειρότερες, με σημαντικό σμείο την ψήφιση του αντιναυτεργατικού νόμου 4150 το 2013, που μείωσε τις οργανικές συνθήκες των πλοίων και τις ασφαλιστικές εισφορές των εργοδοτών. Με μισθούς καθολγών και με υποστελεχωμένα πληρώματα, οι ναυτεργάτες έρχονται αντιμέτωποι όχι μόνο με τη φτώχεια αλλά και με τον θάνατο. Τραγικό παράδειγμα η εργοδοτική δολοφονία 47χρονης εργάτριας από τράκτορα κατά τη διάρκεια εκφόρτωσης στο λιμάνι της Πάτρας τον περασμένο Απρίλη. Με κύκλο εργασιών άνω των 40 δισ. την τελευταία χρονιά για τον ελληνικό και ελληνόκτητο στόλο, το ντόπιο και ξένο εφοπλιστικό κεφάλαιο αρνείται να πεισματικά να δώσει έστω και τα βασικά για τη ζωή όσων με ένταση εκμεταλλεύεται. Αυτό προστίθεται στη συσσώρευμένη οργή, που μεγαλώνει στη ρωσική ρουλέτα των εντατικοποιημένων βαρδίων στα πλοία, και εκκρήσθηκε και στις απεργιακές κινητοποιήσεις στα λιμάνια της χώρας.

Οι ναυτές των πλοίων της Αδριατικής, με βάση τα λιμάνια Πάτρας και Ηγουμενίτσας, όντας πιο «ριγμένοι» του κλάδου απαιτήσαν τα αυτονόητα:

- Εξίσωση των μισθών τους με την Ακτοπλοία
- Επαναφορά των συνθέσεων των πληρωμάτων

3) Δύο ρεπό τον μήνα εκτός πλοίων
4) Express δρομολόγια

Μαζί μ' αυτά ζητούσαν και την αύξηση του επιδόματος για τα γκαραζ των πλοίων. Τέτοιες διεκδικήσεις δεν αποτελούν κάποιο «προωθημένο» σχέδιο φαντασίας, αλλά το ελάχιστο που πρέπει να παραχωρήσουν οι εφοπλιστές για να βελτιωθούν οι συνθήκες δουλειάς και ζωής σε μια περίοδο που η ανασφάλεια κι η ακρίβεια τασκίζει κόκκαλα. Οι απεργοί της Αδριατικής ξεκίνησαν με σκοπό ν' αποσπάσουν όσα περισσότερα μπορούν, πεισμένοι πως δεν πρόκειται να γυρίσουν στις βάρδιες τους με άδεια χέρια και τελικά τα κατάφεραν! Έπειτα από 10 μέρες απεργιακού αγώνα, ο Δ. Θεοδωράτος, πρόεδρος του ΣΕΕΝ και Αναπληρωτής Διευθύνων Σύμβουλος της Attica Group, «έριξε τα μούτρα του» και κατέβηκε στην Πάτρα με σκοπό να βρεθεί με τα πληρώματα της εταιρίας ερήμην των απεργών για ν' ασκήσει κατ' ιδίαν τις πιέσεις που δεν ευδοκίμησαν νωρίτερα. Οι ναυτεργάτες όμως δεν του επέτρεψαν να κινηθεί όπως σχεδίαζε, με τους απεργούς να τον «αφινιδιάζουν» σ' ένα απ' τα πλοία του. Η άμεση κινητοποίηση των απεργών ανάγκασε την εργοδοσία να κάνει πίσω, με αποτέλεσμα το επιτυχημένο κλείσιμο της 10ήμερης απεργίας.

Οι εχθροί και οι «φιλοι» της απεργίας

10 μέρες οι απεργοί βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια εργοδοσία εξοπλισμένη με όσα όπλα είχε στη διάθεσή της απ' τη φαρέτρα του αντεργατικού νομικού οπλοστασίου. 10 μέρες οι απεργοί βρέθηκαν

αντιμέτωποι με την κατά βάση εχθρική στάση του εργοδοτικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ-ΠΝΟ. Αυτές όχι μόνο δεν έκαναν τίποτα για να στηρίξουν την απεργία, αλλά συνέχισαν ακόμα πιο εχθρικά καταγγέλλοντάς την. Οι ανακινώσεις τους για την απεργία μιλάνε από μόνες τους: «...*θα δρομολογηθεί να απαλλαγούν, όσο πιο σύντομα γίνεται, τα υπό Ελληνική σημαία πλοία της Αδριατικής από τους Έλληνες Ναυτεργάτες...*» (18/06) και «*Καταγγέλλουμε όλους αυτούς που το προηγούμενο δεκαήμερο σουλατσάρανε στο Λιμάνι της Πάτρας [...]* ενώ η αλήθεια είναι ότι ήταν και είναι σε εξέλιξη η εκτέλεση του Συμβολαίου για το πέταγμα των Ελλήνων Ναυτεργατών από αυτά τα πλοία». (24/06). Η διοίκηση της ΠΝΟ χρησιμοποιώντας το εργοδοτικό αφήγημα περί οργανωμένου σχεδίου με σκοπό να χαθεί η ελληνική σημαία από τα πλοία της Αδριατικής, καλούσε τους ναυτεργάτες σε ανοικτή απεργοπασά. Τελευταία κατάπτυστη κίνηση της ΠΝΟ είναι κι η μίνηση που κατέθεσε κατά της ΠΕ-ΝΕΝ στις αρχές της εβδομάδας.

Απ' την άλλη, τα ναυτικά σωματεία που ελέγχει το ΠΑΜΕ και συνολικά οι δυνάμεις του στα δύο λιμάνια (Εργατικά Κέντρα κτλ.) δεν έκαναν ούτε τα βασικά για τη στήριξη του δικαίου αγώνα των ναυτεργατών. Δεν πρόκειται για υποτίμη-

Μετά τη «μάχη των μαχών» της ΑΔΕΔΥ στο ΣΤΕ, τι;

Η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει μια άνευ προηγουμένου επίθεση στον κόσμο του δημόσιου: είτε στο εισόδημα, όπου οι μισθοί παραμένουν καθελωμένοι με αυξήσεις-ψίχουλα και η εφαρμογή του νόμου για τον κατώτατο μισθό, στο όνομα των αντοκών της οικονομίας και της προτεραιότητας των εξοπλισμών, βάζει οριστική ταφόπλακα σε όποια μισθολογική διεκδίκηση- είτε στην καθημερινότητα στους χώρους δουλειάς, όπου κυριαρχούν η εντατικοποίηση, οι ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομές, οι ιδιωτικοποιήσεις, τα δεκάδες εργοδοτικά εγκλήματα, οι εκατοντάδες συμβασιούχοι των δήμων που πετιούνται στον δρόμο με πρόσχημα την εφαρμογή του νόμου Βορίδη, και οι εξαγγελίες εφαρμογής της ψηφιακής κάρτας εργασίας.

Κυρίως, όμως, στο ιδεολογικό επίπεδο, με την τρομοκρατία και τις συνεχείς απειλητικές δηλώσεις περί εφαρμογής της αξιολόγησης και κατάρνησης της μισμότητας. Μια ρητορική που δεν μένει στα λόγια αλλά προχωρά στη δεύτερη φορά αργία της εκπαιδευτικού Χρύσας

έσπρωξε κατά χιλιάδες στα δικηγορικά γραφεία, για να φανεί τελικά από τις δηλώσεις των στελεχών της, έξω από το ΣΤΕ στις 6 Ιουνίου, ότι προς το παρόν... δεν νίκησε και σίγουρα όχι τόσο εύκολα.

Θα ασχοληθεί λοιπόν τώρα με τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων; Θα βοηθήσει να συγκροτηθούν αγώνες ενάντια στην αξιολόγηση, στην κατάρνηση της μονιμότητας, για να μην περάσει το νέο πειθαρχικό δίκαιο που ετοιμάζει η κυβέρνηση; Αν κρίνουμε από τις θέσεις που διατύπωσε το μέλος της ΕΕ της ΑΔΕΔΥ Δημήτρης Μπράτης σε άρθρο του στην Εφημερίδα των Συντακτών, στις 24 Ιουνίου, μάλλον όχι.

Τοποθετήσεις που «*παραδέχονται*» ότι «*η αξιολόγηση, η αποτίμηση του έργου, η λογοδοσία των δημοσίων υπαλλήλων γίνεται σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη και η χώρα μας μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση*», που ανοικτά λένε ότι «*όποιοι αρνείται παντελώς την αξιολόγηση ως διαδικασία δίνει λαβές και επικειρήματα στην κυβέρνηση για να την υλοποιήσει και πιο εύκολα και πιο αυταρχικά*», που το μόνο

αρνητικό που βλέπουν είναι ότι η αξιολόγηση γίνεται από προϊστάμενους και διευθυντές που «*δεν έχουν κριθεί οι ίδιοι, αλλά είναι με ανάθεση*», που δεν βλέπουν εν τέλει τον πραγματικό χαρακτήρα της επίθεσης και δεν διακρίνουν τις πραγματικές προθέσεις της κυβέρνησης, δεν μας κάνουν καθόλου αισιόδοξους για τη στάση του ανώτατου συνδικαλιστικού οργάνου. Τοποθετήσεις που ακόμα και τώρα επιμένουν να ζητάνε «*να μην είναι η αξιολόγηση τιμωρητική, να μην μετρά για τη μισθολογική και βαθμολογική εξέλιξη των εργαζομένων και να μην οδηγεί σε απολύσεις*» δείχνουν ότι τα στελέχη της ΑΔΕΔΥ δεν έχουν πάρει χαμπάρι ή δεν θέλουν να πάρουν χαμπάρι του τι επικειρείται και ποιοι είναι οι στόχοι της κυβέρνησης. Και όχι μόνο αυτό, αλλά προφανώς δεν βλέπουν ούτε τι έχει παράξει μέχρι τώρα όλο αυτό: τα χιλιάδες πειθαρωμένα, τις απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, τις δώξεις και την τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς. Κι όλα αυτά από ένα συνδικαλιστικό στέλεχος, μέλος της ΔΗ.ΣΥ. (πρώην ΠΑΣΚ) που επί χρόνια ήταν προεδρεύων της ΑΔΕΔΥ και πρόεδρος της ΔΟΕ.

Τι να περιμένουν λοιπόν οι εργαζόμενοι από αυτό το όργανο που, στην καλύτερη περίπτωση, δεν έχει αντιληφθεί πού πάει το πράγμα και τι επικειρείται; Που αναζητά συμμάχους στα κόμματα της αντιπολίτευσης, ακόμα και στην αντιδραστική ακροδεξιά «Νίκη»;

Τι να περιμένουν οι εργαζόμενοι από ένα όργανο που ακόμα και για το μείζον θέμα του νέου πειθαρχικού στο δημόσιο, το μόνο αρνητικό που βλέπει είναι η κατάρνηση των αιρετών από τα πειθαρχικά συμβούλια και η αντικατάστασή τους αποκλειστικά από νομικούς συμβούλους του κράτους; Καμία κομμένα για τις ποινές της οριστικής παύσης για όσους δεν συμμετέχουν στην αξιολόγηση, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης πίσω από το παράπτωμα της «άρνησης αναγνώρισης του Συντάγματος», τις δώξεις φρονηματικού χαρακτήρα πίσω από το παράπτωμα της «έλλειψης αφοσίωσης στην πατρίδα και τη Δημοκρατία», την ποινικοποίηση ακόμα και της έκφρασης γνώμης πίσω από τα παραπτώματα της «παραβίασης της εχεμύθειας» και της «άσκησης κριτικής των πράξεων της προϊστάμενης αρχής», την τρομοκρατία πίσω από το παράπτωμα της «αναξιοπρεπούς ή ανάρμοστης ή ανάξιας για υπάλληλο συμπεριφοράς εντός ή εκτός υπηρεσίας». Παραπτώματα που υπήρχαν ήδη στο πειθαρχικό δίκαιο αλλά, υπό το νέο πρίσμα τρομοκρατίας που εξαπολύει η κυβέρνηση, αποκτούν άλλο χαρακτήρα και νόημα. Χαρακτηριστικά να αναφέρουμε ότι το παράπτωμα της «αναξιοπρεπούς ή ανάρμοστης ή ανάξιας για υπάλληλο συμπεριφοράς εντός ή εκτός υπηρεσίας» έκανε την Χρύσα «επικίνδυνη» θετοντάς την σε δυνητική αργία, μόνο και μόνο επειδή εφάρμοσε τις αποφάσεις του συνδικαλιστικού της οργάνου.

Από μια συνδικαλιστική ηγεσία, λοιπόν, που δεν βλέπει άρση μονιμότητας, δεν βλέπει απολύσεις, δεν βλέπει την επίθεση της κυβέρνησης, που θέλει να αλλάξει άρδην το τοπίο στο δημόσιο, δεν μπορούν οι εργαζόμενοι να περιμένουν τίποτα. Όλα αυτά πρέπει να γίνουν δική τους υπόθεση και να θέσουν αυτοί τους όρους για κινητοποιήσεις που θα απαντήσουν δυναμικά στην επίθεση.

ση ενός αγώνα που δεν γίνεται στα δικά τους μέτρα, αλλά για εξόφθαλμη υπονόμευσή του. Η επίσκεψη του Κουτσουμπά στο λιμάνι της Πάτρας, η κάλυψη της απεργίας από τα Εργατικά Κέντρα και τα σωματεία ΠΙΕΜΕΝ-ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ, χωρίς την ουσιαστική συμμετοχή των μελών του, δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν απαιτήσεις για το ποιος είναι οι «ταξικές» δυνάμεις μέσα στο κίνημα. Στην πραγματικότητα δεν έκαναν τίποτα για να δημιουργήσει κίνημα συμπαράστασης στους απεργούς ναυτεργάτες.

Απ' την πρώτη μέρα, οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας βρέθηκαν στα λιμάνια των απεργών. Εκτιμώντας τα δίκαια αιτήματα και την αποφασιστικότητα των ναυτεργατών από νωρίς, βάλαμε πλάτη για να νικήσουν. Πρωτοστατήσαμε στη δημι-

Η περίπτωση Προς τα πού βαδίζει

Το βάρος και το κύρος της γερμανικής αυτοκινητοβιομηχανίας, της μεγαλύτερης στην Ευρώπη, είναι εδώ και δεκαετίες γνωστά σε παγκόσμιο επίπεδο. Εταιρείες όπως η Volkswagen, η BMW, η Mercedes, η Audi, η Opel κ.ά. δεν αποτέλεσαν μόνο οικονομικούς και επιχειρηματικούς γίγαντες, αλλά και σύμβολα ποιότητας και δύναμης της ισχυρότερης βιομηχανικής-παραγωγικής χώρας της Ευρώπης, της Γερμανίας. Εκατομμύρια ανθρώπων ονειρεύονταν και κατάφεραν να οδηγήσουν ένα γερμανικό αυτοκίνητο.

Να αναφέρουμε ενδεικτικά ότι στη Γερμανία περισσότεροι από 780.000 εργαζόμενοι εργάζονται στο κλάδο της αυτοκινητοβιομηχανίας, προσφέροντας το 5% περίπου του ΑΕΠ της χώρας. Χαρακτηριστικό είναι ότι το 2018 -σύμφωνα με το συνδικάτο του κλάδου (το μεγαλύτερο της Γερμανίας), το IG Metall (IGM)- εργάστηκαν στην αυτοκινητοβιομηχανία περισσότεροι από 830.000 εργαζόμενοι. Για ορισμένες μάλιστα περιοχές, όπως η Ανατολική Γερμανία, κάθε τέταρτη βιομηχανική θέση εργασίας εξαρτάται από

τη βιομηχανία αυτοκινήτων.

Αν μεταφερόμασταν 20 χρόνια πίσω, θα βλέπαμε ότι κυριαρχούσε το θετικό κλίμα στην οικονομία, στην παραγωγή και στις πωλήσεις. Όχι μόνο στην αυτοκινητοβιομηχανία, αλλά συνολικά στη Γερμανία. Η οικονομική άνθιση ήταν φανερή. Η γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία κατείχε την πρώτη θέση παγκόσμια. Το 2005 η χώρα ήταν παγκόσμιος πρωταθλητής στις εξαγωγές. Για παράδειγμα, η Volkswagen, η μεγαλύτερη αυτοκινητοβιομηχανία της Ευρώπης, είχε αυξήσει την αξία της κατά 5 φορές.

Σήμερα όμως η εικόνα διαμορφώνεται διαφορετικά, επιβεβαιώνοντας το «πάντα ρει» του Ηράκλειτου. Μαύρα σύννεφα συγκεντρώνονται πάνω από την ευρωπαϊκή αυτοκινητοβιομηχανία, έναν κλάδο που προσφέρει περισσότερο απ' το 7% του ΑΕΠ στην ΕΕ και το 6% της αγοράς απασχόλησης. Ιδιαίτερα πάνω απ' τη γερμανική. «Καταρρέει η γερμανική βιομηχανία», επισημαίνει το συνδικάτο IGM αναφερόμενο στην αυτοκινητοβιομηχανία, τη χαλυβουργία, την ηλεκτροκίνηση, με ό,τι αυτό σημαίνει για

δεκάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας. Ήδη από το 2019 ως το 2023 έχουν χαθεί 140.000 θέσεις εργασίας.

Αλλά ποιες είναι οι αιτίες για μια τέτοια πορεία; Στα προβλήματα αναφέρονται οι δυσκολίες που προέρχονται από την εποχή του κορονοϊού, τον πόλεμο στην Ουκρανία, τη δράση των Χούθι στην Υεμένη, όμως οι πραγματικές αιτίες φαίνεται να έχουν μεγαλύτερο βάθος.

Οι τιμές των αυτοκινήτων έχουν αυξηθεί, ενώ η αγοραστική δύναμη των οικογενειών έχει πέσει, σε μια εποχή που η ακρίβεια, σε όλα τα είδη, τραβά γενικά την ανηφόρα. Αυτό από μόνο του σημαίνει «στένεμα» των πωλήσεων, με αλυσιδωτές συνέπειες και για την αυτοκινητοβιομηχανία. Η μεταφορά πλούτου (η απαγή καλύτερα) από τα λαϊκά στρώματα προς την άρχουσα τάξη έχει συνέπειες και στους ίδιους τους κεφαλαιοκράτες και στη λειτουργία της οικονομίας τους.

Η αύξηση του κόστους της ενέργειας αποτελεί ένα μεγάλο πρόβλημα. Στη Γερμανία η ενέργεια κοστίζει σήμερα 3 φορές περισσότερο απ' ό,τι στις ΗΠΑ και την Κίνα. 40% περισσότερο απ' ό,τι στη

Γαλλία (βλ. πυρηνική ενέργεια). Το φτηνό σοβιετικό (παλιότερα) και ρωσικό (σήμερα) φυσικό αέριο δεν υπάρχει πια. Αυτό έχει καταστροφικές συνέπειες για το σύνολο της γερμανικής βιομηχανίας και οικονομίας. Είναι μια βασική αιτία των σημερινών προβλημάτων. Ασφαλώς αναρωτιέται κανείς για το είδος της πολιτικής που εφαρμόζουν οι γερμανικές κυβερνήσεις!

Η μετάβαση στις νέες τεχνολογίες και ιδιαίτερα στην ηλεκτροκίνηση των αυτοκινήτων είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο. Σύμφωνα με σχετικές μελέτες, θα κοστίζει πολλές θέσεις εργασίας. «Η κατασκευή ηλεκτρικών αυτοκινήτων απαιτεί λιγότερους εργαζόμενους. Ο μετασχηματισμός αυτός μπορεί να οδηγήσει σε απώλεια 186.000 θέσεων εργασίας σε 10 χρόνια. Το ¼ από αυτές έχουν ήδη χαθεί», αναφέρει το Euro-news. «Στο μέλλον θα υπάρξουν νέες θέσεις εργασίας», αλλά «κλειδί για τα μελλοντικά σχέδια είναι η φτηνή εργασία», δηλώνουν οι κατασκευαστές αυτοκινήτων στη Γερμανία.

«Η άρνηση του δομικού μετασχηματισμού θα σήμαινε το θάνατο της βιομηχανίας. Τα προϊόντα του μέλλοντος είναι κλιματικά ουδέτερα», αναφέρει το συνδικάτο IGM. Όμως οι γερμανικές αυτοκινητοβιομηχανίες έχουν μείνει πίσω σ' αυτόν τον τομέα. Μια σειρά ανταγωνιστές έχουν εμφανιστεί, εκτοπίζοντας απ' την αγορά τα αντίστοιχα γερμανικά. Παράδειγμα, η αμερικανική Tesla, που παράγει ηλεκτροκίνητα αυτοκίνητα, και οι κινεζικές εταιρείες. Από το 2010 ως το 2018 η γερμανική βιομηχανία είχε αύξηση κατά 18,9%. Από το 2018, όμως, μέσα από την αλλαγή δομής, ξεκίνησε μια μείωση της απασχόλησης. Από το 2018 ως το 2023 η παραγωγή αυτοκινήτου έχει μειωθεί κατά 8%. Εκφράζεται η άποψη ότι «η ρίζα του κακού» ξεκινά από το 2018-2019, όπου γίνανε προσπάθειες να απαλλαγεί η Γερμανία από τον άνθρακα.

«Αποτελεί βασικό παράδειγμα έλλειψης σχεδιασμού στην ΕΕ, γιατί η ΕΕ σχεδίασε μια πολιτική για το κλίμα, χωρίς να εννοχρηστρώσει μια βιομηχανική πολιτική», δηλώνει στο Ευρωκοινοβούλιο (18/2/25) ο Μάριο Ντράγκι. Και συνεχίζει την κριτική στην ΕΕ, γιατί δεν μπόρεσε να επιβάλει τον σχεδιασμό για την ηλεκτροκίνηση, τη στιγμή που επιβάλλει στον κλάδο της αυτοκινητοβιομηχανίας να σταματήσει η γραμμή παραγωγής αυτοκινήτων με μηχανές εσωτερικής καύσης (Βενζίνη, πετρέλαιο) από το 2035.

Συνοπτικά το συνδικάτο IGM αναφέρει: «Τα οικονομικά και δομικά προβλήματα του κλάδου μεταφέρονται σήμερα, χωρίς έλεος, στις πλάτες των εργαζομένων. Στην Ευρώπη η ζήτηση για αυτοκίνητα εσωτερικής καύσης και για αυτοκίνητα με νέες, ηλεκτροποιημένες μορφές κίνησης βρίσκεται πολύ κάτω από τα επίπεδα ρεκόρ του 2019. Στις παγκόσμιες αγορές έχουν προχωρήσει νέοι, ισχυροί ανταγωνιστές, όπως η Tesla και οι κινέζοι κατασκευαστές. Στην παραγωγικότητα και στους κεντρικούς τομείς, όπως η ηλεκτροκίνηση, η τεχνολογία μπαταριών και το λογισμικό, η γερμανική βιομηχανία έχει υποχωρήσει μετά από μια σειρά λανθασμένων αποφάσεων. Στη μεγαλύτερη αγορά αυτοκινήτων στον κόσμο, την Κίνα, ήδη το μισό των καινούριων αυτοκινήτων είναι ηλεκτροκίνητα και οι γερμανοί κατασκευαστές δυσκολεύονται ιδιαίτερα εκεί. Το μερίδιο των ηλεκτροκινούμενων οχημάτων αυξάνεται συνεχώς παγκόσμια, ενώ το μερίδιο των οχημά-►

Μπογκοτά

Οι συλλέκτες απορριμμάτων δεν είναι σκουπίδια!

Σε μια κινητοποίηση με υψηλό συμβολισμό προχώρησαν οι συλλέκτες ανακυκλώσιμων απορριμμάτων στην πλατεία Μπολιβάρ της Μπογκοτά. Άπλωσαν 15 τόνους ανακυκλώσιμα υλικά, διεκδικώντας υψηλότερες αμοιβές για την πώλησή τους στις αποθήκες και τους τοπικούς συλλόγους, που λειτουργούν ως μεσάζοντες και τα μεταπωλούν στις μονάδες ανακύκλωσης και σε βιομηχανίες. «Χωρίς τη δουλειά μας, οι χωματερές θα γεμίσουν» δήλωσε η πρόεδρος της Εθνικής Ένωσης Συλλεκτών Απορριμμάτων, αναδεικνύοντας την κρίσιμότητα της εργασίας τους.

Στην Κολομβία, οι συλλέκτες ανακυκλώσιμων απορριμμάτων φτάνουν τους 80.000, με τους 20.000 να εργάζονται στην Μπογκοτά. Προέρχονται από τα πιο εξαθλιωμένα λαϊκά στρώματα, κυρίως γυναίκες, δουλεύουν σε ποσοστό 90% χωρίς ασφάλιση και μέτρα προστασίας, σε επικίνδυνες συνθήκες, κουβαλώντας φορτίο με καρότσια ή με γυμνά χέρια, σε εξοντωτικούς ρυθμούς. Το εισόδημά τους εξαρτάται από τα κιλά πλαστικού, μετάλλου και χαρτονιού που θα καταφέρουν να πουλήσουν καθημερινά. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία, οι εργαζόμενοι συλλέκτες βγάζουν το μήνα λιγότερα από 350\$, τον κατώτατο μισθό της χώρας.

Τι κι αν το Σύνταγμα ορίζει προτεραιότητά τους έναντι των μεγάλων εταιριών στην ανακύκλωση υλικών; Τι κι αν οι δήμοι υποχρεούνται από τον νόμο να τους καταβάλουν μηνιαίες αμοιβές με βάση τις ποσότητες που συλλέγουν; Ο ταξικός συσχετισμός και η σαρωτική επίθεση του κεφαλαίου δίνουν τον τόνο! Οι τιμές πώλησης διαμορφώνονται σε εξευτελιστικά χαμηλά επίπεδα από τις βιομηχανίες, εξαναγα-

κάζοντας τους συλλέκτες να προσπαθούν να επιβιώσουν με ψίχουλα ενώ την ίδια στιγμή τους κρατούν δέσμιους και στο περιθώριο με τη μαύρη εργασία και την άρνηση κατοχύρωσης εργασιακών δικαιωμάτων.

Η «αναπτυσσόμενη οικονομία» της Κολομβίας ακολουθεί τη στρατηγική απόφαση του συστήματος της εκμετάλλευσης να συντρίψει τον ταξικό του αντίπαλο. Είναι βαμμένη με τον ιδρώτα και το αίμα των εργαζομένων. Αξιοποιεί τη φτώχεια και την εξαθλίωση για να σφίγγει τους ανθρώπους της δουλειάς στις αλυσίδες της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Χρησιμοποιεί την κρατική καταστολή και την παρακρατική βία ως απάντηση στους εργατικούς αγώνες που ξεσπούν. Βάζει

απέναντι να ανταγωνίζονται ντόπιοι και μετανάστες συλλέκτες για το ποιος θα καταφέρει να επιβιώσει άλλη μια μέρα.

Για τους εργαζόμενους στην Μπογκοτά αλλά και σε όλον τον κόσμο, οι απαντήσεις δεν βρίσκονται σε «ευνοϊκές ρυθμίσεις» και εμπιστοσύνη στους εκμεταλλευτές ότι θα τις τηρούν, αλλά στο πεδίο της ταξικής πάλης, της οργάνωσης, της συλλογικής αντίστασης και διεκδίκησης, του μαζικού αγώνα και της ταξικής αλληλεγγύης για το δικαίωμα στη δουλειά και τη ζωή με αξιοπρέπεια. Κι αν η Κολομβία μοιάζει μακριά, ο αριθμός των εργοδοτικών εγκλημάτων στους εργαζόμενους καθιέρωσης στη χώρα μας μειώνει την απόσταση.

της Volkswagen

η γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία;

► των με κινητήρα εσωτερικής καύσης μειώνεται. Η ηλεκτροκίνηση είναι και θα παραμείνει το πιο σημαντικό ερώτημα του μέλλοντος».

Και συνεχίζει: «Η πλευρά του κεφαλαίου (των εργοδοτών) ασκεί μαζική πίεση στους μισθούς, τα κόστη και τα πρότυπα στη Γερμανία. Απειλεί με αποχώρηση και μεταφορά και πραγματοποιεί αυτή την απειλή συχνά». «Οι τιμές ενέργειας στη Γερμανία είναι πολύ ψηλές».

Μια γρήγορη λύση στα παραπάνω θεωρείται από αναλυτές απίθανη λόγω «γραφειοκρατίας, υψηλού κόστους και της ριζωμένης τάσης αποφυγής του ρίσκου και του κινδύνου».

Οι δασμοί της κυβέρνησης των ΗΠΑ και του προέδρου Τραμπ είναι ένα άλλο μεγάλο ζήτημα. Η Γερμανία εξαγει το 65% του συνόλου των ευρωπαϊκών αυτοκινήτων που πουλιούνται στις ΗΠΑ (ύψους 34 δισ. το 2024), γι' αυτό είναι εκτεθειμένη στους δασμούς. Ιδιαίτερα η BMW, η Mercedes-Benz και η Volkswagen βρίσκονται αντιμέτωπες με το υψηλότερο κόστος, ύψους πολλών δισ., το οποίο θα μετακλήσουν εν μέρει στους καταναλωτές. Και αυτό δεν αφορά μόνο τα εργοστάσιά τους στην Ευρώπη, αλλά και εκείνα που έχουν σε άλλες χώρες, όπως το Μεξικό, από όπου τα εξαγουν στις ΗΠΑ.

Η περίπτωση της Volkswagen

Το περασμένο φθινόπωρο έγιναν ανακοινώσεις από τη διοίκηση της Volkswagen που σοκάραν, δημιουργώντας παράλληλα πολλά ερωτηματικά και ανησυχίες. Ανακοινώσεις που λίγα χρόνια πριν δεν θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, μιας και μιλάμε για τη μεγαλύτερη αυτοκινητοβιομηχανία της Γερμανίας και της Ευρώπης. Μια εταιρία σύμβολο για την ισχυρότερη χώρα της Ευρώπης, τη Γερμανία.

Στις 2/9/24 η Volkswagen ανακοίνωσε ότι έχει δύο χρόνια για να αναδιαρθρωθεί, προκειμένου να επιβιώσει. Για προσαρμογή και πέρασμα από τις μηχανές εσωτερικής καύσης στην ηλεκτροκίνηση. Για να μειωθούν τα έξοδα κατά 10 δισ. ως το 2026. Πρακτικά αυτό σημαίνει απώλεια δεκάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας, σπάζοντας τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που προστατεύει την εργασία μέχρι το 2029.

Όπως αναφέρει η Daniella Cavallo, πρόεδρος στο Συμβούλιο των εργαζομένων (Betriebsrat), η Volkswagen σχεδιάζει να κλείσει τουλάχιστον 3 εργοστάσια στη Γερμανία (για πρώτη φορά στα 87 χρόνια λειτουργίας της), να μειώσει τη δραστηριότητα σε όλα τα υπόλοιπα, να κάνει μειώσεις μισθών στους εναπομείναντες εργαζόμενους. Επιπλέον σκοπεύει να μεταφέρει ολόκληρες διευθύνσεις και τομείς στο εξωτερικό ή να τους αναθέσει σε «εξωτερικούς συνεργάτες». «Κανείς δεν μπορεί να αισθάνεται ασφαλής πλέον», δήλωσε. «Αυτός είναι ο σχεδιασμός της μεγαλύτερης γερμανικής βιομηχανικής εταιρίας, να ξεκινήσει την εκποίηση στην πατρίδα της, τη Γερμανία».

Και συνεχίζει: «Το ΔΣ (σ.σ. της Volkswagen) δεν τηρεί τις συμφωνίες και ακόμα δεν αποκαλύπτει το παραμικρό ενός σχεδίου για το μέλλον». «Δεν υπάρχει καμία σιγουριά, κανένα σχέδιο δράσης, καμία στρατηγική για τη μελλοντική γκάμα προϊόντων και καμία ιδέα πώς να

ξανακερδίσουμε την πρωτοκαθεδρία στην τεχνολογία».

Και ο Thorsten Gröger (επικεφαλής διαπραγματεύσεων του IGM) συνεχίζει: «Αυτά τα ριζοσπαστικά σχέδια του ΔΣ (της Volkswagen) είναι απολύτως απaráδεκτα και συνιστούν ρήξη με όλα όσα έχουμε βιώσει στην επιχείρηση τα τελευταία χρόνια. Είναι μια βαθιά πληγή στην καρδιά των σκληρά εργαζόμενων της Volkswagen». «Αναμένουμε να παρουσιαστούν βιώσιμα σχέδια για το μέλλον και όχι αοριστολογίες (...) Αν η ηγεσία της Volkswagen θέλει να κηρύξει τον θάνατο της Γερμανίας, πρέπει να υπολογίζει σε μια αντίσταση που δεν μπορεί να φανταστεί».

Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων συζητιούνται η «εθελοντική παραίτηση με υψηλές αποζημιώσεις» και η «πρώρη συνταξιοδότηση». Ο στόχος είναι η κατάργηση 35.000 θέσεων εργασίας μέχρι το τέλος της δεκαετίας. Όμως τα μέτρα αυτά δεν αρκούν, γι' αυτό και το σχέδιο για κλείσιμο εργοστασίων. Το συνδικάτο θέτει στη συζήτηση την τετραήμερη εργασία και όχι απολύσεις. (Το 1990 είχε συμφωνηθεί τετραήμερο και αποφεύχθηκε η απόλυση 30.000 εργαζομένων). Η αντίδραση των εργαζομένων εκφράζεται επίσης με μαζικές συγκεντρώσεις αλλά και απεργιακές κινητοποιήσεις.

Πώς όμως η πάλοι ποτέ κραταιά Volkswagen έφτασε ως εδώ;

Το διάστημα 2000-2015 παρουσίασε απότομα ανοδική πορεία. Ακόμα και μετά το σκάνδαλο με την εκπομπή καυσαερίων (Dieselgate) το 2015, που της κόστισε 33 δισ. σύμφωνα με υπολογισμούς της Volkswagen, ανέκαμψε και το 2021 σημείωσε ρεκόρ κερδών. Από τότε όμως υπάρχει κατάρρευση της αξίας των μετοχών και των κερδών (63% μόνο σε ένα χρόνο). Το Bloomberg δήλωσε ότι οι μετοχές της Volkswagen δεν πρέπει να αγοραστούν γιατί η εταιρία ίσως δεν έχει μέλλον.

Για να γίνουν, λοιπόν, καλύτερα κατανοητά αυτά είναι αναγκαία μια σύντομη αναδρομή.

Δεκαετία του 1970: Η Volkswagen έβαλε στόχο την αγορά των ΗΠΑ. Τη μεγαλύτερη τότε αγορά αυτοκινήτου. Προσπάθησε να πουλήσει τα αυτοκίνητά της, χωρίς, όμως, να τα προσαρμόσει στις απαιτήσεις της αμερικανικής αγο-

ράς (μέγεθος, κατανάλωση) και γι' αυτό απέτυχε. Σήμερα έχει μόνο το 2% της αγοράς στις ΗΠΑ. Αντίθετα έπραξαν οι ανταγωνιστές της Γιαπωνέζοι με θετικά αποτελέσματα.

Δεκαετία του 1980: Μετά την αποτυχία στις ΗΠΑ -και διαβάζοντας σωστά την εξέλιξη- αποφασίζει και μπαίνει στην κινεζική αγορά, όπου για χρόνια κέρδισε την προτίμηση εκατομμυρίων Κινέζων. Για μια ολόκληρη εποχή ήταν εκεί η κυρίαρχη εταιρία. Οι δεκαετίες 2000 και 2010 μάλιστα ήταν οι καλύτερες στιγμές της Volkswagen χάρη στην κινεζική αγορά.

Ηλεκτροκίνητα αυτοκίνητα: Στη συνέχεια, όμως, και έχοντας σαν προτεραιότητα την ανάπτυξη στο diesel, δεν μπόρεσε να παρακολουθήσει με τον καλύτερο τρόπο την ανάπτυξη στην ηλεκτροκίνηση. Γι' αυτό δεν κατάφερε να ανταγωνιστεί την αμερικανική Tesla στην ποιότητα των αυτοκινήτων (λογισμικό, σχεδιασμός κ.λπ.). Την ίδια εποχή οι κινεζικές αυτοκινητοβιομηχανίες, έχοντας τη στήριξη των κρατικών επιδοτήσεων και τα εξαιρετικά αυτοματοποιημένα εργοστάσια, έκαναν άλματα, αναπτύσσοντας τον τομέα της ηλεκτροκίνησης και εξασφαλίζοντας φτηνότερα και καλύτερα ηλεκτροκίνητα οχήματα (αυτονομία, λογισμικό, σχεδιασμός).

Σήμερα, η μεγαλύτερη αγορά αυτοκινήτου είναι η κινεζική. Από αυτήν ζει κυρίως η Volkswagen. Όμως χάνει συνεχώς έδαφος λόγω του ανταγωνισμού με τα ντόπια ηλεκτρικά αυτοκίνητα. Εκεί, το 1 στα 2 αυτοκίνητα που αγοράζονται είναι πλέον ηλεκτρικό. «Τα Volkswagen είναι αυτοκίνητα των παππούδων μας», αναφέρουν οι νεότερες γενιές των Κινέζων.

Αν, βέβαια, αρχίσουν να εξαγονται μαζικά τα κινεζικά οχήματα στη Γερμανία και στην Ευρώπη, και πολύ περισσότερο αν αρχίσουν να κατασκευάζονται κινεζικά στην Ευρώπη, τότε ίσως η εξέλιξη να είναι τραγική για τη Volkswagen και όχι μόνο.

Σύμφωνα με τους αναλυτές, η στροφή στην ηλεκτροκίνηση και η παράλληλη προσπάθεια της Volkswagen να ξανακερδίσει την αξιοπιστία της αποτελούν κρίσιμα σημεία για τη συνέχεια!

Τι επιφυλάσσει όμως το μέλλον; Οι προβληματισμοί είναι μεγάλοι και τα διλήμματα πολλά. Πού βρίσκεται το μέλλον του αυτοκινήτου; Στην ηλεκτροκίνηση ή σε άλλες μορφές ενέργει-

ας; Θα καταφέρει η Volkswagen (και συνολικά η γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία) να ξεπεράσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν;

Στην πραγματικότητα το ερώτημα δεν αφορά μόνο την αυτοκινητοβιομηχανία, αλλά συνολικότερα τη γερμανική και ευρωπαϊκή βιομηχανική παραγωγή. Και αν τα καταφέρουν, πώς θα γίνει αυτό και ποιο θα είναι πλέον το ειδικό τους βάρος σε έναν κόσμο που χαρακτηρίζεται από ρευστότητα; Ή μήπως ζούμε την αρχή μιας εποχής όπου η πάλοι ποτέ κραταιά γερμανική βιομηχανία θα αποτελεί κομμάτι του παρελθόντος; Μια εποχή που θα επιβεβαιώσει ότι: «Όταν μαλώνουν τα βουβάλια στον βάλτο δεν την πληρώνουν μόνο τα βατράχια, αλλά και τα μικρότερα ζώα που βρίσκονται στο διάβα τους»;

Γιατί βασικό χαρακτηριστικό τού σήμερα είναι ότι «όλοι είναι εναντίον όλων», σε μια εποχή μετάβασης σε νέες ισορροπίες και συσχετισμούς. Οι εκβιασμοί και οι ανταγωνισμοί, ακόμα και μεταξύ «συμμάχων»(!), δίνουν και παίρνουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι δασμοί των ΗΠΑ (Τραμπ) σε χάλυβα και αλουμίνιο έγιναν από τις 4/6/25 50% από 25%. Κάτι που πλήττει κυρίως τη Γερμανία ως εξαγωγική χώρα.

Η πραγματική οικονομία (βλ. μεταποίηση, βιομηχανία, τεχνολογία, καινοτομία) στη Γερμανία, την «ατμομηχανή της Ευρώπης», έχει μείνει πίσω. Εξαίρεση αποτελεί η πολεμική βιομηχανία, η οποία μπορεί μεν να οδηγεί στην αύξηση των μετοχών της (π.χ. η Rheinmetall, που από 500 δολάρια τον Οκτώβρη έφτασαν σήμερα στις 2.000 δολάρια), όμως αυτό δεν λύνει το πρόβλημα. Από τη μια οδηγούνται στη συνέχεια της αντιπαράθεσης με τη Ρωσία (οι εξοπλισμοί έχουν ανάγκη από έναν «κίνδυνο»), από την άλλη θα συνεχίσουν να στερούνται το φθηνό ρωσικό αέριο, που το έχουν τόσο ανάγκη για να σταθούν στον ανταγωνισμό...

Οι αντιφάσεις και τα αδιέξοδα δεν είναι καινούρια ιστορία στον καπιταλιστικό κόσμο. Ούτε, βέβαια, ότι όλα αυτά τα φορτώνουν στις πλάτες των εργαζομένων και των λαών. Το μεγάλο ζήτημα ήταν, είναι και θα είναι οι εργαζόμενοι και οι λαοί να αρχίσουν να «μιλάνε» όλο και πιο δυνατά, από τη δική τους πλευρά, για τις δικές τους ανάγκες και τη δική τους προοπτική.

«Ο πόλεμος των 12 ημερών»

Σημαντικό «επεισόδιο» στη «μεγάλη πορεία»

Μόνη ελπίδα το μέτωπο των λαών

Αφού ζήσαμε έναν πόλεμο που δεν κηρύχθηκε ποτέ, ήρθε μια κατά-πauση πυρός άνευ όρων η οποία θα δούμε κατά πόσο θα διαρκέσει αλλά και τι θα τη διαδεχτεί! Αυτή τη στιγμή η κάθε πλευρά μετρά τα τρωτά της σημεία και τα ατού της, τις επιτυχίες και τις αποτυχίες της, όλοι τους εξετάζουν τα βήματά τους την «επόμενη μέρα».

Επίδειξη δύναμης

Μετά την τυχοδιωκτική επίθεση του σιωνιστικού-φασιστικού κράτους του Ισραήλ στο Ιράν με τις πλάτες των ΗΠΑ, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός επέλεξε την άμεση εμπλοκή του, βομβαρδίζοντας τις πυρηνικές εγκαταστάσεις με επίκεντρο αυτή στο Φόρντοου. Η επίθεση αυτή, πέρα από τους στρατιωτικούς και πολιτικούς στόχους όσον αφορά το Ιράν, για τους οποίους θα αναφερθούμε παρακάτω, με βάση τον τρόπο που προβλήθηκε αποτέλεσε ταυτόχρονα και μια επίδειξη δύναμης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Οι ΗΠΑ έκαναν μια επίδειξη των καταστρεπτικών βομβών και των στρατηγικών βομβαρδιστικών του, του εκτεταμένου δικτύου βάσεων που διαθέτουν απ' άκρη σ' άκρη της γης αλλά και των δυνατοτήτων άμεσης ανταπόκρισης «όσο μακριά και αν βρίσκεται ο στόχος».

«Παραλήπτες» αυτής της επίδειξης ήταν φυσικά πρώτα απ' όλους ο ρωσικός και κινέζικος ιμπεριαλισμός. Όμως και οι εταίροι των ΗΠΑ στη συμμαχία του ΝΑΤΟ, ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές, όχι μόνο πήραν το μήνυμα, αλλά με πρωτεργάτη τον γενικό γραμματέα της συμμαχίας, Μαρκ Ρούτε, επιδόθηκαν σε ένα διαγωνισμό γλειψίματος του «νέου σερίφη», αποσπώντας πολλά από όσα εκβιαστικά είχε θέσει στους ευρωπαίους «εταίρους» του εδώ και καιρό. Το μήνυμα σίγουρα έφτασε σε όλες τις άρχουσες τάξεις, ενώ αυτή η επίδειξη δύναμης και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας είχε ειδικό «παραλήπτη» την εργατική τάξη και τους λαούς όλου του κόσμου με σκοπό τη μαζική τους τρομοκρατία και καθυπόταξή τους.

Στόχοι της αμερικανοστήριχτης επίθεσης του Ισραήλ στο Ιράν

Αν πάμε λίγο πιο πίσω, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, όταν έδωσε το πράσινο φως στο Ισραήλ να ξεκινήσει την επίθεσή του στο Ιράν, δεν είχε αποκλείσει το ενδεχόμενο να συρθεί το Ιράν σε μια άσχημη για το ίδιο συμφωνία για το πυρηνικό του πρόγραμμα.

Όσον αφορά το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, αν αυτό κυρίως αποτέλεσε το πρόσχημα για την επίθεση Ισραήλ - ΗΠΑ, δευτερευόντως απηχούσε την ανησυχία τους για μια πορεία ενδυνάμωσής του ως περιφερειακού παίκτη. Καθόλου τυχαία δεν είναι και η ταυτόχρονη στόχευσή τους στο ιρανικό Βαλλιστικό πρόγραμμα, του οποίου η αξία αποδείχθηκε στην πρόσφατη σύγκρουση και που η κατάργησή του ήταν η δεύτερη κύρια απαίτηση των ΗΠΑ το 2017, όταν αποχώρησαν από την επονομαζόμενη Συμφωνία για τα Πυρηνικά του Ιράν (JPKOA) κατά τη διάρκεια της πρώτης θητείας

του Τραμπ.

Βέβαια ο ενδιάμεσος στόχος των ΗΠΑ ήταν σε κάθε περίπτωση να αποδυναμώσουν το καθεστώς και να περιορίσουν σημαντικά την εμβέλεια και την επιρροή του στην περιοχή. Στόχος που αποτελούσε συνέχεια της πολιτικής που είχε ξεκινήσει πολλούς μήνες πριν, όταν από τις ΗΠΑ δόθηκε στο Ισραήλ, πέρα από το σφαγιασμό των Παλαιστινίων, ένας ευρύτερος ρόλος: αυτός της αποδυνάμωσης του λεγόμενου «άξονα της αντίστασης» (Χαμάς, Χεζμπολάχ, Συρία του Άσαντ, επιρροή στο Ιράκ, Χούθι της Υεμένης) που σε σημαντικό βαθμό επιτεύχθηκε τόσο από τη δράση του Ισραήλ όσο και άλλων δυνάμεων (Τουρκία στην περίπτωση της Συρίας) και φυσικά των ΗΠΑ. Ωστόσο η κεντρική και μάλιστα στόχευση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ήταν να ανατρέψει και να αναστρέψει τη στρατηγική προσέγγιση του Ιράν με τον ρωσικό και τον κινέζικο ιμπεριαλισμό και φυσικά να εγκαθιδρύσει ένα φιλοδυτικό καθεστώς. Αυτή η ευρύτερη στόχευση ήταν ένα γεγονός που δημιουργούσε ασάφεια για το μέχρι πού θέλει να το τραβήξει η Ουάσιγκτον.

Μόνο να δει κάποιος το χάρτη, το μέγεθος και τη στρατηγική θέση του Ιράν, μπορεί να κατανοήσει το πόσο στοίχισε στις ΗΠΑ η απώλεια του Ιράν το 1979 και αντίστροφα, γιατί εδώ και δεκαετίες πασχίζει να το ξανακερδίσει. Πολύ περισσότερο στην περίοδο που έχει ανοικτεί και η οποία χαρακτηρίζεται από την όξυνση της διαπάλης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για την παγκόσμια ηγεμονία. Και μέσα σ' αυτήν να έχουμε σαν κεντρικό στοιχείο της την αγωνιώδη προσπάθεια και της νέας διοίκησης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να αντιμετωπίσει τη σχετική αποδυνάμωση των ΗΠΑ έναντι των αντιπάλων τους, βασιζόμενη στη δυνατότητά των ΗΠΑ να παίρνουν πρωτοβουλίες και στο γεγονός ότι παραμένουν η πιο ισχυρή ιμπεριαλιστική δύναμη στη γη.

Η άμεση εμπλοκή των ΗΠΑ

Θεωρούμε ότι μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό του ιρανικού καθεστώτος από το εύρος της επίθεσης των σιωνιστών, που συνδυάστηκε και έγινε κατορθωτή από τη διάβρωση -από τις μυστικές υπηρεσίες Ισραήλ και ΗΠΑ- των συστημάτων ασφαλείας και τη δολοφονία ανώτατων στρατιωτικών και επιστημόνων του πυρηνικού προγράμματος, η ιρανική ηγεσία ανασυγκρότησε τις δυνάμεις της.

Έτσι, παρά το αρνητικό ισοζύγιο στην αντιαεροπορική άμυνα και συνακόλουθα την ενισχυόμενη αεροπορική υπεροχή των σιωνιστών πάνω από το Ιράν, το ιρανικό καθεστώς απάντησε με αλληπάλληλα κύματα βαλλιστικών πυραύλων. Τα χτυπήματα αυτά και ιδιαίτερα στο ερευνητικό κέντρο Βάισμαν, σε βάσεις αλλά και κάποιες κρίσιμες υποδομές του σιωνιστικού κράτους ήταν πολύ ακριβή και δημιούργησαν ανησυχία τόσο για το είδος της βοήθειας που εισπράττει το Ιράν όσο και για το τι θα μπορούσε να επακολουθήσει. Πάνω απ' όλα όμως διέλυσαν το μύθο του απροσπέλαστου «Σι-δερένιου Θόλου» του φασιστικού Ισραήλ και μαζί με αυτόν μετέφεραν -κάτι πρωτόγνωρο για το Ισραήλ από την ίδρυσή

του ακόμα- την ανασφάλεια στο εσωτερικό του σιωνιστικού κράτους, προκαλώντας αναταράξεις, τριγμούς και σοβαρούς προβληματισμούς στην ηγεσία του.

Παράλληλα η διοίκηση Τραμπ εκτιμούσε ότι αν από τη μια το καθεστώς του Ιράν έχει αποδυναμωθεί σε κάποιο σημαντικό βαθμό, από την άλλη η ελπίδα και στόχευση του Ισραήλ και των ΗΠΑ να το αποσταθεροποιήσουν δεν προχωρούσε (πολύ περισσότερο η εκ των έσω ανατροπή του), ενώ άρχισαν να πληθαίνουν τα σημάδια συσπείρωσης του ιρανικού λαού γύρω από την ηγεσία του. Επίσης, τόσο οι πυραυλικές απαντήσεις του Ιράν (που γράφτηκε ότι -από ένα σημείο και πέρα- είχαν τη συμμετοχή ρωσικών δορυφόρων) όσο και κάποιες άλλες κινήσεις (κινέζικα μεταγωγικά αεροπλάνα μετέφεραν συνεχώς υλικό στο Ιράν) έδειχναν μια -χαμηλής έστω έντασης- εμπλοκή τόσο της Ρωσίας όσο και της Κίνας. Ενώ είναι ένα ζήτημα τι διαμείφθηκε στη συνομιλία Τραμπ-Πούτιν.

Φαινόταν δηλαδή όχι μόνο ότι η επίθεση του Ισραήλ έπιασε ένα όριο, αλλά και ότι η όλη εξέλιξη κινδύνευε να μετατραπεί σε ένα δεύτερο μέτωπο, απροσδιόριστης έκτασης και βάθους. Έτσι, η άμεση εμπλοκή και η επίθεση των ΗΠΑ προς το Ιράν πραγματοποιήθηκε όχι μόνο για να αντιμετωπιστεί το μπλοκάρισμα των σιωνιστών αλλά και για να οριοθετήσουν τη σύγκρουση. Μια επίθεση που αναζωπύρωσε την κόντρα στο εσωτερικό των ΗΠΑ για τους στόχους και τους κινδύνους της άμεσης εμπλοκής τους στο ναρκοπέδιο της Μέσης Ανατολής. Φυσικά οι ΗΠΑ δεν θα αρνούταν να αξιοποιήσουν και άμεσα μάλιστα μια κατάρρευση του ιρανικού καθεστώτος σαν αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης, όμως κάτι τέτοιο κάθε άλλο παρά φαινόταν σαν πιθανή εξέλιξη.

Έτσι, με την αστραπιαία όσο και στοχευμένη επέμβασή τους, οι Αμερικανοί «έδωσαν» στο σιωνιστικό μαντρόκυκλο αυτό που ήθελε, απαιτώντας ταυτόχρονα να σταθεί στην άκρη, μιας και τα διακυβεύματα το ξεπερνούν πια κατά πολύ και αφορούν τη συνολική στρατηγική των ΗΠΑ. Τα χτυπήματα «τόσο όσο» του Ιράν σε αμερικανικές βάσεις στην περιοχή και μετά από ειδοποίηση της αμερικάνικης ηγεσίας και των αραβικών χωρών που τις «φιλοξενούν», έδωσαν και το αναγκαίο μήνυμα της άλλης πλευράς για το «πάγωμα» της σύγκρουσης.

Εξάλλου η διοίκηση Τραμπ, εκτιμώντας πως ο στόχος αποδυνάμωσης του Ιράν έχει σε ένα βαθμό επιτευχθεί και πως το Ισραήλ αναδύεται σήμερα -παρά τα πλήγματα που έχει δεχθεί- ως η ισχυρότερη περιφερειακή δύναμη στη Μέση Ανατολή, θεώρησε πως κλείνει μια φάση με έστω και ατελείς επιτυχίες που του δίνουν τη δυνατότητα το επόμενο διάστημα να κινηθεί από καλύτερες θέσεις. Βέβαια, θα δούμε πόσο θα επιδράσει «στο ταμείο» που κάνουν και ιδίως στις επιλογές τους (ΗΠΑ- Ισραήλ) η αποδεδειγμένη πια «τρωτότητα» του σιωνιστικού κράτους.

Σε κάθε περίπτωση, η αμερικάνικη ηγεσία στη φάση αυτή ιεραρχεί ένα «πάγωμα» του πολέμου που θα συνοδεύεται από μια διαρκή πίεση -υπό την απειλή νέων επιθετικών κινήσεων- στην ιρανική

ηγεσία ώστε να περιορίσει στο ελάχιστο τις περιφερειακές της φιλοδοξίες «και βλέπουμε». Οι αμφίσημες δηλώσεις, από τη μια για την προοπτική μιας συμφωνίας μεταξύ Ιράν - Σαουδικής Αραβίας - Κατάρ, για συμπαραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από πυρηνικά εργοστάσια και από την άλλη των απειλών για νέες επιθέσεις στο Ιράν, δεν δείχνουν μόνο τη ρευστότητα της κατάστασης αλλά και τα διλήμματα των ΗΠΑ.

Ταυτόχρονα και στη βάση των συσχετισμών που διαμορφώνονται, πιθανά να επιχειρήσει μια επανεκκίνηση των «Συμφωνιών του Αβραάμ» με τα αραβικά καθεστώτα και ειδικότερα τη Σαουδική Αραβία, προσπαθώντας ταυτόχρονα να διασκεδάσει τις ανησυχίες τους από τη σχετική ενδυνάμωση του Ισραήλ στην περιοχή. Στο πεδίο αυτό οι ΗΠΑ γνωρίζουν ότι καμιά επανεκκίνηση δεν μπορεί να υπάρξει, ενόσω συνεχίζεται η ατέλειωτη σφαγή του παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό-φασιστικό ισραηλινό κράτος και για αυτό πιέζουν, θα δούμε πόσο αποτελεσματικά, για την επίτευξη μιας κατάπαυσης του πυρός.

Οι ευρασιατικοί ιμπεριαλιστές μπροστά σε κρίσιμες αποφάσεις

Ο ρωσικός και ο κινέζικος ιμπεριαλισμός βρίσκονται μπροστά στην ανάγκη να αντιμετωπίσουν τις νέες γεωπολιτικές προκλήσεις που έχουν προκύψει από τις επιθετικές πρωτοβουλίες που πήρε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ενάντια σε μια χώρα που, εκτός των άλλων, αποτελεί μέρος του οικονομικο-πολιτικού σχήματος των BRICS στο οποίο ηγούνται.

Για τη Ρωσία, μετά τον σημαντικό περιορισμό της επιρροής της με βάση την ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία, που κινδυνεύει να οδηγήσει σε απώλεια των βάσεων που εκεί διαθέτει, καλείται να αποδείξει τη δυνατότητά της να στηρίζει τους «στρατηγικούς εταίρους» της, δυνατότητα που τρώθηκε από τη στάση της στην επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν. Σε μια χώρα δηλαδή που παίζει σπουδαίο ρόλο (ακόμα πιο σημαντικό από αυτόν που έπαιζε η Συρία του Άσαντ) στη διάρρηξη της ζώνης περικύκλωσης που στήνουν οι ΗΠΑ περιμετρικά της Ρωσίας αλλά και της Κίνας.

Στην πανθομολογούμενη μη στήριξη - στο βαθμό που απαιτούσε η πρόκληση των ΗΠΑ, Ισραήλ - από τη Ρωσία υπάρχουν πολιτικές εξηγήσεις που αφορούν και τις δύο πλευρές. Από τη μια ήταν οι αυταπάτες του Πεξεσκιάν και των μερίδων του ιρανικού κατεστημένου που εκπροσωπεί, για τη δυνατότητα της επίτευξης ενός συμβιβασμού με τις ΗΠΑ. Αυτές είχαν σαν αποτέλεσμα και η «Συνθήκη Στρατηγική Εταιρική Σχέση» με τη Ρωσία που υπογράφηκε το Γενάρη του 2025 να επικυρωθεί μετά (!) την επίθεση του Ισραήλ και να έχει αφαιρεθεί από αυτήν -με ιρανική απαίτηση- η αναφορά στην αμοιβαία συνδρομή σε περίπτωση επίθεσης!

Από την άλλη, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός κινούνταν και κινείται έχοντας στραμμένη την προσοχή και το βάρος του στο «ουκρανικό μέτωπο» και με τη δυσκολία που αναδεικνύει αυτό το γεγονός στην ανταπόκρισή του σε μέτωπα -

από ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν προς ένα γενικευμένο μακελειό ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό

► Έστω και χαμηλότερης κλίμακας- όπως αυτό με την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν.

Ταυτόχρονα, η αλλαγή στην ηγεσία του Ιράν μετά την ύποπτη πτώση του ελικοπτέρου και η στάση της νέας ηγεσίας είχε δημιουργήσει ερωτήματα στη Μόσχα για το τι διαμέμβεται στο ηγετικό επίπεδο στην Τεχεράνη και αν μπορεί να την εμπιστευτεί, δίνοντάς της οπλικά συστήματα υψηλού επιπέδου. Στα προηγούμενα ίσως επέδρασε σε κάποιο βαθμό και η επιλογή της ρωσικής ηγεσίας οι τακτικές της κινήσεις στη Μέση Ανατολή να μη γίνονται σε αναφορά με έναν και μόνο περιφερειακό παίκτη αλλά σε πολλά επίπεδα. Δυτικοί αναλυτές αναφέρονται έντονα στις πιέσεις που ασκήθηκαν από τη Σαουδική Αραβία προς τη Ρωσία να μην προχωρήσει σε μια τέτοια αποστολή οπλισμού διότι αυτό θα άλλαζε τις ισορροπίες δύναμης στην περιοχή. Και ότι η Ρωσία το έλαβε υπόψη της μιας και -εκτός του βασικού, δηλαδή των ανησυχιών για το «πού το πάει» η ιρανική ηγεσία- έχει διαμορφώσει με τη Σαουδική Αραβία μία σχέση διαμέσου του OPEC+, καταφέροντας να κοντράρει σε κρίσιμες στιγμές τις αμερικανικές απαιτήσεις όσον αφορά τη ροή πετρελαίου και φυσικού αερίου.

Έτσι ίσως μπορεί να εξηγηθεί το γιατί από τη συμφωνία παροχής στρατιωτικού εξοπλισμού του περασμένου καλοκαιριού από τη Ρωσία στο Ιράν, που περιελάμβανε μαχητικά αεροπλάνα Su-35, S-400 και εκπαιδευτικά αεροσκάφη, στο Ιράν δόθηκαν μόνο τα τελευταία! Στην τωρινή φάση που η ιρανική ηγεσία είναι αποδυναμωμένη, αυξάνεται η δυνατότητα της Ρωσίας να φέρει την ιρανική ηγεσία πιο πολύ στα μέτρα της ταυτόχρονα με το στόχο της αποτροπής του αναπροσανατολισμού του Ιράν που προωθούν οι ΗΠΑ.

Από την πλευρά του Ιράν θα δούμε πόσες συνέπειες θα έχει η «ασυνέπεια» της Ρωσίας και αν αυτή μπορεί να υπερκεράσει την αδήριτη ανάγκη της ηγεσίας του, εφόσον θέλει να σταθεί και να μην προσπεραστεί από τις εξελίξεις ή και να ανατραπεί, να δημιουργήσει ακόμα στενότερους δεσμούς με τη Ρωσία αλλά και την Κίνα. Άρα στην επόμενη περίοδο θα διαπιστώσουμε τις αντοχές του καθεστώτος αλλά και το αν οι κινήσεις των ΗΠΑ επιτάχυναν αυτό που ήθελαν να αποτρέψουν!

Αντίστοιχα για την Κίνα, το πρόβλημα της στάσης της είναι ακόμη μεγαλύτερο, μιας και η ίδια έχει αναδείξει το Ιράν σε έναν από τους πιο σημαντικούς κόμβους (αν όχι τον πιο σημαντικό) για την επέκταση της οικονομικής και πολιτικής της επιρροής στη Μέση Ανατολή και τη Δυτική Ασία. Διότι, από τη συμμετοχή του Ιράν στον Κινέζικο Δρόμο του Μεταξιού - BRI (2016), οι σχέσεις των δύο χωρών ανέβηκαν κλίμακα με την 25ετή συμφωνία οικονομικής συνεργασίας (2021) που προέβλεπε κινέζικες επενδύσεις ύψους 400 δις. δολαρίων και η οποία ανέδειξε το Ιράν ως έναν από τους βασικούς ενεργειακούς προμηθευτές της (το 90% των εξαγωγών πετρελαίου του Ιράν πάει στην Κίνα).

Μάλιστα δυτικοί αναλυτές αναφέρουν ότι η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν υπαγορεύτηκε, εκτός των άλλων, από

την ανάγκη των ΗΠΑ να δυναμιτίσουν τον -μεγάλης γεωοικονομικής αξίας- σιδηροδρομικό διάδρομο Κίνας με Ιράν (που υλοποιήθηκε στο πλαίσιο της BRI) και ο οποίος εγκαινιάσθηκε μερικές εβδομάδες πριν από την επίθεση (τέλη Μαΐου του 2025). Με αυτόν το σιδηροδρομικό διάδρομο, η Κίνα μπορεί να παρακάμπτει το Στενό της Μαλάκα (από το οποίο περνάει περίπου το 80% των πετρελαϊκών εισαγωγών και το 60% του ναυτιλιακού εμπορίου της) και τα Στενά του Ορμούζ που βρίσκονται υπό στενό αμερικάνικο έλεγχο.

Έτσι, μπροστά στην αμφισβήτηση του αμερικανικού ελέγχου επί των παγκόσμιων ναυτιλιακών δρόμων, η επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ εισήγαγε «σημαντικές πολυπλοκότητες στις στρατηγικές και επιχειρησιακές προοπτικές του διαδρόμου». Αντίστοιχη στόχευση υπήρξε και για τον διηπειρωτικό διάδρομο Ρωσίας - Ιράν, που θα συνδέσει την Αζοφική και την Κασπία Θάλασσα με τον Ινδικό Ωκεανό και στην πορεία του οποίου καμιά δυτική (ή φιλοδυτική) δύναμη δεν παρεμβάλλεται, όπως αναφέρει το Bloomberg. Και φυσικά με αυτόν τον τρόπο οι ΗΠΑ υπερασπίζονται και προωθούν τον ανταγωνιστικό σε Ρωσία και Κίνα διηπειρωτικό διάδρομο IMEC που θα συνδέει την Ασία με την Ευρώπη, με θαλάσσια σύνδεση Ινδίας - ΗΑΕ και κατόπιν μέσω σιδηροδρομικού δικτύου θα συνδέει τη Σ. Αραβία και την Ιορδανία με το ισραηλινό λιμάνι της Χάιφα και από εκεί θα καταλήγει διά θαλάσσης στην Ευρώπη.

Για να ξαναγυρίσουμε στην Κίνα, ο κινέζικος ιμπεριαλισμός καλείται να αποδείξει ότι έχει τη δυνατότητα να υπερασπίσει την προσπάθεια επέκτασης της ακτίνας δράσης του πέραν του Ινδο-Ειρηνικού, ότι δηλαδή δεν θα επαναληφθεί για τον ίδιο η περίπτωση της Λιβύης που κατέδειξε ότι η «ήπια ισχύς» δεν μπορεί να σώσει τη διείσδυση σου σε μια χώρα ή περιοχή ενόσω αυτή δεν στηρίζεται στις στρατιωτικές δυνατότητές σου. Οι ειδήσεις που θέλουν το Ιράν να προχωρά στην αγορά 36 μαχητικών αεροσκαφών J-10C της Κίνας από τα 160 που είχε ζητήσει είναι μια πρώτη κίνηση, έστω και αν έγινε μετά την άρση από τις ΗΠΑ, στις 24/6/2025, των κυρώσεων στην αγορά ιρανικού πετρελαίου από το Πεκίνο!

Επιδιώξεις και όρια των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών στο περιθώριο της σύγκρουσης

Οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις κινήθηκαν η κάθε μία στη βάση των δεδομένων και των καταστάσεων που έχουν διαμορφώσει, χωρίς φυσικά να αμφισβητήσουν το πλαίσιο που διαμόρφωναν οι κινήσεις των ΗΠΑ. Η Γερμανία με την ελάχιστη επιρροή στην περιοχή της Μέσης Ανατολής το έπαιξε «τζάμπα μάγκας», πρωτοστατώντας στην αντιιρανική υστερία και τη φιλοσιωνιστική ρητορική και στήριξη. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θεώρησε ότι μια τέτοια τακτική ήταν το μοναδικό «όχημα» για να κωθεί στις εξελίξεις στην περιοχή. Αντίθετα, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, που διακινδύνευε δεσμούς και επιρροές στην

περιοχή, εμφανίστηκε «συγκρατημένος» και υπέρμαχος της «διπλωματικής λύσης». Σε ανάλογο τόνο και για ανάλογους λόγους ο βρετανικός ιμπεριαλισμός έδειχνε να αποκλίνει λίγο από τη συνήθη εικόνα του «βασιλικότερου του βασιλέως» σε σχέση με τις κινήσεις και τις επιλογές των ΗΠΑ.

Επεισόδιο στη μεγάλη πορεία για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο

Τόσο για τις ΗΠΑ όσο και για τη Ρωσία, παραμένει η δυσκολία ανοίγματος ενός δεύτερου μετώπου, ενός δηλαδή πολέμου πλήρους κλίμακας, ανάλογου με αυτό της Ουκρανίας, ενώ η Κίνα είναι ακόμα «άκαπνη». Παραμένει δηλαδή η στρατηγική υπαγωγή της Μέσης Ανατολής στο «ουκρανικό μέτωπο». Βέβαια, επειδή ακριβώς οι κινήσεις των ΗΠΑ και του Ισραήλ είχαν ισχυρά στοιχεία τυχοδιωκτισμού, κανείς δεν μπορούσε να αποκλείσει μια κλιμάκωση της κατάστασης, που βέβαια θα είχε έτσι κι αλλιώς ποιοτική διαφορά από ένα δεύτερο μέτωπο με την ουσιαστική έννοια του όρου.

Ωστόσο η επίθεση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και συνολικά οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή είναι ένα σημαντικό επεισόδιο την πορείας του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτή η επίθεση δηλώνει ταυτόχρονα πως αυτή η πορεία, παρά τα ζιγκ-ζαγκ, δεν μπορεί να αναιρεθεί από αυτούς που υποκειμενικά και αντικειμενικά σπρώχνουν και πρωταγωνιστούν σ' αυτή την πορεία. Δηλαδή από τις ΗΠΑ, τη Ρωσία, την Κίνα και από πίσω τούς ευρωπαίους και ιάπωνες ιμπεριαλιστές. Αποδεικνύει ταυτόχρονα ότι αυτή η πορεία θα είναι γεμάτη αίμα, θάνατο και δυστυχία για την εργατική τάξη, τη νεολαία και τους λαούς όλου του κόσμου.

Άλλωστε η ιμπεριαλιστική σύγκρουση στην Ουκρανία ανάμεσα σε ΗΠΑ-Δύση μέσω του ενεργούμένου τους, Ζελέν-

σκι, και τη Ρωσία, ο μεγαλύτερος πόλεμος από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και που παραμένει το κεντρικό «εργαστήριο» της διαμόρφωσης των όρων προς έναν γενικευμένο πόλεμο αυτό δεν καταδεικνύει; Με τους -έως τώρα- εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τους πολλούς πλάσιους σακατεμένους, τα εκατομμύρια πρόσφυγες και την καταστροφή πόλεων και υποδομών. Με τη διαρκώς κλιμακούμενη σε μέσα και έκταση πολεμική αναμέτρηση και την αποτυχία, έως τώρα, της επίτευξης ενός έστω πρόσκαιρου και εύθραυστου συμβιβασμού;

Και οι λαοί;

Ο λαός μας όπως και οι λαοί του κόσμου καλούνται σήμερα να «βγάλουν το σκασμό» στη συντριβή των δικαιωμάτων και των κατακτήσεών τους και να «ματώσουν» οικονομικά για τους δυσθεώρητους πολεμικούς εξοπλισμούς, ώστε να ματώσουν αύριο κυριολεκτικά στους άδικους πολέμους, στο γενικευμένο μακελειό όπου οδηγεί την εργαζόμενη ανθρωπότητα ο γερασμένος και σάπιος κόσμος του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού.

Οι προοδευτικοί άνθρωποι, οι αγωνιστές δεν αναζητούμε στήριξη, ελπίδα και προοπτική στοιχιζόμενοι πίσω από τους ιμπεριαλιστές φονιάδες, ούτε ακουμπώντας τους πόθους μας σε αντιδραστικά καθεστώτα που διαπραγματεύονται τη στήριξή τους από τον ένα ή τον άλλο ιμπεριαλιστή.

Στεκόμαστε δίπλα στο λαό του Ιράν που δέχτηκε την επίθεση από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το σιωνιστικό Ισραήλ. Είμαστε με το λαό της Παλαιστίνης που παλεύει ενάντια στη γενοκτονία και την κατοχή και για λεύτερη και ανεξάρτητη πατρίδα. Είμαστε με τον κόσμο των λαών, με αυτόν δηλαδή που θα φτιάξουν οι λαοί με την ανειρήνευτη πάλη τους ενάντια στο σύστημα που μας οδηγεί στον γενικευμένο πόλεμο, στην πείνα και τη φασιστικοποίηση.

Λωρίδα της Γάζας

Η γενοκτονία συνεχίζεται χωρίς ανάπαυλα

«**Ο**ρκίζομαι πως το πήρα με το θάνατο πάνω από το κεφάλι μου», λέει ένας σκελετωμένος Παλαιστίνιος για το 50 κιλών σακί αλεύρι. Αντίθετα απ' αυτόν, μέχρι στιγμής, 550 συμπατριώτες του δεν στάθηκαν τόσο τυχεροί. Ισραηλινοί στρατιώτες τούς σκότωσαν, ενώ τραυμάτισαν άλλους περίπου 4.000. Πολύ εύστοχα, ο Λαζαρινί δήλωσε πως στο αρκτικόλεκτο GHF το γράμμα H παραπέμπει στο Humiliation και όχι στο Humanitarian, δηλαδή «ταπεινωτικό» ίδρυμα και όχι «ανθρωπιστικό».

Καθημερινά χιλιάδες Παλαιστίνιοι υποκύπτουν στον απάνθρωπο εκβιασμό να αποφασίσουν ανάμεσα στο θάνατο και σε ελάχιστες προμήθειες που θα κρατήσουν στη ζωή αυτούς και την οικογένειά τους. Ο ΟΗΕ κατηγορεί τους «διαχειριστές» ότι τα κέντρα διανομής βρίσκονται σε εμπόλεμες ζώνες. Αλλά, και πάλι, όλη η Λωρίδα της Γάζας είναι εμπόλεμη ζώνη. Άλλωστε, είναι ασύμβατο αυτός που διαπράττει γενοκτονία να φροντίζει για τη διανομή «ανθρωπιστικής» βοήθειας.

Η εφημερίδα Haaretz δημοσίευσε πρόσφατα ανώνυμες καταγγελίες ισραηλινών αξιωματικών και στρατιωτών ότι λαμβάνουν εντολές να πυροβολούν άοπλους Παλαιστίνιους, παρόλο που δεν αποτελούν απειλή, με «ό,τι μπορείς να φανταστείς -ένα βαρύ πολυβόλο, έναν εκτοξευτή χειροβομβίδων, όλμους». Σαν να μην αρκεί αυτό, Παλαιστίνιοι που συνεργάζονται με τους σιωνιστές πλιατσικολογούν και επιτίθενται και αυτοί στους συμπατριώτες τους. Όποιος γλιτώνει, μιλάει για σφαγή.

Ο ίδιος ο IDF υποκριτικά κάνει λόγο για «προειδοποιητικά πυρά», ενώ το ίδιο το GHF αναγνωρίζει ότι δεν μπορεί να «ανταποκριθεί» στο έργο του. Κάθε άλλο παρά αναγνωρίζει το αυτονόητο. Το ίδιο το ίδρυμα αποτελεί ένα εργαλείο πολέμου και αξιοποιείται για το προχώρημα της ισραηλινής επίθεσης, την εκδίωξη των Παλαιστίνιων που έχουν μείνει στο βορρά. Πώς, άλλωστε, να αξιολογήσουμε το γεγονός πως το αμερικανικό

ΥΠΕΞ ενέκρινε χρηματοδότηση 30 εκατ. δολαρίων με πιθανή την έγκριση κεντρικής Γάζας, στη Χαν Γιουνίς του βομβαρδίζονται, στα ερειπωμένα νοσοκομεία που συνεχίζουν να είναι στόχοι. Εκεί που οι γιατροί λιποθυμούν από την εξάντληση, που από την έλλειψη ιατρικού υλικού προσφέρουν μόνο παρηγοριά...

Η Παλαιστίνη είναι γεμάτη «τρομοκράτες»...

...στους καταυλισμούς προσφύγων Μαγκάζι, Νουσεϊράτ, στη Ζεϊτούν της κεντρικής Γάζας, στη Χαν Γιουνίς που βομβαρδίζονται, στα ερειπωμένα νοσοκομεία που συνεχίζουν να είναι στόχοι. Εκεί που οι γιατροί λιποθυμούν από την εξάντληση, που από την έλλειψη ιατρικού υλικού προσφέρουν μόνο παρηγοριά...

Είναι γεμάτη από πεινασμένα και διψασμένα παιδιά, χτυπημένα από αρρώστιες (όπως τη μηνιγγίτιδα), την κακουχία. Εκπρόσωπος της UNICEF κρούει τον κώδωνα του κινδύνου: «*Τα παιδιά θα αρχίσουν να πεθαίνουν από τη δίψα... Πλέον λειτουργεί μόνο το 40% των σταθμών αφαλάτωσης και παραγωγής πόσιμου νερού*». Οι σιωνιστές έχουν ερημώσει την ύπαιθρο και καταστρέφει τα δίκτυα ύδρευσης, αφαλάτωσης, τα πηγάδια και τις πηγές νερού.

Είναι γεμάτη από νεογέννητα βρέφη που στερούνται ενισχυμένο βρεφικό γάλα, θερμοκοιτίδες, φάρμακα. Είναι γεμάτη από έγκυες που δεν γνωρίζουν αν θα αποβάλουν ή αν θα γεννήσουν νεκρά μωρά.

Είναι γεμάτη από παιδιά που, επειδή δεν υπάρχει ενήλικας στην οικογένεια, εκτίθενται σε κάθε λογής κίνδυνο για να εξασφαλίσουν μια μπουκιά φαγητό.

Είναι γεμάτη από μάνες που δεν ξέρουν τι είναι χειρότερο: να επιστρέψουν το βράδυ χωρίς φαγητό και να μην αντέχουν το κλάμα των πεινασμένων παιδιών τους ή να μη γυρίσουν καθόλου γιατί θα έχουν σκοτωθεί.

Η Παλαιστίνη είναι γεμάτη αγωνιστές...

...που παλεύουν να κρατηθούν στη ζωή. Κάθε μέρα που περνά και τους βρίσκει στη γη τους πρέπει να καταγράφεται ως νίκη ενάντια στην οργανωμένη λιμοκτονία του. Αλλά και οι δυνάμεις της αντίστασης καταφέρνουν χτυπήματα στο σιωνιστικό στρατό. Ένας αξιωματικός και 6 στρατιώτες σκοτώθηκαν, ενώ τραυματίστηκαν άλλοι 17, όταν παλαιστίνιος μαχητής πέταξε εκρηκτικό μηχανισμό σε τεθωρακισμένο όχημα στη Χαν

Γιουνίς. Σε άλλο σημείο, μπουλντόζα δέχτηκε αντιαρματικά πυρά με αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό άλλων δύο στρατιωτών, κάνοντας τον ίδιο τον Νετανιάχου να μιλάει για μια «πολύ δύσκολη μέρα».

Αυτό όμως που έκανε τον Μπεν Γκβιρ να παραμιλάει από οργή ήταν τα φορτηγά με ανθρωπιστική βοήθεια που μπήκαν στη Γάζα. 26 στη βόρεια Γάζα, 40 στη νότια και 16 φορτηγά για τους εμπόρους. Η βοήθεια παραδόθηκε στις αποθήκες του ΟΗΕ και διανεμήθηκε με τάξη, ασφάλεια και πάνω απ' όλα με αξιοπρέπεια στο δοκιμαζόμενο λαό. Ήταν μια μεγάλη πολιτική νίκη της παλαιστινιακής αντίστασης και η Ανώτατη Επιτροπή Υποθέσεων των Φυλών της Γάζας δήλωσε πως προστάτευσε το κομβόι από λεηλασία και επιθέσεις των σιωνιστών.

Οι ιμπεριαλιστές τη γη ξαναμοιράζουν

Οι ιμπεριαλιστές έχουν ένα κοινό, ο καθένας κοιτά το συμφέρον του. «Οι Ευρωπαίοι δεν μπορούν να παραμείνουν οι άμοιροι ανόητοι σε αυτή την τραγική ιστορία, μοιράζοντας χρήματα με κλειστά μάτια», σημειώνει στο άρθρο του στο περιοδικό Foreign Affairs ο Μπορέλ. Αν θέλουν να «μείνουν στο παιχνίδι», θα πρέπει να ξεπεράσουν διαφωνίες που εκφράστηκαν στην τελευταία σύνοδο κορυφής και που αφορούν τις σχέσεις της ΕΕ με το Ισραήλ. Τα σχέδια των ΗΠΑ - που μόνο μυστικά δεν είναι - ξετυλίγονται, δημιουργούν δεδομένα και περιλαμβάνουν «ολοκλήρωση» των εκθροπράξιων στη Γάζα εντός δύο εβδομάδων, επέκταση των «Συμφωνιών του Αβραάμ» με αναγνώριση του Ισραήλ, μεταρρυθμίσεις της Παλαιστινιακής Αρχής, εκτοπισμό Παλαιστίνιων και εξορία της Χαμάς.

Δεν γνωρίζουμε, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι από όλα αυτά θα πραγματοποιηθεί. Ένα όμως το γνωρίζουμε στα σίγουρα. Ότι όλοι αυτοί λογαριάζουν χωρίς τον «ξενόδοχο». Τον παλαιστινιακό λαό.

Σύνοδος NATO, Χάγη ΑντιNATOϊκές, αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη!

Στον απόηχο των αμερικάνικων βομβαρδισμών στο Ιράν διεξάχθηκε η φετινή Σύνοδος Κορυφής του NATO στη Χάγη της Ολλανδίας, στις 24 και 25 Ιουνίου 2025, με τη συμμετοχή του ίδιου του Τραμπ, που φρόντισε να επιβεβαιώσει τον ρόλο του ηγεμόνα της Δύσης. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Τραμπ απαίτησε και πέτυχε την πλήρη υποταγή των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στην αμερικάνικη υπεροχή, οι οποίοι αποδέχτηκαν την αύξηση των πολεμικών δαπανών και τη στήριξη του NATO, παρά τις αντιρρήσεις της Ισπανίας.

Στις 22 Ιουνίου 2025 διοργανώθηκε μια μεγάλη αντι-NATOϊκή διαδήλωση στη Χάγη, από τον ολλανδικό «Συνασπισμό για την Ειρήνη και τη Δικαιοσύνη κατά της Συνόδου Κορυφής», στον οποίο συμμετείχαν ομάδες όπως το

Επαναστατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα και η νεολαία του ROOD, το De Nieuwe Vredesbeweging, το BIJ1 και το Stop Wapenhandel. Οι χιλιάδες διαδηλωτές μετέφεραν μήνυμα καταγγελίας των πολεμοκάπηλων προετοιμασιών στις οποίες έχει μπει η Ευρώπη με το πρόγραμμα επανεξοπλισμού RE-ARM EU, μια πολιτική που προμηνύει νέα δεινά για τους λαούς, αλλά και νέες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις!

Στην ολλανδική πόλη, μέρες πριν την σύνοδο, πραγματοποιήθηκε μεγάλη στρατιωτική και αστυνομική επιχείρηση για την προστασία των αρχηγών κρατών που συμμετείχαν στη σύνοδο κορυφής του NATO. Πάνω από 27.000 αστυνομικοί και άλλοι 10.000 στρατιώτες αναπτύχθηκαν στην ολλανδική πρωτεύουσα κατά τη διάρκεια της συνόδου κορυφής. Η πόλη μετατράπηκε σε

φρούριο, με πέντε χιλιόμετρα περίφραξης να έχουν κυκλώσει τον χώρο της συνόδου κορυφής, το Παγκόσμιο Φόρουμ. Οι πτήσεις απαγορεύτηκαν πλήρως σε ακτίνα 16 χιλιομέτρων από τη Χάγη, ενώ περιορίστηκαν οι θαλάσσιες μεταφορές. Επιπλέον, αντιαεροπορικό πυροβολικό ήταν σε ετοιμότητα σε όλη την Ολλανδία.

Ακολουθεί ανταπόκριση από τη διαδήλωση στην Χάγη (δημοσιεύτηκε στις Αντιγειτονίες).

«Αρκετές εκατοντάδες κόσμου συγκεντρώθηκαν την Κυριακή 22.06 στη Χάγη ενάντια στη σύνοδο του NATO, που πραγματοποιήθηκε λίγες ημέρες αργότερα. Φυσικά ξεχώριζαν οι σημαίες και τα συνθήματα υπέρ της Παλαιστίνης (from the river to the sea, Palestine will be free, No justice no peace). Από τις ομιλίες που ακούστηκαν πριν

την πορεία καταδείχθηκε ο ρόλος του NATO στις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, σαν μηχανισμός επιβολής των ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων και κυρίως των συμφερόντων των ΗΠΑ.

Δεκάδες ήταν τα αντιπολεμικά πλακάτ, ενώ πανό και συνθήματα ζητούσαν να σταματήσουν οι σχέσεις μεταξύ Ολλανδίας και NATO. Πολλές ήταν και οι αναφορές στα πρόσφατα γεγονότα μεταξύ Ισραήλ-ΗΠΑ και Ιράν, με αρκετό κόσμο να φωνάζει συνθήματα στα αραβικά.

Πολλές οργανώσεις και νεολαϊστικές συλλογικότητες συμμετείχαν, όπως το NCPN, ROOD, OCR, Rode Morgen, αναρχικά μπλοκ, ενώ υπήρχαν αντιNATOϊκα πανό και από το Βέλγιο και οργανώσεις στηριζόμενες από μετανάστες στη χώρα, όπως TKP, Partizan κ.ά.

Τόσο οι ομιλητές-εκπρόσωποι των οργανώσεων που τοποθετήθηκαν όσο και τα συνθήματα που ακούγονταν καλούσαν τον λαό της Ολλανδίας να παλέψει και να διεκδικήσει μαζικά να διακοπούν οι επαφές της χώρας με το NATO, που γεννά και στηρίζει τους πολέμους, να μην επιτραπεί ο εξοπλισμός του Ισραήλ, να απαιτήσει την ελευθερία του παλαιστινιακού λαού, να στα-

Ετήσια Σύνοδος Κορυφής του NATO

Στον ρυθμό του Τραμπ

Ήταν η «Σύνοδος κορυφής Τραμπ». Έτσι αποκάλεσε ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Ρούμπιο, τη φετινή σύνοδο των 32 μελών του NATO, που έγινε στη Χάγη. Και δεν έκανε λάθος. Η Σύνοδος είχε τα χαρακτηριστικά μιας βιαστικής διεκπεραίωσης (μέσα σε δύο ώρες) των «θέλω» των ΗΠΑ. Οι ηγέτες που συγκεντρώθηκαν είχαν έναν στόχο: να ικανοποιήσουν επαρκώς τον πρόεδρο των ΗΠΑ σχετικά με τις αμυντικές δαπάνες, για να αποσπάσουν τη δέσμευσή του - τουλάχιστον προς το παρόν - στο άρθρο 5, διασκεδάζοντας ανησυχίες πριν από τη Σύνοδο.

Αίσθηση και δυσφορία σε ευρωπαϊκούς κύκλους προκάλεσαν οι έπαινοι του γγ Ρούτε για τον Τραμπ, η ρητορική υπερβολή, η έντονη προσωπική κολακεία και η απόδοση στρατηγικής «νίκης» στον «μπαμπά» Τραμπ, των αποφάσεων της Συνόδου. Αποχώρησαν, συγκαίροντας εαυτούς και αλλήλους, με κολακείες και αστεϊσμούς... Πόσο θα κρατήσει ο «μήνας του μέλιτος»;

Ο Τραμπ συνεχάρη τον εαυτό του για όσα πέτυχε μέχρι σήμερα και στη συνέχεια έθεσε το στόχο των στρατιωτικών δαπανών για τους συμμάχους του NATO -αλλά όχι για τις ΗΠΑ- που θα παράξει θέσεις εργασίας σε αμερικανικά εργοστάσια. «Ήρθα εδώ επειδή ήταν κάτι που υποτίθεται ότι έπρεπε να κάνω, αλλά έφυγα λίγο διαφορετικά», είπε ο Τραμπ... «Θέλουν να προστατεύσουν τη χώρα τους και χρειάζονται τις ΗΠΑ», είπε και πρόσθεσε: «Και χωρίς τις ΗΠΑ, δεν θα είναι το ίδιο».

Αυτά ωστόσο δεν αμβλύνουν τα υπαρξιακά ερωτήματα για το πώς τα μέλη της συμμαχίας θα χρηματοδοτήσουν τη μεγαλύτερη αύξηση στρατιωτικών δαπανών από την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου. Οι αναλυτές περιγράφουν τη Σύνοδο ως ανταλλαγή, «quid pro quo» («κάτι για κάτι»), γνωστή στους διαδρόμους του NATO ως «5 για 5». Οι Ευρωπαίοι σύμμαχοι θα βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη (των πολιτών τους), αποδεχόμενοι αύξηση των αμυντικών δαπανών στο 5% του ΑΕΠ, για να παραμείνει ενεργή η δέσμευση των ΗΠΑ στο περίφημο

Άρθρο 5, το θεμέλιο της Συμμαχίας!

Από αυτό το 5% του ΑΕΠ (έως το 2035), όπου κατέληξαν τα κράτη μέλη του NATO, το 3,5% θα αφορά αμιγώς στρατιωτικές δαπάνες και το 1,5% ευρύτερα επενδύσεις που σχετίζονται με την ασφάλεια και την άμυνα, όπως οι υποδομές. Αυτό το δεύτερο προσφέρεται για «δημιουργική λογιστική»! Η πορεία και η ισορροπία των δαπανών, στο πλαίσιο αυτού του σχεδίου, θα επανεξεταστούν το 2029, «υπό το πρίσμα του στρατηγικού περιβάλλοντος και των επικαιροποιημένων στόχων ικανότητας». Μέχρι στιγμής η Ισπανία η φαίνεται ότι εξαιρέθηκε, ενώ η Σλοβακία εξέφρασε τις αντιρρήσεις της για το 5%, και είναι υπαρκτός ο φόβος μήπως ακολουθήσουν και άλλοι. Ο Τραμπ επέκρινε την Ισπανία, αλλά ξεκαθάρισε ότι και οι ΗΠΑ θα εξαιρεθούν από το 5%! Ίσως αποδειχτεί ότι η δέσμευση των νέων δαπανών για τη Νατοϊκή άμυνα ήταν το εύκολο «κομμάτι» για τους συμμάχους του NATO. Τώρα οι ηγέτες αντιμετωπίζουν τη δυσκολότερη δοκιμασία, να προωθήσουν τεράστιες αυξήσεις στις αμυντικές δαπάνες στο εσωτερικό τους.

Πάντως οι τρεις στόχοι που έθεσε ο Ρούτε αποτελούν την επιτομή του ακραίου милитарισμού: «να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στις μεγάλες αμυντικές εταιρείες και τις νεοφυείς επιχειρήσεις (start-ups)», «να χτίσουμε περισσότερες «γέφυρες» μεταξύ πολιτικού και στρατιωτικού τομέα», και, τέλος, «το ζητούμενο από τη βιομηχανία άμυνας είναι παραδόσεις με ταχύτητα και σε μεγάλη κλίμακα».

Και με το άρθρο 5 τι γίνεται; Ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, Χέγκσεθ, δήλωσε τον περασμένο Φεβρουάριο: «Οι αυστηρές στρατηγικές πραγματικότητες εμποδίζουν τις ΗΠΑ να επικεντρωθούν αποκλειστικά στην ασφάλεια της Ευρώπης». Πάνω σε αυτό αναπτύσσονται οι αμφισημίες του Τραμπ που αγχώνουν τους συμμάχους. Μιλώντας σε δημοσιογράφους μέσα από το προεδρικό αεροσκάφος, σε σχετική ερώτηση, δήλωσε ότι η εφαρμογή του Άρθρου (...) «εξαρτάται από τον ορισμό σας. Υπάρχουν πολλοί ορισμοί του Άρθρου 5 (...) Αλλά

είμαι δεσμευμένος στο να είμαι φίλος τους»! Ωστόσο, το να είσαι φίλος στη γεωπολιτική είναι άλλο πράγμα από το να είσαι πραγματικός σύμμαχος.

Στην πραγματικότητα, ωστόσο, ο ορισμός δεν είναι σαφής. Αναφέρει ότι: «Μια ένοπλη επίθεση εναντίον ενός ή περισσότερων από αυτούς στην Ευρώπη ή τη Βόρεια Αμερική θα θεωρείται επίθεση εναντίον όλων τους». Αλλά στην εξειδίκευσή του το Άρθρο 5 αναφέρει ότι κάθε συμβαλλόμενο μέρος είναι «εντελώς ελεύθερο να αποφασίσει αν θα προβεί σε στρατιωτική δράση ή όχι». Μέχρι στιγμής, το έχουν επικαλεστεί οι ΗΠΑ μία φορά, μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, οδηγώντας τη συμμαχία να αναπτύξει στρατεύματα και δυνατότητες στο Αφγανιστάν.

Σε αυτό το φόντο, η «ενότητα» του NATO στη Χάγη είναι ίσως πιο εύθραυστη απ' όσο φαίνεται στα επίσημα ανακοινωθέντα. Τα διεθνή ΜΜΕ επικέντρωσαν στη δουλοπρέπεια του γγ προς τον Τραμπ. Ωστόσο αυτή αντανακλά τα σύνθετα προβλήματα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών απέναντι στις παγκόσμιες προκλήσεις, που ξεπερνούν τα διαμορφωμένα στάνταρ με τα οποία κινούνταν μέχρι σήμερα. Ο πόλεμος στην Ουκρανία τα ανέδειξε και τα έθεσε με επιτακτικό τρόπο. Η πλήρης υποταγή στις ΗΠΑ δεν σχετίζεται μόνο με τη στρατιωτική ανεπάρκεια της Ευρώπης, αλλά αποτελεί και πολιτική επιλογή, αφού η εμπλοκή των ΗΠΑ στην ευρωπαϊκή ασφάλεια αποτελεί παράγοντα ευρωπαϊκών ισορροπιών και ρυθμιστή των ενδοευρωπαϊκών ανταγωνισμών.

Πώς θα κινηθούν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές; Βρετανία-Γαλλία ταλανίζονται από έντονα εσωτερικά προβλήματα. Όπως σχολιάσε ο Μακρόν, «οι ΗΠΑ απαιτούν από τους συμμάχους να δαπανούν περισσότερα για την άμυνα, ενώ παράλληλα πιέζουν τις οικονομίες τους με δασμούς». (Η παράταση που έδωσε ο Τραμπ λήγει 9 Ιουλίου)! Οι μόνες ευρωπαϊκές χώρες που μπορούν να επιδιώξουν αυτόν τον στόχο [5%] είναι η Γερμανία, η Πολωνία, οι χώρες της Βαλτικής και οι σκανδιναβικές χώρες. Οι υπόλοιπες λίγο ή καθόλου.

Άμεσα οι επιλογές ενίσχυσης των αμυντικών δαπανών περιλαμβάνουν (εκτός της «έξυπνης λογιστικής») την αύξηση των φόρων, τη μείωση των δημόσιων δαπανών (συμπεριλαμβανομένων των δημοφιλών προγραμμάτων πρόνοιας και κοινωνικών προγραμμάτων) και την έκδοση ομολόγων. Όμως όλες οι χώρες της Ευρώπης δεν έχουν την ίδια ευχέρεια. Ανάλυση του POLITICO αποκαλύπτει εμφανή κενά μεταξύ

των χωρών που ξοδεύουν πολλά χρήματα (και βρίσκονται κοντά στη Ρωσία) και εκείνων που μόλις πλησιάζουν το στόχο της προηγούμενης δεκαετίας (2%) (και βρίσκονται μακριά από τη Ρωσία).

Η Γερμανία δείχνει μεγαλύτερη άνεση. «Τα χρήματα από μόνα τους δεν θα λύσουν τα προβλήματά μας», δήλωσε ο γερμανός καγκελάριος Μερτς στους δημοσιογράφους μετά τη σύνοδο κορυφής, χωρίς να δώσει περισσότερες λεπτομέρειες. Πάντως πέρασε ασχολίαστη η δήλωσή του ότι: «Ο γερμανικός στρατός θα γίνει ο ισχυρότερος στην Ευρώπη». Η αστική τάξη της Γερμανίας βλέπει μια νέα Βαϊμάρη;

Η καρδιά του προβλήματος όμως είναι όχι απλά στο πάγωμα της δυναμικής εμβάθυνσης της ευρωπαϊκής ενοποίησης, αλλά στο οριστικό τέλος της. Και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν δείχνουν ικανοί να παρέχουν το σκελετό μιας τέτοιας ικανότητας! Οι προηγούμενες πρωτοβουλίες για τη συγκέντρωση πόρων και την κοινή επένδυση σε πανευρωπαϊκές δυνατότητες έχουν αποτύχει. Παράδειγμα, η κοινοπραξία της Airbus, η οποία ιδρύθηκε το 1970, χωρίς καμία επιτυχία στον αμυντικό τομέα μέχρι στιγμής. Επίσης πρόβλημα αποτελεί και το πώς θα διασφαλιστεί ότι το μεγαλύτερο μέρος των αμυντικών δαπανών δεν θα πάει σε αμερικανικές εταιρείες κατασκευής όπλων.

Λέγεται ότι το NATO είναι σε μετάβαση. Στην πραγματικότητα ο μεταπολεμικός κόσμος είναι σε μετάβαση. Ωστόσο η αντίληψη της κοινής απειλής, που αποτελεί τον πυρήνα μιας στρατιωτικής συμμαχίας, σε ότι αφορά την Ατλαντική Συμμαχία, είναι θολή. Σήμερα, δεν μπορεί να παραβλέψει κανείς τη διαφορά στον τρόπο με τον οποίο τα μέλη της συμμαχίας βλέπουν την απειλή που θέτει η Ρωσία. Η σύντομη δήλωση στην οποία συμφωνήσαν οι ηγέτες αναφέρει τη Ρωσία ως «μακροπρόθεσμη απειλή» και είναι σημαντικά πιο ήπια διατύπωση σε σύγκριση με την προηγούμενη, που τη χαρακτήριζε «την πιο σημαντική και άμεση απειλή για την ασφάλεια των Συμμάχων».

Η φετινή Σύνοδος μπορεί να χαρακτηριστεί ως μία από τις πιο φορτισμένες πολιτικά των τελευταίων ετών. Το κρίσιμο ερώτημα δεν αφορά το αν οι Ευρωπαίοι θα αυξήσουν τις στρατιωτικές δαπάνες, αλλά αν μπορούν να εμπιστευτούν τις ΗΠΑ ως πυλώνα σταθερότητας με ένα πρόεδρο που συχνά εναλλάσσει το «καρότο» με το «μαστίγιο»;

Η милитарιστική απογείωση είναι δρομολογημένη, αλλά η αβεβαιότητα παραμένει ισχυρό εμπόδιο. Κάτι σαν ομίχλη σε διάδρομο απογείωσης.

XB

ματήσει κάθε πόλεμος και να υπάρχει αλληλεγγύη ανάμεσα στους λαούς.

Κατά τη διάρκεια της συνόδου του NATO, υπήρχαν και πάλι καλέσματα, που στηρίχτηκαν αρκετά μαζικά από εκατοντάδες κόσμου. Στο ίδιο πλαίσιο, ξεχώρισαν τα συνθήματα στήριξης του παλαιστινιακού λαού. Η καταστολή ήταν εκτεταμένη, με αρκετές συλλήψεις και ξυλοδαρμούς διαδηλωτών. Όλη την προηγούμενη εβδομάδα, η αστυνομία και το ολλανδικό κράτος φρόντισαν να διαφυλάξουν τη διαδικασία της συνόδου στη Χάγη με κλείσιμο δρόμων και έντονη παρουσίαση στην

πόλη».

Διαδηλώσεις καταδίκης του NATO και των αμερικανικών βομβαρδισμών στο Ιράν πραγματοποιήθηκαν και στη χώρα μας (σε πολλές πόλεις, όχι μόνο σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη)! Επίσης, σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις διοργανώθηκαν διαμαρτυρίες όπως στην Μαδρίτη και στο Παρίσι. Σημαντική δήλωση έγινε στις 21 Ιουνίου στους δρόμους της Ρώμης, όπου 30.000 άνθρωποι βγήκαν για να διαμαρτυρηθούν για τον πόλεμο και τις αυξανόμενες στρατιωτικές δαπάνες.

Ανοιχτά ζητήματα και αντιφάσεις

Σύνθετη, γεμάτη αντιφατικότητα, διακηρύξεις μεγάλων στόχων που εκκρεμούν ή φαίνεται να μπαίνουν στην άκρη είναι η εικόνα του πλανήτη, όπως τη διαμορφώνουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, οι επεμβάσεις τους και οι -ακόμα- έμμεσες συγκρούσεις τους. Είναι μια εικόνα γεμάτη από τα «μπρος-πίσω», όχι μόνο στον οικονομικό «πόλεμο», αλλά και στα στρατιωτικά βήματα επίθεσης που (αυτο)ανακόπτονται - όπως των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράν- αφήνοντας ερωτήματα για το πόσο στέρεα και συγκεκριμένα αποτελέσματα έχουν φέρει. Το βέβαιο δεδομένο αυτού του τοπίου είναι πως οι λαοί ήδη το πληρώνουν με το αίμα τους και την κλιμακούμενη εξαθλίωσή τους, ενώ πρέπει να είναι προφανές πως οικοδομούνται όροι για τα πολύ χειρότερα.

Ωστόσο ταυτόχρονα μέσα σε αυτό το τοπίο και με βάση τις ασάφειες και τη ρευστότητα που το χαρακτηρίζει, «χωρούν» κάθε λογής εκτιμήσεις και προσεγγίσεις. Από την παρουσίαση δυνάμεων σαν το Ισραήλ και την Τουρκία ως «αυτοτελών» και με καθοριστικές για τις εξελίξεις τις δικές «τους» επιλογές. Μέχρι την -ιδιαίτερα επίμονη- «ανάλυση» για την «επικείμενη αναχώρηση» των ΗΠΑ από την Ευρώπη (...ενδεχομένως και από το ΝΑΤΟ!) για να επιδράσουν στον Ειρηνικό και στην Κίνα! Κάπου εκεί οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ανακηρύσσονται

σαν οσονούπω «αυτοτελής πόλος», που θα καθορίσει τις εξελίξεις στο παγκόσμιο ταμπλό.

Οι πηγές αυτής της σύγχυσης βρίσκονται πριν από όλα στην ίδια την «αντικειμενική» κατάσταση. Στις αντιφάσεις και τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι τρεις πρώτες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) και πριν από όλα οι ΗΠΑ, που έχουν τον πρώτο ρόλο ή αλλιώς την «πρώτη ευθύνη» να δώσουν διέξοδο συνολικά στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Να δώσουν διέξοδο που θα λύσει τον γόρδιο δεσμό της κρίσης και των ανταγωνισμών προφανώς με μια νέα μοιρασιά του κόσμου και με τις ΗΠΑ επικεφαλής του. Ταυτόχρονα, αυτό το «αντικειμενικό» ζήτημα «συναντά» το ζήτημα της κατάστασης του κινήματος, που λειτουργεί ως δευτερογενής πηγή πολλαπλασιασμού της σύγχυσης. Η «κατάργηση» του ιμπεριαλισμού, η προσέγγισή του με οικονομίστικους όρους, η γραμμή της ταξικής συνεργασίας και της υποταγής των λαών στον ιμπεριαλισμό, της αναζήτησης-προβολής «προστατών» για τους λαούς και άλλα ανάλογα που επικρατούν στο κίνημα -στη χώρα και διεθνώς- παράγουν τις πιο αστήρικτες από την ίδια την πραγματικότητα προσεγγίσεις και κατευθύνσεις για την κατάσταση που εξελίσσεται.

Προφανώς δεν μπορούν να προβλεφθούν η πορεία των εξελίξεων, τα επόμενα βήματα που θα επιχειρήσουν οι ιμπεριαλιστές, οι διαμορφώσεις και οι συσχετισμοί που θα προκύψουν στο μείζον ζήτημα των στρατηγικών συμμαχιών. Δεν μπορούν να προβλεφθούν όλα αυτά, γιατί τελούν υπό διαμόρφωση οι όροι στη βάση των οποίων θα υπάρξουν. Ωστόσο, και μπορεί και χρειάζεται για την πάλη του λαού μας και των λαών, να γίνει, να γίνεται, «συγκεκριμένη ανάλυση

της συγκεκριμένης κατάστασης». Να διαμορφώνεται και να κατακτιέται μια αντίληψη των «σταθερών» του πλαισίου των εξελίξεων και των προϋποθέσεων που απαιτούνται για αυτή ή την άλλη ανατροπή αυτών των σταθερών.

Η Ουκρανία το επίκεντρο της παγκόσμιας αντιπαράθεσης

Τις μέρες που προετοιμαζόταν και εξελίχθηκε η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν «πέρναγαν σε δεύτερο πλάνο» οι ειδήσεις για τους 50.000 Ρώσους στρατιώτες που αναπτύσσονταν στην περιφέρεια Σούμι της Ουκρανίας και το σφυροκόπημα της ρώσικης εισβολής σε Χάρκοβο και Κίεβο. Στα «ψιλά», επίσης, πέρασε και περνάει η παράταξη μεγάλων στρατιωτικών δυνάμεων στις δύο πλευρές της Βαλτικής Θάλασσας (Φινλανδία-Ρωσία) με τη δεύτερη να δηλώνει ότι «προφανώς θα αντιπαράξουμε δυνάμεις» στη συσσώρευση ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων από την άλλη πλευρά. Επιπλέον, το ανακοινωθέν της συνόδου του ΝΑΤΟ στη Χάγη (του ΝΑΤΟ που επικεφαλής του είναι οι ΗΠΑ) επισημαίνει πως «η απειλή ασφάλειας είναι η Ρωσία». Θα λέγαμε «όλως παραδόξως» σύμφωνα με τις αναλύσεις για την Κίνα, αυτή δεν αναφέρεται στο ανακοινωθέν της Συνόδου.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν είναι μια βομβαρδιστική επιδρομή, δεν είναι μια «ελελογισμένη» ή άγρια ανταλλαγή πυραυλικών χτυπημάτων. Είναι πραγματικός πόλεμος με εισβολή επί του εδάφους, με μέτωπα επί του εδάφους εκατοντάδων χιλιομέτρων και βέβαια με κατοχή από τον ρώσικο στρατό άνω του 20% της Ουκρανίας. Άλλος τέτοιος πραγματικός πόλεμος δεν υπάρχει σήμερα στον πλανήτη. Και βέβαια ο πόλεμος αυτός εξελίσ-

σεται ήδη επί τριετήμια χρόνια στο κέντρο της Ευρώπης.

Στα αντιμαχόμενα -έμμεσα αλλά διαρκώς πιο ανοιχτά- ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα αυτού του πολέμου βρίσκονται όλες σχεδόν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με την εξαίρεση της Κίνας. Ωστόσο και η Κίνα, εκτός από το ότι έχει πάρει διπλωματική θέση ...ευμενούς (υπέρ της Ρωσίας) ουδετερότητας, με βάση την όλο και πιο στενή στρατηγική συνεργασία της με τη Ρωσία, θα λέγαμε πως στην πράξη στηρίζει τη Ρωσία. Με αυτά τα δεδομένα μπορούμε να πούμε πως σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο των 80 χρόνων δεν έχει υπάρξει στον πλανήτη άλλος τέτοιος πόλεμος.

Ο πόλεμος αυτός και με τα δεδομένα που έχουν παραχθεί στο πεδίο υπέρ της Ρωσίας, έχει παράξει γεωπολιτικούς τριγμούς και διχασμούς σε παγκόσμια κλίμακα, που ούτε λίγο ούτε πολύ θέτουν το ερώτημα «ποιος είναι με ποιον». Από την Κεντρική Ευρώπη, τα Βαλκάνια και τον Καύκασο, μέχρι τη Σαουδική Αραβία, το Ιράν, την Αργεντινή, τη Βραζιλία και βέβαια την Ινδία, τα μέχρι τώρα αποτελέσματα του πολέμου αυτού θέτουν το ερώτημα αυτό με πολύ διαφορετικούς όρους από αυτούς που υπήρχαν μέχρι τον Φλεβάρη του 2022. Μια απεικόνιση αυτών των δεδομένων -που δεν είναι οριστικά!- έδωσε το πλήθος των επισκεπτών του Πούτιν στη φετινή 9η Μαΐου στη Μόσχα.

Η Δύση, με επικεφαλής τις ΗΠΑ και με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να έχουν μπει σε σαφή αντιρώσικη τροχιά, κλιμακώνει διαρκώς μέσω του καθεστώτος Ζελένσκι (όπως έδειξαν και οι επιθέσεις εντός της Ρωσίας) τη στρατιωτική πολεμική πίεση στη Ρωσία. Και ό,τι και αν λέγεται «επισήμως», οι ΗΠΑ-Δύση θα συνεχίσουν σε αυτή την κατεύθυνση.

Η Ρωσία παρόλα αυτά δείχνει να αντέχει την πίεση και να προχωρά έστω και αργά την επέκταση της κατοχής. Κυρίως, όμως, διαθέτει απάντηση στην κλιμακώση του εγκλωβισμού της στον πόλεμο αυτό. Η απάντηση αυτή είναι το πυρηνικό της οπλοστάσιο, για το οποίο έχει διακηρύξει πως θα το ενεργοποιήσει απέναντι στη Δύση, αν ξεπεραστούν οι «κόκκινες γραμμές». Πρόκειται για μια διακήρυξη που η ηγεσία της Ρωσίας την εννοεί, γιατί μόνο έτσι μπορεί να υπερασπιστεί όσα έχει κερδίσει ως τώρα. Αντίστροφα η υποχώρηση της Ρωσίας κάτω από την κλιμακούμενη -με συμβατικά πολεμικά μέσα- πίεση της Δύσης, θα σήμαινε στρατηγική ήττα του ρώσικου ιμπεριαλισμού, υποχώρησή του πολύ πιο πίσω από εκεί που βρισκόταν με τον ανεκδιήγητο Γιέλτσιν. Μια τέτοια επιλογή είναι έξω από τη φύση του ιμπεριαλισμού γενικά. Είναι -συγκεκριμένα για το ζήτημά μας- έξω από τις δεσμεύσεις που ανέλαβε ο Πούτιν για λογαριασμό του ρώσικου ιμπεριαλισμού, με την απόφαση εισβολής στην Ουκρανία το 2022, όποιες εκτιμήσεις και αν είχε όταν ξεκινούσε την «ειδική στρατιωτική επιχείρηση».

Στον αντίποδα και ακριβώς αντίθετα από τις ρώσικες επιδιώξεις και δεσμεύσεις βρίσκονται αυτές των ΗΠΑ. Δεν μπορούν να «αφήσουν» τη Ρωσία να αποκρυσταλλώσει τη νίκη της στην Ουκρανία και με βάση αυτή να «βγει» στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στην Ευρασία και συνολικά στο παγκόσμιο ταμπλό ως μια δύναμη που δίπλα στο πυρηνικό της οπλοστάσιο, δίπλα στα δοκιμασμένα στο πεδίο νέα συμβατικά όπλα, δίπλα σε έναν στρατό που δεν πάσχει από την

στην προετοιμασία πολέμου των ιμπεριαλιστών

► «ασθένεια της ειρήνης» και μαζί με το ενεργειακό βάθος που διαθέτει, μπορεί να παρατάξει ως συμμάχους μια σειρά περιφερειακές και άλλες δυνάμεις.

Το αδιέξοδο δεν μπόρεσε -και δεν μπορούσε- να το λύσει η «ειρηνευτική» πρόταση Τραμπ. Θα λέγαμε το επισημοποίησε με τα δύο διαμετρικά αντίθετα ντοκουμέντα που οι δύο πλευρές κατέθεσαν στην Κωνσταντινούπολη. Αλλά θεωρούμε δεδομένο πως τέτοιες αυταπάτες δεν είχε και δεν έχει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, του οποίου πρόεδρος είναι ο Τραμπ! Και αυτό που επείγει για τις ΗΠΑ δεν είναι το «να φύγουν» από την Ουκρανία, αλλά να αντιμετωπίσουν-ανατρέψουν το ζήτημα που τους έχει θέσει και υπερασπίζεται η Ρωσία με τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Δεν μπορούν δηλαδή να «αφήσουν» τη Ρωσία, για να αντιμετωπίσουν την Κίνα. Την Κίνα που έχει αναπτυσσόμενη οικονομική υπεροχή και οικοδομεί διαρκώς και στρατηγική ισχύ, αλλά ταυτόχρονα δεν έχει ακόμα κατορθώσει να ελέγξει στρατιωτικά και στρατηγικά την περιοχή «της». Αυτή είναι μια αναγκαία προϋπόθεση για να μπορέσει ο κινέζικος ιμπεριαλισμός να πλαισιώσει με στρατηγικούς-στρατιωτικούς όρους την «ήπια ισχύ» που παγκόσμια ξεδιπλώνει. Μια προϋπόθεση που δεν μπορεί να ικανοποιηθεί από την καθαυτή οικονομική ισχύ της και η οποία προϋπόθεση θεωρούμε ότι αποτελεί το μεγαλύτερο ζήτημα και ερώτημα που απασχολεί το Πεκίνο.

Πόσο η Δύση «ανήκει» στις ΗΠΑ;

Συνεπώς ο πόλεμος στην Ουκρανία θα συνεχιστεί με κλιμάκωση των αμερικάνικων-δυτικών επιχειρήσεων, αλλά με τα σημερινά δεδομένα το πιθανότερο είναι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός να κρατά -αν δεν διευρύνει κιόλας- τις επιτυχίες του. Αυτή η προοπτική επιταχύνει πριν από όλα για τις ΗΠΑ την ανάγκη διαμόρφωσης απαντήσεων, που ωστόσο δεν μπορούν να αναζητηθούν στο καθαυτό ουκρανικό πεδίο.

Μια τέτοια απάντηση αναζητήθηκε στην αμερικάνικη επίθεση ενάντια στο Ιράν. Ήταν μια επίθεση που ήρθε να προστεθεί στην πολύχρονη και «πολύμορφη» επιχείρηση των ΗΠΑ να τραβήξουν το Ιράν από τη ρώσικη αναφορά και σχέση του, να επιβάλλουν ένα δυτικόφιλο καθεστώς. Αυτός ο στόχος -αν υλοποιούνταν- θα ήταν μια σημαντική έως και κρίσιμη γεωστρατηγική επιτυχία των ΗΠΑ έναντι της Ρωσίας. Μια κλιμάκωση της περίσφιξής της από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Μια απώλεια ενός σημαντικού συμμάχου, που η Ρωσία λογαριάζει να τον εξοπλίζει με αεροπλάνα και S-400, αν και εφόσον σταθεροποιηθεί στο πλάι της. Μια έμπρακτη «απάντηση» στις ταλαντεύσεις της Σαουδικής Αραβίας ή και της Αιγύπτου, ένα διεθνές σήμα με πολλούς αποδέκτες. Στο λογαριασμό ήταν και η Κίνα και το μπλοκάρισμα του σύγχρονου «δρόμου του μεταξιού», που εγκαινίασε η σιδηροδρομική γραμμή που φτάνει στο Ιράν. Ωστόσο και μόνο η διακοπή των σχέσεων με τη Διεθνή Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας που το καθεστώς του Ιράν αποφάσισε μετά την αμερικάνικη επιδρομή δείχνει πως είναι σχετικά και περιορισμένα τα κέρδη της επίθεσης αυτής για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Συνεπώς η διελκυστίνδα -όσον αφορά το Ιράν- παραμένει και οι ΗΠΑ θα «επανέλθουν». Όπως εξάλλου ήδη «επανήλθαν» η Ρωσία αλλά και η Κίνα.

Αλλά το ζήτημα ούτε αρχίζει, ούτε τελειώνει στο Ιράν, ούτε καν συνολικά στο αναμφίβολα κρίσιμο πεδίο της Μ. Ανατολής. Το ζήτημα «περιλαμβάνει» τη στάση και τη διάταξη δυνάμεων σε όλο τον πλανήτη. Αλλά με τον σημερινό συσχετισμό δυνάμεων στο ιμπεριαλιστικό ταμπλό δείχνει πολύ δύσκολο οι ΗΠΑ να καταφέρουν να σταματήσουν την παλινδρόμηση και να σταθεροποιήσουν στο πλευρό τους μια σειρά σημαντικές περιφερειακές δυνάμεις.

Γι' αυτό οι ΗΠΑ αναζητούν το πώς θα πάψει να μειώνεται, το πώς θα μεγαλώσει η σχετική τους απόσταση από στρατηγικούς αντιπάλους και ανταγωνιστές. Δηλαδή το πώς θα διευρύνουν σημαντικά το δικό τους στρατηγικό βάρος και όλα τα μεγέθη που διαμορφώνουν το βάρος αυτό. Οι διακηρύξεις Τραμπ για προσάρτηση της Γροιλανδίας και του Καναδά, για τη διαμόρφωση μιας πλήρους επικυριαρχίας στο Μεξικό, δεν έγιναν για να γίνουν.

Είναι η «επέκταση» που θέλουν να κάνουν οι ΗΠΑ σε περιοχές που δεν «φτάνει» η Ρωσία και πολύ περισσότερο η Κίνα. Είναι οι απαντήσεις που χρειάζεται ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για να βαδίσει προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο με όρους νίκης. Είναι ο πραγματικός εκβιασμός που οι ΗΠΑ ασκούν στην (υπόλοιπη) Δύση με βάση τα δεδομένα που της έχει θέσει ήδη η Ρωσία και σε μια προοπτική και η Κίνα. Οι οικονομικοί εκβιασμοί (των συμμάχων), οι απαιτήσεις Τραμπ για το ΝΑΤΟ, σε αυτή την απαίτηση κατατείνουν. Αλλά και ο βομβαρδισμός του Ιράν ήταν μήνυμα της αμερικάνικης ισχύς (και) προς την υπόλοιπη Δύση.

Το πόσο η (υπόλοιπη) Δύση «ανήκει» στις ΗΠΑ, είναι, τελικά, το πραγματικό ζήτημα που καταρχήν θέτει το MAGA. Αλλά προφανώς είναι ερώτημα το αν και πώς μπορεί να επιτευχθούν οι στόχοι αυτοί που θέτει η διοίκηση Τραμπ. Και όπως φαίνεται από την αναταραχή στο εσωτερικό των ΗΠΑ, είναι μεγάλες οι ανησυχίες σε κέντρα εξουσίας για τις κεντρόφυγες (από τη Δύση) τάσεις που μπορεί να τροφοδοτήσει η κατεύθυνση αυτή.

Ο γόρδιος δεσμός φέρνει νέα μέτωπα

Ο παγκόσμιος γόρδιος δεσμός του πολέμου στην Ουκρανία, από τη μια, λόγω του βάρους του, των διακυβευμάτων που περιέχει, λειτουργεί αποτρεπτικά στο να ξεσπάσει αλλού ένας διευρυμένος πόλεμος, με την άμεση συμμετοχή ή μέσω αντιπροσώπων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που εμπλέκονται στην Ουκρανία. Θεωρούμε, δηλαδή, ότι μια πολεμική σύγκρουση μεγάλης τάξης δεν «χωράει», δεν μπορεί να εξελιχθεί παράλληλα με το σφαγείο της Ουκρανίας. Δεν πρόκειται για ένα στρατιωτικό-τεχνικό ζήτημα, αλλά για πολιτικό ζήτημα. Οι ιμπεριαλιστές και πριν από όλα οι ΗΠΑ δεν είναι στρατηγικά «έτοιμοι» για το ενδεχόμενο να ξεφύγουν οι εξελίξεις που θα προκαλούνταν από μια τέτοιας τάξης σύγκρουση προς μια άμεση παγκόσμια ανάφλεξη. Η πρακτική του «τόσο όσο» που εφαρμόσαν οι ΗΠΑ στον βομβαρδισμό του Ιράν αυτό ακριβώς το ζήτημα καταδεικνύει.

Από την άλλη, ωστόσο, ο πόλεμος

στην Ουκρανία παράγει διαρκώς μετατοπίσεις και παλινδρομήσεις περιφερειακών δυνάμεων και εξαρτημένων χωρών και ασταθή γεωπολιτικά αποτελέσματα για το «ποιος είναι με ποιον», όπως ήδη αναφέραμε. Η κατάσταση αυτή απαιτεί από τους ιμπεριαλιστές απαντήσεις και παρεμβάσεις. Όπως ακριβώς έκαναν οι ΗΠΑ, όχι μόνο με τον βομβαρδισμό του Ιράν, αλλά συνολικά με τον ρόλο που έδωσαν στο Ισραήλ (και στην Τουρκία) τα προηγούμενα χρόνια στη Μ. Ανατολή (χτυπήματα σε Χεζμπολαχ, Χαμάς, ανατροπή Άσαντ στη Συρία κ.λπ.) αλλά και με την επίσκεψη Τραμπ στην περιοχή. Η Μ. Ανατολή, λοιπόν, με τη στρατηγική βαρύτητα που έχει στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, με τον Παλαιστινιακό λαό να βρίσκεται σήμερα στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, είναι πεδίο στο οποίο αναμένεται να εκδηλωθούν και άλλες ιμπεριαλιστικές παρεμβάσεις. Αλλά ωστόσο δεν είναι το μόνο! Υπάρχουν μια σειρά χώρες και περιοχές από τον Καύκασο και τα Βαλκάνια, ως την Αφρική και τη Λ. Αμερική που μπορούν να εκδηλωθούν ιμπεριαλιστικές, κατά κύριο λόγο αμερικάνικές, παρεμβάσεις της μιας ή της άλλης μορφής και κλίμακας.

Ο πλανήτης βρίσκεται σε αιματηρό αναβρασμό, βρίσκεται σε μια πορεία προετοιμασίας των όρων του επόμενου μεγάλου πολέμου! Η ελπίδα απέναντι στις άγριες συνθήκες και τη ζοφερή προοπτική βρίσκεται στη συγκρότηση και την ανάπτυξη της πάλης των εργατών και των λαών απέναντι και ενάντια στους δυνάστες και τους εκμεταλλευτές τους!

Τα... εθνικά φρονήματα των πανηγυριών

Μόνιμο θέμα συζήτησης στην τοπική κοινωνία του νομού Φλώρινας, αλλά και πανελλαδικά, αφού η είδηση έφτασε και σε μεγάλες ειδησεογραφικές ιστοσελίδες, έχουν γίνει οι πρόσφατες ακυρώσεις πανηγυριών στην περιοχή. Μετά από διάφορες καταγγελίες σε κάθε πιθανό ελεγκτικό μηχανισμό (ΑΑΔΕ, ΔΟΥ και ΕΦΚΑ) και μετά από παρεμβάσεις της Εισαγγελίας Φλώρινας, η επέμβαση της αστυνομίας κατάφερε να σταματήσει τις πολιτιστικές εκδηλώσεις τριών συλλόγων. Αμέσως αποδείχτηκε, όμως, ότι ο πραγματικός στόχος των καταγγελιών ήταν να χτυπήσουν την «αλτρωτική προπαγάνδα» και το «ανθελληνικό» περιεχόμενο που περιέχουν οι στίχοι που τραγουδιούνται στη σλαβομακεδονική γλώσσα από τα παραδοσιακά συγκροτήματα.

Ενώ το ζήτημα δείχνει να ξεκίνησε από τοπικούς παράγοντες και παραγοντίσκους με μικροπολιτικές επιδιώξεις, γρήγορα αξιοποιήθηκε από ακροδεξιούς και εθνικιστικούς κύκλους, αλλά και από φιλοκυβερνητικές φωνές. Ακόμα και οι χριστιανο-φασίστες του κόμματος ΝΙΚΗ έτρεξαν να το καπηλευτούν, διεκδικώντας την «επιτυχία» των ακυρώσεων. Εξάλλου, η εκκλησία με την οποία έχει άμεση διασύνδεση το συγκεκριμένο μόρφωμα είναι πρωτοπόρα στο σκοταδισμό και τη φήμωση.

Την ίδια στιγμή που το σύστημα μέσα από τα ΜΜΕ και τα κοινωνικά δίκτυα πλασάρει την κάθε λογής υποκουλτούρα, όπως η τραπ «μουσική», σαν διασκέδαση και πρότυπο, ταυτόχρονα απαγορεύει τα παραδοσιακά πανηγύρια και τα λαϊκά γλέντια. Και όταν δεν μπορεί να τα απαγορεύσει, δημιουργεί συνθήκες όπου οι πολιτιστικοί σύλλογοι ασφυκτούν, κάτω από τους φορολογικούς ελέγχους και τις γραφειοκρατικές υποχρεώσεις που επιβάλλουν οι κρατικές και δημοτικές αρχές. Μέχρι και πρόταση για κατάργηση των ψησταριών ακούστηκε πρόσφατα στον δημόσιο διάλογο, με σκοπό την προώθηση εταιριών catering, μαζεύοντάς το άρον-άρον ύστερα από την κατακραυγή. Όλα αυτά δημιουργούν ένα περιβάλλον αποξένωσης, όπου το πανηγύρι χάνει την πραγματική του ουσία, σπάει την αυτοοργανωμένη και λαϊκή δομή του, τον συλλογικό του χαρακτήρα.

Στις συγκεκριμένες απαγορεύσεις, βέβαια, η στόχευση είναι πολύ πιο βαθιά. Μετά τα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το λεγόμενο «Μακεδονικό» πριν λίγα χρόνια, το ξεχασμένο (;) επιχείρημα της «εθνικής απειλής» από τη Β. Μακεδονία επανέρχεται, ενισχυμένο αυτή τη φορά από το ξύπνημα των φαντασμάτων των πιο μαύρων σελίδων της σύγχρονης ιστορίας της χώρας. Οι εποχές του Μεταξά, του αντιδραστικού μετεμφυλιακού κράτους, της Χούντας και του Καντιώτη, όπου η καθημερινότητα των Σλαβομακεδόνων ήταν ταυτισμένη με διώξεις, απαγορεύσεις και καταπίεση, φαίνεται πως δεν είναι και τόσο μακριά. Οι νοσταλγοί και πολιτικοί απόγονοι αυτών των εποχών επιβάλλουν μια νέα λογοκρισία και ρίχνουν κι άλλο νερό στον μύλο της ακροδεξιότητας, ενοχοποιούν μια ολόκληρη παράδοση (μουσική, τραγούδια, χορούς) καταγγέλλοντάς την ως «ανθελληνική».

Είναι αλήθεια πως τα τελευταία χρόνια ορισμένα παραδοσιακά συγκροτήματα της Κεντρικής και Δυτικής Μακεδονίας, στη βάση των σχέσεων (εμπορικές, πολιτιστικές, ακόμα και συγγενικές) με τη γειτονική χώρα και λιγότερο για «αλτρωτική προπαγάνδα», έχουν

συμπεριλάβει μερικά τραγούδια με εθνικιστικό περιεχόμενο στο ρεπερτόριό τους, χωρίς φυσικά τη συνειδητή αποδοχή αυτών των τραγουδιών από την πλειοψηφία του λαού της περιοχής. Σε καμία περίπτωση, όμως, αυτό το απαράδεκτο γεγονός δεν αθώνει τους «εγχώριους» εθνικιστές, που αναζητούν την αφορμή για να γυρίσουν το ρολόι της ιστορίας δεκαετίες πίσω, εκεί όπου η συγκεκριμένη γλώσσα μιλιόταν μονάχα σε κλειστές πόρτες και τα τραγούδια χορεύονταν κυριολεκτικά χωρίς λόγια. Ο λαός της περιοχής και οι πολιτιστικοί του σύλλογοι έχουν το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να απομονώσουν, να

πετάξουν έξω από τα πανηγύρια αυτούς που σπέρνουν το εθνικιστικό δηλητήριο και από τις δύο πλευρές, χωρίς να έχουν ανάγκη κανέναν επίδοξο «προστάτη της παράδοσης», όπως την κυβέρνηση, την εκκλησία, την αστυνομία ή διάφορες ακροδεξιές οργανώσεις.

Η Δυτική Μακεδονία, όπως και τα Βαλκάνια συνολικά, είναι διαχρονικά μια περιοχή με κυρίαρχη την πολυπολιτισμικότητα, όπου για δεκαετίες «ντόπιοι», Βλάχοι, Πόντιοι, Αρβανίτες και μετανάστες έχουν μάθει να ζουν αρμονικά, να διασκεδάζουν στα ίδια πανηγύρια, να χορεύουν τους ίδιους χορούς πιασμένοι χέρι-χέρι ανεξαρτήτως καταγωγής. Το μό-

νο που μπορεί να διαταράξει αυτή τη σχέση είναι το εθνικιστικό μίσος που θέλουν να σπείρουν οι διάφοροι συστημικοί μηχανισμοί. Γνωρίζουν καλά πως όταν ενώθηκαν αυτοί οι λαοί, όταν αντιλήφθηκαν τα κοινά τους συμφέροντα και μπήκαν στον αγώνα για λευτεριά και ανεξαρτησία έγιναν ο εφιάλτης της άρχουσας τάξης και έφτασαν μια ανάσα από τη νίκη. Ίσως γι' αυτό θέλουν να απαγορεύσουν τα σλαβομακεδονικά τραγούδια, όπως αυτό που μιλά για το 1948 και τα «παιδιά που διασκορπίστηκαν». Φαίνεται τελικά πως τα φαντάσματα της ιστορίας δεν είναι μόνο από τις πιο μαύρες σελίδες της, αλλά και από τις πιο ένδοξες.

Για τις συναυλίες του ΛΕΞ στην Αθήνα

Το ταξικό «περιθώριο» να γίνει κινητήρας εξελίξεων

Δεν χρειάζονται πολλές αναλύσεις και ερμηνείες για το γιατί ο ΛΕΞ γέμισε το ΟΑΚΑ σε δύο μέρες με 100.000 νεολαία. Δεν θέλουμε να ερμηνεύσουμε τον ΛΕΞ ως καλλιτέχνη, αλλά είναι σίγουρο πως δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι η μουσική του γεμίζει στάδια. Επίσης, είναι φανερό, όχι μόνο τώρα με τη συναυλία του ΛΕΞ, η προσπάθεια του συστήματος να ενσωματώσει συνολικά τη ραπ σκηνή, μιας και ακόμη κουβαλάει στοιχεία «αντισυστημικά». Η αλήθεια είναι ότι όσο δεν υπάρχει κίνημα, οι προσπάθειες αυτές ενδεχομένως να πιάνουν και τόπο και μπορεί να μετατρέπουν αυτή τη διαδικασία σε μια «φάση», η οποία θα παγιώνεται ως κουλτούρα.

Βάζουμε σε εισαγωγικά το αντισυστημικό όχι γιατί θέλουμε να υπονο-

μεύσουμε την προσπάθεια που κάνουν πολλοί καλλιτέχνες της συγκεκριμένης σκηνής, αλλά γιατί είναι προφανές ότι με βάση την εποχή που διανύουμε και ζούμε, η αντισυστημικότητα συνολικά της τέχνης έχει κάποια όρια. Πιο απλά, έχουμε την άποψη ότι ο πολιτισμός, η κουλτούρα, η τέχνη όχι μόνο δεν μπορούν να μείνουν ανεπηρέαστα από την πολιτική συγκυρία της κάθε φάσης, αλλά κυρίως καθορίζονται από τους ταξικούς όρους με τους οποίους λειτουργεί η εκάστοτε κοινωνία. Χωρίς να θέλουμε να ανοίξουμε τη συζήτηση τώρα, μιας και θα μας δοθεί η ευκαιρία στο camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης στο εργαστήριο για το χιπ χοπ, ένα σχόλιο που μπορούμε να κάνουμε είναι ότι όταν η νεολαία φτιάχνει το κίνημά της ενάντια σε αυτό το σύστημα, τότε μέσα

από αυτή τη διαδικασία το κίνημα δημιουργεί τους όρους στους καλλιτέχνες να γράψουν και να εμπνευστούν αντισυστημικά χωρίς εισαγωγικά και ο πολιτισμός που παράγει αυτή η διαδικασία έρχεται σε κόντρα με τη σάπια υποκουλτούρα που μας πλασάρει ο καπιταλισμός. Πάντως είναι αξιοσημείωτο ότι η προσπάθεια που καταβάλλουν μεγάλο κομμάτι των καλλιτεχνών είναι σημαντική. Αν αναλογιστεί κανείς τη μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στην Τεχνόπολη με τη συμμετοχή πολλών καλλιτεχνών, μεταξύ άλλων και της ραπ σκηνής, θα διαπιστώσει αυτή την προσπάθεια.

Υπάρχει ακόμη ένα δεδομένο που πρέπει να ειπωθεί. Ο ΛΕΞ μιλάει στη μουσική του για περιθώριο, για την αδικία και περιγράφει τη ζωή μεγάλου κομματιού της νεολαίας που περιπλανιέται στους δρόμους. Από τη μία φανερώνει τις αδυναμίες του κινήματος και της αριστεράς να απαντήσουν στα αδιέξοδα που αναπαράγει το σύστημα στη νεολαία και από την άλλη, το πιο σημαντικό, φανερώνει τα στοιχεία που την διακατέχουν στοιχεία μόνιμης αναζήτησης για μια καλύτερη ζωή. Είναι βέβαιο πως η ζωή που μας έχουν διαμορφώσει δεν μας κάνει και είναι βέβαιο ότι θα αναζητήσουμε τρόπους να την ανατρέψουμε. Το ζητούμενο, για μας και για κάθε άνθρωπο που θέλει να συμβάλει σε αυτή την κατεύθυνση, είναι να βοηθήσουμε τις αναζητήσεις αυτές να βρουν διέξοδο στον δρόμο του αγώνα, με την προοπτική μιας κοινωνίας που θα μας χωράει όλους. Μέσα από αυτή τη διαδικασία η νεολαία θα φύγει από το ταξικό περιθώριο και θα γίνει ο κινητήρας των εξελίξεων.

«Τα γαλάζια μάτια σου μας καλούνε...»

Φέτος συμπληρώνονται εξήντα χρόνια από τα Ιουλιανά του 1965 ή την Αποστασία, όπως είναι πιο γνωστή στη συνείδηση του λαού μας. Αξίζει να γίνει αναφορά στα γεγονότα αυτά, που αποτελούν μια ηρωική σελίδα, βαμμένη με το αίμα του Σωτήρη Πέτρουλα, αλλά και αρκετά διδακτική για το παρόν και το μέλλον.

Πώς φτάσαμε στα Ιουλιανά;

Η δολοφονία του Λαμπράκη, η άνοδος του κινήματος και οι εξελίξεις στην αστική τάξη της χώρας οδήγησαν την Ένωση Κέντρου στην εξουσία με ποσοστό σχεδόν 53% και τον Γεώργιο Παπανδρέου στη θέση του πρωθυπουργού. Αυτή η κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί φυσικά αριστερή, ούτε βασισμένη στο λαϊκό παράγοντα, καθώς από την αρχή είχε φροντίσει να δείξει τη νομιμοφροσύνη της στους Αμερικάνους. Παρόλα αυτά, κάτω από την πίεση του κινήματος και την ανάγκη διαφοροποίησης από τη δεξιά, πήρε ορισμένα μέτρα τα οποία καθόλου δεν άρεσαν σε ντόπια και ξένα κέντρα εξουσίας:

Η αμνηστία του 1964, η μεταρρύθμιση στην Παιδεία, οι αυξήσεις στους μισθούς και άλλα μέτρα θορύβησαν το «βαθύ κράτος», τις ΗΠΑ και το παλάτι. Έτσι, άρχισε η υπονόμευση του εύθραυστου συνασπισμού της Ένωσης Κέντρου με διάφορους τρόπους (ας θυμηθούμε την προβοκάτσια με τη νάρκη στο Γοργοπόταμο, αλλά κυρίως την υπόθεση ΑΣΠΙΔΑ, για την οποία αξίζει να γίνει ιδιαίτερη αναφορά σε άλλη ευκαιρία). Αποκορύφωμα της υπονόμευσης ήταν η άρνηση του βασιλιά να έχει το δικαίωμα ο πρωθυπουργός να διορίζει τους υπουργούς του, όταν ο Γ. Παπανδρέου ζήτησε την παραίτηση του Πέτρου Γαρουφαλιά και δήλωσε την πρόθεσή του να αναλάβει ο ίδιος το υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Ο βασιλιάς τού αρνήθηκε αυτό το δικαίωμα, κάτι που οδήγησε στην παραίτηση Παπανδρέου στις 15 Ιουλίου 1965 και τη δημιουργία διαδοχικών κυβερνήσεων της αντιπολίτευσης (ΕΡΕ) με την εξαγορά Βουλευτών της Ένωσης Κέντρου. Επιχείρηση και εξαγορά που υποστηρίχτηκε πολύπλευρα από τον αμερικάνικο παράγοντα, όπως αποδείχθηκε αργότερα. Όλο αυτό ονομάστηκε από το λαό «Αποστασία» και η αντίδραση ήταν άμεση.

Οι διαδηλώσεις

Αφήνουμε την «Αναγέννηση» (τ. 10-11), το περιοδικό που συσπείρωνε το μ-λ κίνημα εκείνη την εποχή στην Ελλάδα, να δώσει το κλίμα των διαδηλώσεων: «Με τους ηρωικούς φοιτητές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης ξεκίνησε η λαϊκή κινητοποίηση για την αποδοκιμασία και την ανατροπή του αμερικανόπνευστου μοναρχικού πραξικοπήματος. Γρήγορα ο λαϊκός ξεσηκωμός μετατράπηκε σε μια ορμητική ασυγκράτητη θύελλα που σκέπασε όλη τη χώρα. Εκατοντάδες χιλιάδες πατριώτες ξεχύθηκαν στους δρόμους, διαδηλώνοντας την αποδοκιμασία και την οργή τους στο πραξικόπημα. (...) Ο αδούλωτος λαός μας έδωσε την πρώτη απάντηση στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στους υποτακτικούς του».

Όπως είναι λογικό, ο κύριος στόχος των διαδηλωτών ήταν ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, με κυρίαρχο σύνθημα το «Δε σε θέλει ο λαός, παρ' τη μάνα σου (τη λαομίσητη Φρειδερίκη) και μπρος», ενώ

χιουμοριστικό ήταν αυτό που αφορούσε τη νεογέννητη κόρη του βασιλιά «Αλεξία, πάρε θέση», όπως και οι κύριοι αποστάτες, Τούμπας, Νόβας, Μητσοτάκης και άλλοι. Οι κινητοποιήσεις ήταν διαρκώς ογκούμενες και δυναμικές, με αποτέλεσμα η αστυνομία να καταφύγει στην ωμή βία. Το αίμα δεν άργησε να κυθεί και ήταν αυτό του Σωτήρη Πέτρουλα.

Ο Σωτήρης Πέτρουλας από τη Μάνη ήταν 23 χρονών, φοιτητής της Ανώτατης Εμπορικής Σχολής και κορυφαίο στέλεχος της Νεολαίας της ΕΔΑ, αν και είχε εκδηλώσει από τα αριστερά τις αντιρρήσεις του σε πολλές επιλογές της.

Στη διαδήλωση της 21ης Ιουλίου ο Πέτρουλας δολοφονήθηκε στη συμβολή των οδών Σταδίου και Λαδά, από αστυνομικούς, περίπου στις 10 το βράδυ.

Από εκεί και πέρα ξεκίνησε ένας αγώνας δρόμου από την αστυνομία προκειμένου να θάψει τον νεκρό κρυφά μέσα στη νύχτα και από τις οργανώσεις της αριστεράς, προκειμένου να παραδοθεί στην οικογένειά του, να γίνει αμερόληπτη νεκροψία και κανονική κηδεία. Στο τέλος, νίκησε το δίκιο και ο νεκρός παραδόθηκε στην οικογένεια και το λαό για να τον κλάψει και να τον τιμήσει. Η κηδεία του έγινε πάνδημη διαδήλωση, ενώ ακούστηκε και ένα τραγούδι προς τιμήν του.

«Σωτήρη Πέτρουλα...

Μάρτυρες, ήρωες, οδηγούμε,
τα γαλάζια μάτια σου μας καλούνε»

Τα σχέδια της Ένωσης Κέντρου και οι αυταπάτες της ΕΔΑ

Η Ένωση Κέντρου από την αρχή δεν έθεσε ζήτημα αλλαγής εξουσίας, θεωρώντας ως «εκτροπή» τη στάση του βασιλιά και όχι ως ζήτημα εξάρτησης και ωμής παρέμβασης ξένων και ντόπιων παραγόντων στην πολιτική ζωή της χώρας. Επιδίωκε την επιστροφή στη νομιμότητα, δηλαδή την επιστροφή του Παπανδρέου στην πρωθυπουργία, φυσικά από θέση ισχύος πια.

Η ΕΔΑ, όμως, η οποία υποτίθεται ότι

εκπροσωπούσε την πρωτοπορία της Αριστεράς εκείνη την περίοδο, όχι μόνο δεν έθεσε πιο ριζοσπαστικά αιτήματα, αλλά αντίθετα σύρθηκε πίσω από την ΕΚ. Το σύνθημα για μη ανάμειξη του Παλατιού στην πολιτική σήμαινε ουσιαστικά την εξάρθρωση ενός ισχυρού βραχίονα των ιμπεριαλιστών στην Ελλάδα και έπρεπε να συμπληρωθεί και με πιο προωθημένα, όπως το αίτημα για ανεξαρτησία, κατάργηση της βασιλείας, πλήρη δημοκρατία, νομιμοποίηση του ΚΚΕ κτλ.

Τέτοια αιτήματα προσπάθησαν να προωθήσουν τόσο η νεοσύστατη τότε ΟΜΛΕ όσο και ριζοσπαστικά κομμάτια των Λαμπράκηδων. Τα αιτήματα αυτά δεν επικράτησαν τότε, αποτέλεσαν όμως πολύτιμη παρακαταθήκη για το μέλλον. Κάνοντας ένα χρονικό άλμα, δεν μπορούμε να μη δούμε την επίδραση των συνθημάτων αυτών στην εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Το τέλος των κινητοποιήσεων

Για να γυρίσουμε όμως στο 1965, ύστερα από δυο αποτυχημένες προσπάθειες, το παλάτι, οι αποστάτες και το κόμμα της ΕΡΕ κατόρθωσαν το Σεπτέμβριο να σχηματίσουν κυβέρνηση. Ταυτόχρονα, το λαϊκό κίνημα είχε κοπάσει, καθώς ούτε η Ένωση Κέντρου αλλά κυρίως ούτε η ΕΔΑ είχαν δημιουργήσει τους όρους που θα κρατούσαν ενεργό το λαϊκό παράγοντα. Έτσι, η κυβέρνηση Στεφανόπουλου, παρά την οριακή της πλειοψηφία, κατόρθωσε να μείνει στην εξουσία πάνω από ένα χρόνο και να δώσει τη σκυτάλη στην υπηρεσιακή που θα οδηγούσε τη χώρα σε εκλογές. Χαρακτηριστικό του περιθωρίου στο οποίο τέθηκε η ΕΔΑ είναι ότι ο πρόεδρός της, Ιωάννης Πασαλίδης, δεν κλήθηκε στις διαπραγματεύσεις ούτε για το σχηματισμό ούτε για την παύση των κυβερνήσεων αυτών, ενώ οι συζητήσεις μεταξύ Παλατιού και αστικών κομμάτων συνεχίζονταν απρόσκοπτα.

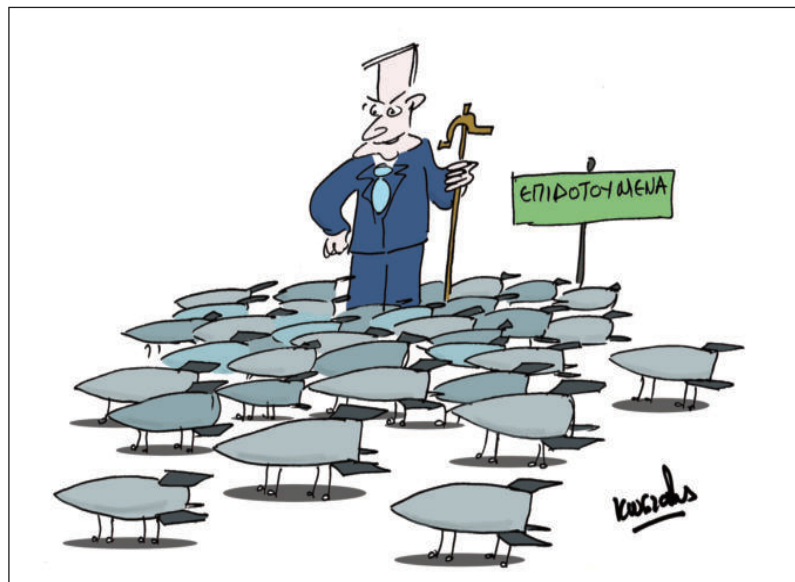
Φαίνεται ότι η ΕΔΑ δεν είχε την εμπιστοσύνη που έπρεπε στην κίνηση των

μαζών και τη δυναμική τους. Αυτό φαίνεται περισσότερο με μια σύγκριση όσων συνέβησαν δύο χρόνια μετά. Ενώ το καλοκαίρι του 1965 ο λαϊκός παράγοντας έθετε όρους υπεράσπισης της δημοκρατίας και της λαϊκής κυριαρχίας, η έλλειψη κίνησης και η εκλογολαγνεία οδήγησαν στην ύπνωση που έφερε τη δικτατορία να επικρατήσει χωρίς καμία αντίσταση και να οδηγήσει χιλιάδες αγωνιστές στις φυλακές και τις εξορίες.

Η χαμένη Άνοιξη

Κλείνοντας, δεν θα μπορούσαμε να μην αναφερθούμε στο συγκλονιστικό βιβλίο του Στρατή Τσίρκα που περιγράφει τα γεγονότα των ημερών με τρόπο που νιώθει κανείς ότι είναι παρών. Ο τίτλος του βιβλίου είναι και ένα πολιτικό σχόλιο. Τι θα είχε γίνει αν η Άνοιξη δεν είχε χαθεί; Να ένα ενδεικτικό χωρίο του βιβλίου: Από νωρίς το απόγεμα πήγα και κόλλησα τη ράχη μου στον ανατολικό τοίχο του «Μεγάλη Βρετανία». Το πλήθος είχε καταλάβει όλο το πεζοδρόμιο, αντίκρυ δεξιά μας η Βουλή - άρχιζε η πολιορκία της. Φώναζα κι εγώ με τους άλλους, ώσπου έγδαρα το λαρύγγι μου: «Κάτω οι προδότες. Κάτω οι δούλοι της Αυλής. Ένας είναι ο αρχηγός, ο κυρίαρχος Λαός». Αγόρια και κορίτσια έφταναν ομάδες ομάδες, ξεχωρίζαν μερικά πανώ των Λαμπράκηδων· παίρναν θέση στο πεζοδρόμιο, ύστερα πέρασαν και στ' αντικρινό, η πολιορκία της Βουλής γινόταν πιο στενή. Με το σούρουπο άρχισαν να φτάνουν οι εργαζόμενοι: υπάλληλοι καταστημάτων, εργάτες κι εργάτριες από τις βιομηχανίες γύρω στην Αθήνα και τον Πειραιά. Η πλατεία Συντάγματος γέμισε κι οι φωνές, σαν άγρια καταιγίδα, τάρανξαν το πλήθος κύμα στο κύμα. Ο τόνος έγινε πιο τραχύς: «Μητσοτάκη, καθαρμο».

σχολια

Επιδότησεις

«Ο Ίλον μπορεί να λαμβάνει μακράν τις περισσότερες επιδοτήσεις από οποιοδήποτε ανθρώπινο ον στην ιστορία, και χωρίς επιδοτήσεις, ο Ίλον θα πρέπει πιθανόν να κλείσει το μαγαζί και να επιστρέψει σπίτι στη Νότια Αφρική», έγραψε ο Τραμπ στο Truth Social. Caffes Americanos.

Αργία

Το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά έθεσε εκ νέου σε αργία την εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου, επικαλούμενο «λόγους δημοσίου συμφέροντος». Για να μάθει να κοιτά μόνο το ιδιωτικό της συμφέρον.

Εργασία

Την αποφυλάκιση με όρους για τον καταδικασμένο για την εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής, Ηλία Κασιδιάρη, πρότεινε προς το Συμβούλιο Εφετών Λαμίας η εισαγγελέας Εφετών, Αθηνά Παπά. Συγκεκριμένα, η εισαγγελέας πρότεινε την επιβολή του περιοριστικού όρου της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα και την εμφάνιση στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του προκειμένου να δίνει το «παρών». Για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

Ποσοστά I

Ικανοποιημένος εμφανίστηκε στην αρχή της Συνόδου του ΝΑΤΟ, ο γενικός γραμματέας, Μαρκ Ρούτε, καθότι, όπως λέει, έπεισε εύκολα όλους τους ηγέτες των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ να διαθέσουν το 5% του ΑΕΠ τους για στρατιωτικούς εξοπλισμούς έως το 2030. Για όπλα εύκολα πείθονται.

Ποσοστά II

Κατά 6,5 τρισεκατομμύρια δολάρια αυξήθηκε ο πλούτος των περίπου τριών χιλιάδων δισεκατομμυριούχων της υψηλίου -σε πραγματικούς όρους- την τελευταία δεκαετία, αποκαλύπτει η ΜΚΟ Oxfam. Το υπόλοιπο 95%.

Κέντρο I

Η πολιτεία Φλόριντα άρχισε να οικοδομεί νέο κέντρο κράτησης μεταναστών, που αποκαλείται «Αλκατράζ με αλιγάτορες». Αν κανείς αποδράσει, θα τον περιμένουν «αλιγάτορες και πύθωνες», πρόσθεσε ο πολιτειακός γενικός εισαγγελέας, Τζέιμς Ατμαίερ. Επιδοτούμενα ερπετά.

Κέντρο II

Σύμφωνα με τον νέο Υπουργό Μετανάστευσης, Θ. Πλεύρη, η κατεύθυνση του Υπουργείου θα παραμείνει σταθερή, βάσει της στρατηγικής που έχει χαραχθεί από το 2019: «Αυτά που έθεσε ως βάση ο Μάκης Βορίδης δεν πρόκειται να αλλάξουν. Θα συνεχίσουμε τις εντολές που έχουμε λάβει από τον Πρωθυπουργό και την πολιτική που η χώρα ήθελε να ακολουθήσει από το 2019, όταν η Ευρώπη δεν ήταν ακόμη έτοιμη». Κυβερνητικό τσεκούρι.

Συναυλία

Το BBC εξέδωσε ανακοίνωση εκφράζοντας τη λύπη του που δεν διέκοψε τη ζωντανή μετάδοση της εμφάνισης των Bob Dylan, οι οποίοι στη συναυλία τους στο Glastonbury φώναξαν συνθήματα υπέρ της Παλαιστίνης και κατά των ισραηλινών ενόπλων δυνάμεων. Μόνο Γλυκερία.

Θητεία

Η Δανία επέκτεινε τη στρατιωτική θητεία συμπεριλαμβάνοντας και τις γυναίκες, καθώς η σκανδιναβική χώρα επιδιώκει να στρατολογήσει περισσότερους στρατιώτες. Πεθαίνεις στο μέτωπο μαζί με το παιδί σου.

Ο Φραπές, ο Χασάπης και ο... Αρτούρο Ούι

Ο τελευταίος, ο Αρτούρο Ούι, δεν είναι, φυσικά, ο τρίτος κομματάρχης-απατεώνας της ΝΔ στην υπόθεση των «μαϊμού» αγροτικών επιδοτήσεων του ΟΠΕΚΕΠΕ. Μια οικονομική απάτη στην οποία εμπλέκονται κορυφαία κυβερνητικά στελέχη και υποχρεώνει το κράτος του «νόμου και της τάξης» να καταβάλει πρόστιμο 400 εκατ. ευρώ στην Κομισιόν, που κόβει μελλοντικές επιδοτήσεις από 5% έως 10%. Η «καλή Κομισιόν», αφού ρήμαξε τον αγροτικό τομέα της χώρας και κατέστησε οτιδήποτε απέμεινε εξαρτημένο από τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, παρουσιάζεται τώρα ως θεματοφύλακας του «σωστού και του δικαίου», περιφρουρώντας τη νόμιμη... αρπαγή υπέρ των αγροτοκαπιταλιστών και υπέρ του ιμπεριαλιστικού ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Ο Αρτούρο Ούι, λοιπόν, δεν είναι «τοπικός δερβέναγας», όπως ο «Χασάπης» και ο «Φραπές», μιας μάζας ψηφοφόρων της «μητσοτακικής» ΝΔ, που έχει διαφθαρεί και υποστηρίζει από θέση... ιδεολογικοπολιτικής αρχής πολιτικούς παράγοντες που της εξασφαλίζουν την αρπαχτή και την κονόμα. Είναι η διαχρονική φιγούρα που «κατασκεύασε» ο Μπρεχτ και παρουσιάζει τη νοσηρή πορεία και μεταμόρφωση ενός περιθωριακού μικροαπατεώνα σε μεγάλο γκάνγκστερ αρχικά και σε «πολιτικό ηγέτη» μιας εγκληματικής οργάνωσης στη συνέχεια. Τον «σωτήρα της πόλης μας», με τη στήριξη του κεφαλαίου και του πολιτικού συστήματος. Η ανοδική πορεία επιτυγχάνεται με όπλο τη διαφθορά, τον εκβιασμό και το έγκλημα, με τη βία, τον εκφοβισμό και την τρομοκρατία. Με τη βοήθεια των ελεγχόμενων μέσων ενημέρωσης, με την οικονομική και πολιτική επιρροή και τη θεσμική διαπλοκή. Δεν είναι απλά μια σατιρική αναπαράσταση της πορείας ενός διεφθαρμένου ανθρώπου, όπως του Αδόλφου Χίτλερ και της ανόδου του ναζισμού στη Γερμανία. Ο Ούι δεν είναι ένα πρόσωπο. Είναι το σύστημα, που ζει και βασιλεύει ακόμα.

Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ θυμίζει «ελαφρά» μεθόδους που παρουσιάζονται στο έργο του

Μπρεχτ. Γιατί δεν είναι απλά πώς λειτουργούσε ένας Οργανισμός που διαχειρίζεται περισσότερα από 3 δισ. ευρώ «κοινοτικών πόρων» ετησίως. Το σκάνδαλο είναι το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και οι κυβερνήσεις που το υπηρετούν. Η μαφιόζικη γλώσσα σχεδόν όλων των εμπλεκόμενων, που μεθόδευαν μάλιστα την εξουδετέρωση της εισαγγελέως της ΕΕ (να την «ξεκωλώσουν»!), είναι η γλώσσα της συμμορίας του «Αρτούρο Ούι» του Μπρεχτ. Υπουργοί και υφυπουργοί, πρώην πρόεδροι του ΟΠΕΚΕΠΕ και πρώην Αεροπαγίτες, όπως ο Σαλάτας (εδώ, δεν πρόκειται για παρατσούκλι), που πρωτοστάτησε στη δεξιά παράταξη της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων και της προσπάθειας να μην κατηγορηθεί και δικαστεί η Χρυσή Αυγή ως εγκληματική οργάνωση, μοιάζουν με μέλη συμμορίας, που σβήνει αποδεικτικά στοιχεία, που παρεμποδίζει τις έρευνες, που εκφοβίζει και εκβιάζει, που επιβάλλει σιωπή με εξώδικα και απειλές.

Φυσικά η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι πρόκειται για διοικητικές αστοχίες, που δεν αφορούν άμεσα την ίδια και τον πρωθυπουργό. Υπόσχεται κάθαρση μέσω της υπαγωγής του ΟΠΕΚΕΠΕ στην ΑΑΔΕ και την αναβάθμιση των υποδομών του. Καθώς «το πραγματικό ερώτημα -πέρα από τις νομικές ευθύνες που θα αποδοθούν- δεν είναι το ποιος ευθύνεται περισσότερο ή λιγότερο για το παρελθόν, αλλά πώς θα διασφαλισθεί η σωστή και δίκαιη λειτουργία του Οργανισμού». Το θέμα, λοιπόν, δεν είναι οι ευθύνες, που θα αποδοθούν κι ας... μην είναι το θέμα. Το θέμα είναι... το «ευχάριστο γεγονός», που μας βοηθάει να γίνουμε καλύτεροι, όπως και με το έγκλημα των Τεμπών! Εδώ κάποιοι έγιναν και πλουσιότεροι και, άρα, ακόμη ένας λόγος που «μένουμε Ευρώπη».

Η διαφθορά δεν είναι σκάνδαλο, είναι η κανονικότητα ενός συστήματος που βασίζεται στο ψέμα, την εξαπάτηση, την κλοπή, την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Κι αυτό το «σκανδαλώδες» σύστημα αξιολογεί τους δημόσιους υπαλλήλους σύμφωνα με τα δικά του συμφέρον-

τα, θεσπίζει την εργασιακή βαρβαρότητα της 13ωρης εργασίας, χωρίς δικαιώματα και αξιοπρεπείς μισθούς, διώκει και καταδικάζει αγωνιστές, θέλει να ξεμπερδεύει με τα σωματεία, τον συνδικαλισμό, την απεργία και τους αγώνες. Είναι οι ίδιοι που «έχουν φιλίες» με τον εγκληματία Νετανιάχου, που υποστηρίζουν το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και τους φονιάδες των λαών. Η υπόθεση του ΟΠΕΚΕΠΕ δείχνει και το επίπεδο της ελληνικής αστικής τάξης και των πολιτικών της εκπροσώπων. Εκτός από το να εξυπηρετούν το ντόπιο και ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο, ξέρουν να εξυπηρετούν και ... κλεφτοκοτάδες και γιδοκλέφτες.

Ανεξάρτητα, όμως, από το «πρεστίτζ» της διαφθοράς, και τα ΟΠΕΚΕΠΕ των άλλων χωρών της ΕΕ δεν λειτουργούν με πολύ διαφορετικό τρόπο. Εξάλλου, ανάλογα πρόστιμα έχουν δοθεί από την ΕΕ και σε άλλες χώρες (Βέλγιο, Βουλγαρία, Τσεχία, Δανία, Ισπανία, Γαλλία, Κροατία, Ιταλία, Λιθουανία, Ουγγαρία, Ολλανδία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Σλοβακία και Σουηδία). Κι αυτό είναι τώρα κυβερνητικό επιχείρημα; Ότι, δηλαδή, απατεώνες υπάρχουν και αλλού. Προφανώς, όπου υπάρχει καπιταλισμός, υπάρχουν απατεώνες. Και στην εποχή του ιμπεριαλισμού, υπάρχουν απατεώνες «ιμπεριαλιστικών διαστάσεων». Μέχρι και το ΝΑΤΟ ερευνάται για διεθνές σκάνδαλο με προμηθευτές όπλων. Στις μικρές και εξαρτημένες χώρες αναλογούν μικροαπατεώνες, με έπαρση «μεγάλου ηγέτη» ή «σημαντικού παράγοντα της πολιτικής και οικονομικής ζωής». Υπόσχονται μικρότερο ξεροκόκαλο για τον λαό. Αντίθετα, στις μεγάλες και ιμπεριαλιστικές χώρες αναλογούν μεγαλοαπατεώνες, που παίζουν και τάζουν τον κόσμο όλο.

Η άνοδος του Αρτούρο Ούι θα μπορούσε να εμποδιστεί, υποστηρίζει ο Μπρεχτ. Όχι με την «αυτεπάγγελτη» τιμωρία των ενόχων από το σύστημα, ώστε να έρθουν οι επόμενοι, αλλά «αμετάκλητα», με την αναγνώριση και την καταστροφή της συστημικής μηχανής, που παράγει τους ενόχους.

προσεγγισ